

KAPİTALİST ÜRETİM ANARŞİSİ VE ÜRETİMİN YENİDEN ÖRGÜTLENMESİ

Pirinç fiyatlarının artışıyla başlayan kriz, tüm gıda fiyatlarının da artmasıyla birlikte derine giden etkisini bütün kapitalist sistemde gösterdi. Ekonomik kriz ister ekonominin bir dalında başlasın, ister bir kapitalist ülkede başlasın, hemen tüm ekonomiyi etkisi altına alıyor ve bir sistem krizi haline gelerek kapitalist dünyayı bir bütün olarak sarsıyor. Üretim ya da finans alanındaki her yeni kriz, varolan kapitalizmin dünya krizinin yeni bir aşamasıdır ve sistemin krizini keşkinleştirir. Ekonomik krizler, kapitalist sistemi bir daha terketmemek üzere artık iyice kalıcı duruma gelmiştir. Kapitalizmin dünya krizi belli aralıklarla şiddetlenmek ve en üst noktaya çıkmak zorundadır.

Her ekonomik krizin yıkıcı etkisini tüm kapitalist sistem üzerinde göstermesi ya da kapitalizmin dünya krizinin her yeni ekonomik krizle iyice derinleşerek daha yıkıcı hale gelmesi, kapitalist sistemin gelişimi ve vardığı noktayla ilgilidir. Her kapitalist ülkenin dünya pazarına bağlanması, ulusların karşılıklı bağımlılığı, sermayenin dünya çapında belli tekelde merkezleşmesi, dünyanın bu nesnel ilişkileri içinde her ekonomik kriz kapitalist dünyanın tümünü etkileyen bir sonuç yaratıyor. Bir süre önce meydana gelen Güney Asya borsa krizinin (finans krizi) ve şimdiki gıda krizinin kapitalist dünyayı boydan boya kaplaması dünyanın bugünkü nesnel durumuyla ilgilidir. Güney Asya krizi sırasında yüz milyonlarca küçük mülk sahibi bir anda kendini mülksüzler arasında buldu. Şimdiki gıda krizi sırasında da yüz milyonlarca insan açlık ve ölüme karşı karşıya geldi. Yüz milyonlarca insanın yoksulluğu aniden ileri boyutlara sıçradı. Kapitalizmin ekonomik krizleri asıl yıkıcı etkisini daima emekçi sınıflar üstünde gösterir.

Toplumsal üretim anarşisi kapitalist üretimde içerilidir. Bir ürünün başına nelerin geleceği ancak piyasaya, dünya pazarına çıktıktan sonra belli olur. Her üretici, pazarın durumunu bilmeden üretim yapar. Tüm üreticiler aynı şeyi yapacağından pazar ağzına dek malla dolar. Yani pazara ihtiyaç olduğundan daha fazla mal sürülmüştür. Bu durumun bir krize yolaçması kaçınılmaz. Meta paraya dönüşemez. Yani sermaye kendini gerçekleştiremez. Kapitalist toplumda her üreticinin değişmez amacı kar elde etmektir; yoksa toplumun gereksinimini karşılamak değil. Burada ise bir tıkanma olmuştur. Sermayenin kendisi bilfiil sermayeye dayalı üretimin engeli haline gelmiştir.

Sermaye her zaman daha karlı alana doğru yönelme eğilimi taşır. Sermaye bir kez karlı alana kaydıktan sonra, bir daha kolay kolay eski alana dönmez. Sermaye yatırımının yapılmadığı bir üretim alanı ise, felç olur, üretim dışı kalır. İnsanın ihtiyacını karşılayan yararlı bir ürünün, bir kullanım-değerinin, üretilmesi kapitalist için hiçbir şey ifade etmez. O yalnızca kar, daha fazla kar peşinde koşar.

Tarımda olsun, sanayide olsun üretim, günbegün artık daha büyük ölçekli yapılıyor. Büyük ölçekli üretim yapamayanlar yıkılıp gitmekten kurtulamazlar. Büyük ölçekli üretim ise daha büyük miktarda sermaye gerektirir. Eğer hala küçük ölçekli üretim yapılıyorsa, bunun nedeni, bu alanlarda yoksulluk sınırındaki ücretlerdir. Fakat rekabet ve dünya pazarı her kapitalisti büyük ölçekli üretim yapmaya zorlar. Büyük ölçekli üretim ya da genişletilmiş yeniden kapitalist üretimin olması için, pazar sorununun sürekli çözülmesi yani pazarın devamlı genişletilmesi zorunlu. Fakat en büyük pazar bile üretimin genişliğine ayak uyduramaz. Bu nedenle pazar sorunu kapitalistin karşısına sürekli çıkar. Pazar sorununu her "aştiğimi" sandığı bir sırada daha büyük bir sorun olarak karşısına çıkar. O bu kabustan hiç kurtulamaz. Bu alanda bir kriz, her defasında daha bü-

yük bir kriz, kaçınılmaz olarak oluşur.

Toplumsal üretimin gelişmesi zorunlu olarak planlı üretimi dayatır. Planlı toplumsal üretime geçme eğilimi ve zorunluluğu kendini tekelde gösterir. Kapitalizmin tekeli aşılması planlı üretime geçişte bir noktanın vurgulanmasıdır. Tekeller aynı zamanda toplumsal üretimin daha büyük boyutlara varmasını sağlar. Tekeller ne kadar planlı üretim yapsalar da, yine de bu toplumsal boyutları durmadan artan üretimin tam olarak planlı ya-

pıldığı anlamına gelmez. Tekellerin dayandığı meta üretimi anarşi içinde, anarşi ile birlikte yürür. Bu nedenle, tekel üretimdeki anarşiyi büsbütün ortadan kaldıramazlar. Toplumsal üretimin artan büyümesi üretimin düzenlenmesini planlı olarak yapılmasını her bakımdan dayatıyor.

Üretimin insan gereksinmelerini karşılamak için değil de, kar için yapıldığı bir toplumda krizler ve kıtlık kaçınılmazdır. Krizlerin olmadığı, doğadan kaynaklanan kıtlık nedeniyle insanların ölmediği, planlı üretim, ancak üretim araçlarının insanların ortaklaşa denetiminde olduğu bir yerde olanaklıdır. Üretimin düzenlendiği böyle bir toplumda kıtlık başgösterdiğinde ya da doğadan kaynaklı başka sorunlar çıktığında stoklarda bulunan ürünlerle, bir açlık çekilmeden o dönem atlatılır. Oysa ki kapitalizmde stok krizin ifadesidir. Yapay stoklama ise, fiyatları yükselterek yapay kıtlık yaratarak, yüksek kar sağlamanın aracıdır. Sosyalist toplumda ise stok, depolama toplumun üretici güçleri elden kaçırmaması, onları sürekli denetim altında tutması için bir zorunluluktur. Üretim anarşisine dayanan kapitalist üretim, yerini üretim anarşisinin olmadığı planlı üretimin yapıldığı bir topluma bırakmak zorundadır.

Kapitalizmin yarattığı gıda kıtlığı ve yolaçtığı açlık, emekçileri dünyanın birçok yerinde ayaklanmalara itti. Açlık ayaklanmaları dünyada daha sık görülmeye başladı. Sermayenin büyümesi ve merkezleşmesi beraberinde, emekçi kitlelerin daha da derinleşen yoksulluğunu getiriyor ve bu da kaçınılmaz olarak, gitgide artan ayaklanmalara yolaçıyor. Ulaşmaz sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi ve gün be gün emekçilerin artan öfkesi devrimleri zorunlu olarak gündeme getiriyor. İki sınıf arasındaki savaşım sonunda bir bunalıma varır. Burada bir devrim kaçınılmaz hale gelir.

Yalnızca kapitalizme özgü olan ekonomik krizler, kapitalizmin çöküş dinamiklerini hızlandırıcı bir rol oynar. Eski toplumun çöküş dinamikleri artık sıçramalı bir özellik kazanmıştır. Kapitalizmin ekonomik kriz dönemleri tüm iç çelişkilerin keskinleştiği, sistemin kendi içindeki gelişmeler nedeniyle büyük bir darbe yediği dönemlerdir. Çöküş devamlı ilerler. Kriz dönemlerinde çok sayıda işçi işsiz kalır, üretici güçler atıl kalır ve büyük miktarlarda maddi ürün yok olur. Gelişmeyi belirgin olarak yavaşlatan kapitalizm, insanlığın tüm kuşaklar boyu bugüne aktardığı gelişme düzeyini de tehlikeye atar. İnsanlık, kapitalist biçim tarafından elde edilen gelişmenin meyvelerini yine kapitalist biçim nedeniyle yitirmekle karşı karşıya. Kapitalistlerin egemenliğine karşı gelişen toplumsal devrimlerin nedeni bu. Ancak bu kapitalist egemenlik zora dayalı bir devrimle yıkılarak, eski biçimin getirdiği yıkıcı sonuçlardan kurtulabilir.

Son ayaklanmalar açlık ve ölüm sınırında yaşayan kitleler tarafından gerçekleştirildi. Ayaklananlar kapitalist kurumlara ve onları koruyan devlete yöneldi. Bu hareketin sosyalizme yönelmesi kaçınılmaz. Bugün ulaşılan üretici güçlerin gelişme düzeyiyle, insanların aç kalması ve yoksulluk çekmesi önlenemez. Ancak kapitalizmde, yani üretim araçlarının kapitalist niteliği nedeniyle, bunlar emekçilerin yoksulluğunun nedeni haline geliyor. Bu durumda zorunlu tarihsel görev kapitalizmi yıkmak ve toplumsal üretici güçlerin sermaye niteliğine son vermektir. Bu nesnel gerçek ve devrimci çözüm yolu her kriz sırasında her ayaklanma sırasında kendini kitlelere biraz daha kabul ettiriyor.

C.DAĞLI

BİR SACAYAĞI DAHA KOPUYOR: DÜNYADA TARIMSAL KRİZ

Dünyada süregiden kapitalist bunalımın dört başı mamur bir buhran haline gelmesi için, ona yeni ve oldukça korkutucu bir olgu daha eklendi: Tarım Krizi. Böylece dünya emperyalist-kapitalist sistemi, üzerinde yükseldiği bütün sac ayaklarını (finans, sanayi ve tarım) kaybetme yoluna girmiş oldu.

Burjuvaziyi en fazla korkutan gelişmelerden biri, sınai bunalıma tarımsal bunalımın eşlik etmesidir. Bu iki kriz ne zaman içiçe geçse, dünyayı kökünden değiştiren devrimler meydana gelmiştir. 1848 Devrimleri, sınai ve tarımsal krizin birleşik yıkıcı gücünün üzerinde yükselmişti. 1917 Ekim Devrimi, tam da bu iki alandaki krizin ayaklandığı işçiler ve köylülere dayanmıştı.

Sınai bunalımı derinleştirip daha da içinden çıkılmaz hale getiren tarımsal kriz, geniş emekçi kitleleri dayanılmaz bir açlığa ve çılgınca devrimci atılımlara doğru sürüklüyor.

Emperyalist finans merkezlerinin başta gelen haber kaynaklarından The Economist dergisi, Aralık ayı sayısında tarımsal krizi işlemişti. Derginin kullandığı başlık: "Ucuz gıdanın sonu". 2 milyar insanın açlık sınırında yaşadığı dünya ile adeta dalga geçen böyle bir başlığa sahip yazının önemli bir bölümünde, "gıda ayaklanmaları"nın şimdiden başladığına dair tedirgin uyarılar bulunuyordu.

The Economist'in alarm zillerini çaldığı Aralık ayında buğday fiyatları tüm zamanların rekorunu kırarak 400 dolara çıkmıştı. Ancak, aradan geçen sürede yeni rekorlar kırıldı ve buğdayın tonu 500 doların da üstüne çıktı.

Başta tahıl ürünleri olmak üzere, gıda fiyatlarındaki baş döndüren yükselişin nedenlerini ve muhtemel sonuçlarını gözden geçirelim.

Tek Neden Spekülasyon Değil

Konuyu işleyen gazetelerin ve yazarların pek çoğu, tarımsal ürünler üzerinde oynanan büyük spekülasyonlara dikkat çektiler. Bu teze göre, dünya finans ve kredi piyasalarında başlayan çöküş, parayı borsa ve tahvil oyunlarından çekiyor ve gerçek ticari metallerin alınıp satıldığı emtia borsalarına yönlendiriyordu.

Dünya tahıl ticaretinin merkezi olarak adlandırılan Chicago borsasında büyük spekülatif alımlar gerçekleştiren paranın baronları, bir kaç ay içinde buğday fiyatlarını 200 dolardan 500 doların üzerine taşıdılar. Söylenen ve yazılanlara bakılırsa, Chicago tahıl borsasında dönen paranın sadece %1'i fiili alım satım için kullanılıyor.

Spekülatif hareketlerin tek başına, gıda fiyatlarını bu denli yukarı taşıması bilimsel bir yaklaşım değil. En azından, tarımsal üretimin, bu türden spekülasyonlara konu olacak denli bir istikrarsızlık içinde bulunması gerekmektedir. Doğru olan bilimsel yaklaşım şudur: Tam da bu istikrarsızlık, yani tarımsal üretimin i-

çinde bulunduğu kriz, gıda fiyatlarını kısa sürede üç katına çıkartan spekülasyona temel hazırlamıştır.

Tarımın Sanayileşmesi ve Sermayenin Yoğunlaşması

Kapitalist sistem, tarımsal üretimi, önce tümüyle kendi egemenliği altına aldı, endüstriyel (sınai) üretime bağlı hale getirdi: ve nihayet bugün, sınai çöküşle bir-

likte tarımı da aynı karanlık kuyuya çekmeye başladı. Tarım bir kez sanayiye bağımlı hale gelirse, başka türlü düşünülemezdi. Çöküş toptan olacaktı. Şimdi olan budur.

Emperyalist-kapitalist dünya, 1970'li yıllarda girdiği sınai bunalımın büyük bir çöküşle sonlanmaması için önemli bir araç sahipti: Dünyanın tarım alanları... O yıllarda, özellikle bağımlı ve yoksul ülkelerdeki tarımsal üretimin dünya pazarları ile entegrasyonu hız kazandı.

Bu sayede, 1974-2005 yılları arasında, dünyadaki gıda fiyatlarında, %75'lere varan bir ucuzlama gerçekleştirilmişti. Bangladeş'in pirinci, Etyopya'nın kahvesi, Latinlerin et ürünleri, dünya piyasalarındaki kıran kırana rekabete katılarak gıda fiyatlarında gözlenen katkıda bulundular. Gıda fiyatlarında sağlanan bu düşüş, söz konusu dönemde (1974-2005), en başta emperyalist ve gelişmiş kapitalist ülkelerde işçi ücretlerinin aşağılara doğru çekilmesine yardımcı oldu. Böylece sistem, kâr oranları yerlerde sürünen sanayi üretimine, tarımdan gelen bir hayat ucuzluğu sağlayabildi.

Ancak, kapitalist dünyadaki bütün tarımsal alanların rekabet içine çekilmesi, aynı zamanda bir büyük yıkımında başlangıcını oluşturuyordu. Gıda fiyatlarındaki her düşüş, maliyetleri karşılamakta zorlanan küçük ve bağımsız üreticileri rekabetin dışına itti. Geçen otuz yılda dünyanın kırsal nüfusu, hiç dinmeyen bir tempoda boşalmayı sürdürdü. Bağımlı ülkelerde on milyonları geçen nüfusa sahip mega kentler ortaya çıktı. Tarımsal nüfus, dünya tarihinde ilk kez, kent nüfusunun gerisine düştü.

Küçük üreticilerin boşalttığı tarım pazarlarını bu kez dev tekeller doldurmaya başladı. Tarımsal üretime ayrılan tekeli sermaye önemli bir yoğunluğa ulaştı. Öyle ki, ABD'de çalışan nüfusun binde birini oluşturan tarım emekçileri, dev tekellerin yoğun sermaye yatırılmış topraklarında yaptıkları üretimle, sadece ABD'yi doyurmakla kalmadılar, çok büyük bir tarımsal ihracatı da gerçekleştirebilecek verimliliğe ulaştılar.

Bu süre içinde tarım, suni gübre ve kimyasal ilaçlarla, genetiği değiştirilmiş endüstriyel tohumlarla, yoğun makineleşme gıda işleme tesisleriyle sınai üretimin bir uzantısı durumuna geldi. Öyle ki, bu alanda üretim yapan şirketler arasında şaşırtıcı isimleri görmek mümkün. Örneğin Japon otomotiv tekeli Honda, ABD'ye otomobil taşıyan dev kargo gemileri, geriye boş dönmeyen diye, ABD topraklarında soya fasulyesi ekimine yatırım yaptı. Honda'nın ABD'deki soya üretimi, Japon soya üreticilerinin adeta kökünü kuruttu.

Taşan Depolar, Açlık Çeken Yüzmilyonlar

Tarımda tekeli sermaye yoğunlaşması arttıkça (dünya tahıl ticaretinin yalnızca dört tekelin egemenliğinde olduğu biliniyor), gıda ürünlerinin serbest ticareti konusu, emperyalist ülkeler ara-

sında büyük kavgaların kopmasına yol açtı. Özellikle ABD ve AB emperyalizmi, hemen her ekonomik zirvede, bu konuda boğaz boğaza geldiler. Çünkü yoğun sermaye yatırımı tarımsal üretkenliği, çoğu yoksul dünya nüfusunun satın alabileceğinin ötesine taşımıştı. Yani, bir arz fazlası mevcuttu. Birleşmiş Milletler Gıda Yardım programı yöneticilerinden biri, "Dünya nüfusunun iki katını doyurabilecek bir üretim var, ama 2 milyar insan açlık içinde. Bu bir cinayettir" diyerek, çelişkinin derinliğine işaret ediyordu.

Emperyalist ülkeler, depolarından taşan fazla gıdayı birbirlerine kakalamaya çalışırken, bağımlı ve yoksul ülkeler tarımsal çöküşün en trajik görüntülerine sahne oluyordu. Bangladeş'te, artık yeterince kazanç getirmeyen pirinç yerine, aynı sulak arazilerde Fransız lokantaları için karides üretilmeye başlanmıştı. Bangladeş emekçilerin temel gıdası, pirince ulaşmak giderek zorlaşırken, aynı emekçiler aç karınlarıyla, Fransa lokantalarına karides taşıyan gemilere yüklemeye yapıyorlardı.

Geleneksel tarım yerine, kahve ve kakao gibi endüstriyel gıda üretimine zorlanan Afrika'daki yıkım çok dana korkunç oldu. Bir zamanlar dünyanın en verimli arazilerine sahip Etyopya ve Somali gibi ülkelerde, hızla düşen kahve fiyatları nedeniyle tarım alanlarında kitlesel göç ve yıkımlar yaşandı. Ve geriye, bütün dünyayı yüreğinden yaralayan açlık görüntüleri bıraktı.

Emperyalist-kapitalist sistem, geçen otuz yılda, dünyadaki tarımsal üretimi işte böyle yıkıma uğrattı. Yoksul halklar gıdaya ulaşamazken, gıda tekellerinin ellerinde muazzam fazla ürün birikti.

Kapitalizmin Çözümü:

Hayvanlar ve Otomobiller İçin Gıda

Sermaye elbette elindeki gıda fazlasını, açlık çeken yüz milyonlara dağıtamazdı, kapitalist üretimin temel işleyişi buna engeldi. Şimdi sermaye, gıda fazlasını eritmek için iki yol bulmuştur. Birincisi, zengin sınıfların lüks gıda tüketimini (başta et olmak üzere) teşvik etmek, ve ikincisi biyo-yakıt projesidir.

En başta et olmak üzere lüks tüketimin teşviki, çok daha geniş tarım alanlarının hayvan yetiştiriciliği için kapatılmasını getiriyor. Sadece bu da değil, üretilen tahılın önemli bir kesimi hayvancılığa ayrılıyor. Bir kilo et üretmek için dokuz kilo tahılın hayvan tarafından tüketilmesi gerektiği hesaplanıyor. Yani sermaye, depolarından taşan tahılı insanlara vermeyi değil, hayvanların önüne atmayı tercih ediyor ki, daha lezzetli etler tüketilsin.

Biyo-yakıt projesi, tarıma vurulan çok daha etkili bir darbe oldu. Hatırlanacağı gibi, dünyayı kirletmekte şampiyon ABD'nin

yöneticileri, çevreyi koruma yasalarını imzalamamakta direnirken, birden bire "çevre dostu biyo-yakıt"ın baş savunucusu haline geldiler. Bizzat Bush, biyo-yakıt üretme konusunda teşvik ve tehdit için Latin ülkelerine uzun bir gezi düzenledi.

Bu bol rakamlı ve şantajlı kampanyalar sonuç verdi ve mısırdan üretilen araba yakıtı için, Brezilya gibi ülkeler tarım arazilerinin üçte birini bu işe ayıracaklarını duyurdular. Bu, gıdaya ulaşma şansını henüz yitirmemiş geniş emekçi sınıflar için, müthiş bir darbe anlamına geliyor.

Geçmişte, insanın beslenmesi için ayrılan tahıl üretimi, şimdi lüks arabalara yakıt olmak üzere üretiliyorlar. Lüks bir 4x4 cipin benzin deposunu tek bir kereliğine dolduran biyo-yakıtın, bir insanı tüm yıl boyunca doyurabilecek miktarda mısırdan üretildiği bilini-

yor. Yani, bir lüks araba deposunun her doluşunda, dünyada bir insan, bir yıl boyunca açlığa terk edilmiş olacak.

Emperyalist-kapitalist sermaye, hayvanların ve otomobillerin önüne attıkları tahıllar sayesinde, depolarından taşan tarım ürünlerine yeni pazarlar açarken, dünyada tahıl stokları da hızla erimeye başladı. İşte finansal spekülasyon, burada özetlediğimiz tarımsal yıkım ve istikrarsızlık üzerine şekillendi. Her zaman olduğu gibi finans, tarihsel misyonunu yerine getirerek, yıkımı geri döndürülemez sınırlara doğru itti.

Kapımızdaki Felaket

Sınai bunalıma tarımsal krizin eşlik etmesiyle, ortaya çıkan yıkıcı sonuçlar hemen kendini bağımlı ülkelerde göstermeye başladı. Meksika'da, mısırdan üretilen ve yoksulların temel gıdası olan tortilla'ya yapılan %50 zam, yüzbinleri sokağa döktü. Türkiye'de geçtiğimiz günlerde ekmeğe yapılan %25'lik zam, şimdiden milyonlarca emekçiyi, zaten yoksulluk sınırının çok altında ücretle geçinmeye çalışanları, gerçek bir açlık felaketiyle tedirgin etti.

Sadece buğdayda değil, hemen bütün gıda ürünlerinde büyük fiyat artışları yaşanıyor. Toptancı tüccarları, bu sıkıntının en az iki yıl daha süreceğini söylüyorlar. Gıda fiyatlarıyla birlikte hızla yükselen enflasyon da, bu açlık felaketini kaçınılmaz hale getiriyor. Tek başına sınai kriz, emekçileri işsizlik cehennemiyle tanıştıran, henüz işini kaybetmemiş olanlar, hiç olmazsa karın tokluğuna çalışabilmeyi bir şans olarak görebilirlerdi. Ancak sınai krize eşlik eden tarımsal kriz, sadece işini kaybedenleri değil, çalışanları da açlık felaketinin içine doğru çekiyor.

İşsizlerin ve çalışanların, yani tüm proletaryanın topyekün bir ayaklanması için koşullar olgunlaşıyor. □

Dünyanın efendileri şu günlerde korku ve telaş içinde uykusuz kalıyorlar. Çünkü beklenen oldu: kısa süre içinde onlarca farklı ülkede açlık ayaklanmaları başladı.

Aç sınıfların öfkesi bu yılın başında Meksika'da patladı; yüz binler mısır ürünlerine yapılan aşırı zararları protesto için sokaklara döküldü. Olaylar giderek hızlandı ve sadece son bir ay içinde Bangladeş, Hindistan, Tunus; Mısır, Güney Afrika Cumhuriyeti ve Fildişi Sahilleri gibi onlarca ülkede birden gıda fiyatlarında aşırı artışın getirdiği açlık sonucu ayaklanmalar baş gösterdi.

Ama olayların en şiddetlisi, sosyalist Küba'nın yoksul kapı komşusu Haiti'de yaşandı. Öfkeli ve aç kalabalıklar gıda ambarlarını, gemileri, lüks dükkanları yağmaladılar, kanlı çarpışmalar günlerce sürdü, başkanlık sarayı kuşatıldı ve sonunda başbakan istifa etmek zorunda kaldı.

Dünyada bunlar yaşanırken, Türkiye'nin de gündemine pirinç, et, buğday gibi temel besinlerdeki %50'lere varan fiyat artışları girdi. Tartışmalar yoğunlaştı ve sonuçta görüldü ki, dünyayı kasıp kavuran açlık ayaklanmalarına bu topraklar hiç de uzak değildir.

IMF VE DÜNYA BANKASI: CELLATLARIN KORKUSU

Açlık ayaklanmaları yeni bir olgu olsa da, açlık yeni değil. Onlarca yıldan bu yana, dünya nüfusunun yarıdan fazlası açlık sınırının altında yaşıyordu. Ve bu durum bugüne dek sermaye sınıfının hiç ama hiç umurunda olmadı. Aksine, açlık tehlikesiyle terbiye edebildiği işçi sınıfına sefalet ücreti ve korkunç çalışma koşulları dayatabildiği için, bu durumdan gayet memnun görünüyordu.

Ancak ne zaman ki onlarca ülkede açlık ayaklanmaları başladı, sermaye dünyasını aldı bir telaş! IMF ve Dünya Bankası şefleri ardı ardına kameraların karşısına geçtiler, tehlikenin büyüklüğünden bahsettiler, dünyanın efendilerini bu ayaklanmaları yatıştırmak için yardıma çağırdılar. Onlarıki, düzen adına kafa koparan bir celladın korkusuydu. Bağımlı ülkelerde tarımsal üretimin çöküşünü hazırlayan baş aktörler onlardı kuşkusuz.

IMF ve DB'nin çabaları, bağımlı ülkelerin kendine yeter ve bağımsız küçük üreticilere dayanan tarımsal üretimlerinin yıkılmasını ve onun yerine, büyük ticari tekellerin, tarım sanayi devlerinin istedikleri gibi at koşturabildikleri yeni bir yapının kurulmasını öngörüyordu. Başardılar. Onlarca ülkede tarımsal üreticilerle pazarların bağı koptu, araya ithalat-ihracat yapan dev

AÇLAR ORDUSU DÜNYAYI SARSIYOR

tekeller girdi, küçük üretici adeta topraktan kopartıldı.

Finans sermayesi, ege-men olduğu her alana kendi özgün niteliklerini taşır. Bağımlı ülkelerin tarımsal üretim alanlarında da böyle oldu. Artık gıda fiyatlarını üreticiler değil, dünyadaki birkaç gıda borsasında büyük oyunlar oynayan finans baronları belirlemeye başladı. Tarımsal ürünler iç pazara değil, dünya pazarlarına taşındıkça, finans sermayesi dev tankerele yüklü ürünler üzerinden hayali değerler yaratmak için uygun bir ortam yakalamış oldu. Bütün bunlar, IMF ve DB yoluyla bağımlı ülkelere dayatılan programlar aracılığıyla gerçekleşti.

Bütün dünyada eş zamanlı olarak ortaya çıkan tarımsal krizin Türkiye ve Kürdistan'daki hazırlayıcıları da IMF-DB ikilisi olmuştur. Normal zamanlarda kuraklık ya da farklı iklimsel nedenlerle, şu ya da bu ülkeyle sınırlı olarak görülebilen tarımsal krizin, şimdi Türkiye ve Kürdistan'ın da içinde bulunduğu onlarca farklı ülkede aynı anda ortaya çıkışı, tarımı finans sermayesinin at koşturacağı bir alan haline getiren IMF-DB sayesinde olmuştur.

ÇIKIŞ YOK

Cellatlara lanet yağdırırken, onların elindeki kırbacın asıl sahibini unutmayalım. Gerçekte, IMF ve DB olmasaydı, yine de bağımlı ülkelerin tarımsal çöküşü gerçekleşirdi. Çünkü sorunun temelinde, tarımsal üretimdeki sermaye yoğunluğunun artması vardır. Fakat IMF ve DB programlarının bu yıkımı nasıl hızlandırdığını göstermekte yarar var.

Türkiye ve Kürdistan'da tarımsal üretimdeki yıkımın hikayesi, 1980'deki 24 Ocak kararlarına dek uzanır. O zamana dek onlarca farklı üründe küçük üretici köylülük, ucuz krediler, mazot ve gübre yardımı, destek alımları ve taban fiyatlarının belirlenmesi yoluyla, önemli bir destek görüyordu. 24 Ocak kararları ve 12 Eylül'le birlikte devletin birçok üründe uyguladığı destekler teker teker kaldırıldı. 90'lı yıllara gelindiğinde, sadece buğday-tütün-şeker pancarı gibi stratejik önemi tartışılmaz görünen gıda ürünlerinde sübvansiyonlar devam etmekteydi.

Ancak 1999 yılında, dönemin Ecevit-Bahçeli hükümetinin IMF ile imzaladıkları stand-by anlaşması sonucunda, stratejik önemi bulunan bu gıda üretimlerindeki sübvansiyonlar da kaldırıldı. Ucuz kredi olanakları kesildi, buğdaya verilecek taban fiyatının, dünya fiyatının %20'sinin üzerine çıkamayacağı taahhüt edildi. Şeker ve tütün bankalarının özelleştirilmesi için sözler verildi. Böylece, milliyetçilik konusunda en fazla yaka bağı

yırtan iki parti, tarıma vurulan son darbeyi hazırladılar.

2002'de bu kez Dünya Bankası'nın direktifleri geldi. Bankadan alınacak 600 milyon dolar gibi komik bir borcun karşılığında imzalanan anlaşma sonucu, tarım satış kooperatiflerinin ipi çekildi; tarımsal üretimde bulunan devlet kurumlarına kilit vuruldu; üretime değil boş araziye yapılan Doğrudan Gelir Desteği (DGD) uygulaması genişletildi. Böylece, yıl boyunca çalışıp eline hemen hiç para geçmeyen yoksul köylüler, tarımsal üretimden tamamen çekilip boş arazileri üzerinden aldıkları DGD ile yaşamaya alıştırdı.

Bu iki anlaşmanın sonucu tam bir felaket oldu. Buğday üretimi 2000 yılında 21 milyon ton iken, 2007'de 17 milyon tona düştü. Aynı dönem içinde şeker pancarı üretimi 18.8 milyon tondan 12.4 milyon tona geriledi. En dramatik düşüş tütündeydi: 200 bin tondan 80 bin tona.

Kıscacası, dünyanın efendileri, tıpkı diğer bağımlı ülkelerde olduğu gibi, Türkiye ve Kürdistan'da da büyük vurgunlar yapabilecekleri tarımsal yıkımı çoktan gerçekleştirmişlerdi. Bugün artık temel gıdaların tedarik zincirlerinin her iki ucunu da tekeli sermaye tutuyor. Devlet bu konuda neredeyse tamamen devre dışıdır. Bakmayın hükümet bakanlarının kameralar önünde esip gürlmelerine, onların tek işi, büyük tekellerin vurgunlarını kolaylaştırmaktır.

Hükümetin bu vurgunu nasıl kolaylaştırdığına dair iki örnek çarpıcıdır. Pirinç fiyatlarında %150'ye varan zamlar dikkat çekince, görüldü ki, tarım bakanının emrinde olan Toprak Mahsülleri Ofisi'nin (TMO) depoları da boş. Çünkü, depodaki yüklü miktar pirinç, kısa süre önce, gıda toptancılarına en ucuz fiyattan satılmıştı. Sayıları 10'u geçmeyen bu toptancıların zahire ambarları ağzına kadar pirinç doluydu. Bir ayda %69'ın üzerinde inanılmaz kar oranı elde etmişlerdi.

Bu büyük vurgundaki kendi rollerinin üstünü örtmek için hükümet yetkilileri esip gürlədiler. Zahire ambarlarını bizzat kendilerinin doldurdukları bu spekülötlere ders vermek için, kısa süreliğine sıfır gümrük vergisiyle pirinç ve tahıl ithaline dair bakanlar kurulu kararı çıkardılar. İlginç olan şu ki, dev tankerlerle pirinç-buğday ithal edip onları gümrük depolarında bekleten gıda tekelleri, şimdi sıfır vergiyle o malları gümrükten çekmenin keyfini sürecekler.

PIRİNÇE DEĞİL, BUĞDAYA BAK

Türkiye ve Kürdistan için asıl tehlike çanı, pirinçte değil, buğdaydaki fiyat artışlarında çalmaya başlayacaktır. Asya ülkelerinin tersine, bu toprakların temel gıdası pirinç değil buğdaydır. Ama bu durum yine de sevindirici değil. Çünkü buğday fiyatları dünyada adeta çıldırdı. Beş ay öncesine dek tonu 200 dolar olan buğday, şimdi 850 dolar seviyesinde.

Deniyor ki, paniğe gerek yok, Mayıs-Haziran ayındaki ilk buğday hasadı ile fiyatlar inecektir. Fakat tekeller çoktan harekete geçti. Daha önce hiç olmayan bir şey oldu: henüz tarlada bulunan buğday, büyük tüccar şirketlerince şimdiden satın alındı. Yani, hasat mevsimi geldiğinde tarladaki buğday, fırınlara ve sofralara doğru değil, tekeli tüccarların zahire depolarına akanak. Ve orada, en yüksek fiyatı bulmak üzere bekleyecek.

Bütün bunların anlamı çok açıktır: Şimdi dünyayı çepeçev-

re saran açlık ayaklanmalarının belki de en şiddetlisine hazır olalım. Şimdiden kimi kentlerde %25 (Van'da %85) zamlanan ekmeğin fiyatlarının nerelere tırmanacağını tahmin etmek zor. Ama kesin olan bir şey var: Açlığın sabrı yoktur. Devrim gibi çılgınca bir eylemde sonuna kadar gitmek için, kitlelerin bu büyük ve önemli kararı vermeleri için açlık tehlikesi yeterince güçlü bir sebeptir. □

HER KÖTÜLÜĞÜN ANASI KAPİTALİZMDİR

Bir emekçi evine ekmeğin götürüyorsa, götürse bile doyuramıyorsa, çocuklarına karşı boynu bükükse, işsizse, açsıysa, eşinden azar işitiyorsa, baraka evlerde yaşamını devam ettiriyorsa, yağmur sularının içeriye göle çevirdiği, odunsuz, sobasız, elektriksiz, susuz bir yaşamı yaşamaya zorlanmışsa, genç kızlarımız para karşılığı bedenlerini pazara sunuyorlarsa, hırsızlık, sefalet, açlık bu kadar çok artmışsa, bunun sebebi kapitalizmdir.

Artık emekçilerin kapitalistlerle çelişkilerinin derinleştiği bir dönemin içerisindeyiz. Kendileri için servet, emekçiler için sefalet yaratan sermayedarlar yasalarıyla, devletleriyle, kurum ve kuruluşlarıyla, emekçiler üzerinde baskı, terör, yöntemlerini en pervasız bir şekilde uygulamaktadırlar.

Artık kapitalizmin mezar kazıcıları ayakta. Tüm dünyada milyonlarca işçi-emekçi öbek öbek ayakta; fabrikada, meydanlarda, sokaklarda kapitalizmin kökünü kazıma eylemlilikleri içerisine giriyorlar.

Milyonlar kurtuluşları için birleşiyor, örgütleniyor, mücadele ediyor.

Sermayenin mülkiyetlerine el koymanın, burjuva devletlerini parçalamanın zorunluluğunun bilinciyle hareket eden emekçi halklar; güzel günleri getirecek, sömürünün, açlığın, yoksulluğun olmadığı insanca bölüşüm, insanca yaşamın adı olan SOSYALİZM'i, getirmenin, burjuva kapitalist düzenin bir daha dirilmeyecek şekilde mezara gömmenin kavgasındadır.

Bu kavga kurtuluş kavgasıdır. Bu kavga sosyalizm kavgasıdır.

Bu kavga emeğin iktidarını kurma kavgasıdır.

Bu kavga yeni insanı yaratma kavgasıdır.

Gelin bu kavgada birlikte olalım, savaşalım, kazanalım. Kavganın her diliminde yerimizi alalım.

Büyük günlere hazır olmalıyız.

Devrimin artık kaçınılmaz olarak kapılarımızı birer birer çaldığı bu dönemde, kapılarımızı devrime açmalı onunla kucaklaşmalı zafere birlikte koşmalıyız.

“Zafer ancak kavgayla kazanılacaktır.”

Reformlar değil, kavga yolumuzu aydınlatacaktır.”

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İZMİR (DİK) DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ

NATO ZİRVESİ: SERMAYENİN KARARGÂH BUNALIMI

NATO'nun Bükreş toplantısı, hem en zorlu, hem de en kalabalık zirve olarak tarihe geçti. 26 ülkeden en tepe yöneticiler ile 87 bakan, dünyanın en büyük parlamento binasında toplandılar. Bu askeri zirvenin katılımcıları arasında Dünya Bankası temsilcileri dikkat çekiyordu. Dünya halklarını soyanlar ve bombalayanlar, aynı mekanda buluştular.

Zirvenin gündemi sorunlarla yüklüydü. Öne çıkan başlıkların her biri ittifakı çatlatacak denli çelişkiler taşıyordu: Afganistan işgaline daha fazla muharip güç yığılması, Ukrayna ve Gürcistan'ın üyeliğine dair itirazların aşılması ve Rusya'ya yönelik olduğu artık saklanamayan füze kalkamı projesinin hayata geçirilmesi. Bu üç konu, NATO'nun temel güçlerini öylesine birbirinden ayırıyordu ki, bu haliyle NATO, her biri ayrı yöne gitmeye çalışan ama kuyruklarından birbirine bağlı kedilerin manzarasını sunuyordu.

MİNARENİN KILIFI YOK

Afganistan, füze kalkamı ve yeni üyeler tartışmasından öte, NATO'daki krize damgasını vuran, emperyalist-kapitalist dünyanın artık "stratejik odak" gücünden yoksun olmasıdır. NATO'nun kurulduğu 60 yıl önce böyle bir güç vardı: tartışmasız ABD. Temel düşman da apaçık ve tanımlanmıştı: Sosyalist blok. Yani, stratejik bir yapılanma için gerekli öğeler mevcuttu: Çıkarları belirleyen ve hareketin yönünü tayin eden bir hegemonik güç; öte yandan tüm güçleri aynı hizada toplamaya yarayan bir güçlü düşman hattı.

Sosyalist bloğun dağılmasıyla, stratejik odaklanmaya yarayan öğelerde ortadan kalkmış oldu. Fakat NATO varlığını sürdürdü ve 1999'da yeni bir stratejik vizyon belgesiyle ortaya çıktı. Bu belgeye göre, NATO 21. yüzyılı "Ayaklanmalar Yüzyılı" olarak tanımlıyordu. Emperyalist-kapitalist dünyanın askeri karargâhı kendine yeni bir varlık nedeni bulmuştu: Dünya halklarına karşı yürütülecek küresel iç savaşın askeri gücünü hazırlamak.

Ama bu, o kadar kolay olmadı. Her şeyden önce, NATO'nun artık, halkların gözünde, derin bir meşruiyet sorunu vardı. 90'lı yıllara dek, özellikle Avrupalı halklar, NATO'yu pasif bir savunma gücü olarak algıladıkları oranda, onun varlığına göz yumdular. Ancak, NATO'nun Gladio benzeri örgütlenmelerle, tüm Avrupa'da gizli bir iç savaş yürüttüğü, sayısız suikast, kirli işler ve katliamlara bulaştığı ortaya çıktı. Ve halklar, "Ayaklanmalar Yüzyılı"nda NATO'nun, bugüne dek gizli yürüttüğü tüm bu iç savaş oyunlarını, şimdi tüm dünyaya yayacağını pekâlâ biliyorlar.

NATO'nun meşruiyet sorunu, sadece her zirvede meydana gelen büyük protesto gösterilerinde açığa çıkmıyor. Ama NATO, küresel iç savaşın gücü olarak nerede belirse, halkların direnci müthiş oluyor. Üstelik NATO'ya asker veren ülkeler, artık

bu tavırdan operasyonlara asker yollamanın, kendi iç dengelerini nasıl sarstığını görüyorlar. Afganistan'a asker göndermeye karşı çıkanların oranı, Fransa'da %85, Almanya'da %82... Ve şimdi NATO'ya üye olmak için can atan Ukrayna hükümeti, bu konuda yalnızca nüfusun %17'sinin desteğine sahip.

NATO'nun varlığına ve operasyonlarına karşı, halkların direnişi NATO'yu temellerinden sarsıyor. İki yıl önce, NATO genel sekreteri Scheller bu sorunu şu sözlerle dile getirmişti: "İnsanlar artık bize güven duymuyor." İngiliz gazetesi The Times, "NATO önümüzdeki yıl 60 yaşına giriyor; bu pek çok bireyin gönüllü emekliliği düşündüğü bir yaş" sözleriyle, artık bu örgütün fişinin çekilmesi gerekliliğini ima ediyordu. Bükreş zirvesi, çürümüş sac ayaklarına sahip bir kurumun, ağır gündem konuları altında nasıl çatırdadığını gözler önüne serdi.

DENGELEDE KÖKLÜ DEĞİŞİM

Her NATO zirvesi, tartışılan konular ve bu konulara ilişkin tarafların tutumlarıyla, bir ölçüde dünyadaki güç dengelerinin özeti sunmaktadır. Bu yönüyle, bir önceki Riga zirvesiyle Bükreş zirvesi arasında belirgin farklar var.

Çok değil, 15 ay önce, Aralık 2006'da Riga'da yapılan zirvede NATO üyeleri, şu ankinden çok daha rahatlardı. Masada iki temel gündem bulunuyordu.

Birincisi, NATO içinde, tüm dünyada karşı-devrim operasyonları için kullanıma hazır bir acil müdahale gücünün inşası vardı. Böylece, en ileri askeri teknolojiyle donatılmış birlikler yoluyla, ayaklanmalar kısa sürede bastırılabilir. İkinci konu, eski Sovyet cumhuriyetleri, Litvanya, Letonya ve Estonya'nın NATO'ya üyeliklerinin kabulü idi. Rusya'nın itirazlarına ve açık tehditlerine rağmen, bu ülkeler NATO ittifakına dahil oldular. Her iki karar içinde politik iklim uygun görünüyordu. Ukrayna, Gürcistan, Lübnan ve bazı Orta Asya ülkelerinde, satın alınıp yönlendirilen kalabalıklar eşliğinde, emperyalizme tam bağımlı iktidarlar işbaşına gelmişti.

Fakat tarih, yoğun bir tarih olarak yaşanıyor. Çok değil, 15 ay içinde, neredeyse bütün görünüm değişti. Riga zirvesinde sözünü dinletemeyen Rusya, Bükreş zirvesine ağırlığını koyacak koşullara kavuştu. Ukrayna ve Gürcistan'ın üyeliklerinin sert karşılık göreceğini dile getirince, başta Almanya olmak üzere, çoğu NATO üyesi, ABD'nin bu yöndeki önerisini reddetti. Yuşçenko ve Sakaşvili'nin "Bu zirve, Rusya'nın zaferiyle sonuçlandı" demesi boşuna değildir.

Bükreş zirvesinde, bir önceki zirvenin ana gündemi olan acil müdahale gücü, neredeyse hiç konuşulmadı. NATO bu kez, tüm dünya haritasını değil, tek bir ülkenin haritasını masaya açtı: Afganistan. ABD, Afganistan işgalinin başarıyla sonuçlandırılabilmesi için tüm üye ülkelerden muharip asker istedi. Hatta bu amaçla, açık tehditler savurmaktan bile çekinmedi. Bu tehditlerin ne anlam taşıdığını, Hürriyet gazetesinin konuya ilişkin manşeti yeterince özetliyor: "Ya asker, ya 11 Eylül". İtalya'nın eski cumhurbaşkanı, 11 Eylül'ün bir ABD tertibi olduğunu ve bu gerçeğin birçok ülkenin istihbaratı tarafından bilindiğinden söz

etmişti. Öyleyse, Bush'un sözleri, şu anlama geliyordu: Ya Afganistan'da benimle birlikte savaşsınız, ya da ülkelerinizde büyük katliamlar yapıp, El-Kaide'ye yıkarım.

Ne var ki, Bush'un bu açık tehditleri bile işe yaramadı. Zirve'de, Afganistan'a asker gönderme taahhütünde bulunan tek bir ülke olmadı. Riga'dan Bükreş'e, 15 ay gibi bir süre içinde, NATO'nun bu denli güçten düşmesi, temel görevlerini yerine getiremez hale gelmesi, dünyanın değişen dengelerinin bir ifadesidir. Bu dengeler nasıl değişti?

Birincisi, ABD hegemonyasının çöküşüdür. Ocak ayında yapılan Davos Zirvesi, nasıl ki ABD hegemonyasının ekonomik açıdan çöküşünün resmi ifadesi ise, NATO toplantısı da, bu çöküşün askeri-diplomatik çöküşünü açığa çıkardı.

İkincisi, küresel ekonomik krizle hareketlenen emekçi harekettir. Şimdi bu alandaki çelişkiler öylesine yoğun, derin ve yaygındır ki, emperyalist-kapitalist dünyada pek çok ülke, ya doğrudan bir iç savaşın içinde, ya da iç savaşa çok yakın durmaktadır. Böylesi nazik ve hassas dengeler içinde, NATO üyesi ülkeler, Afganistan gibi işgal bölgelerine muharip asker göndermekten büyük çekince duyuyorlar. Çünkü orada şu an savaşan ve askerleri tabutlar içinde geri dönen ülkelere, şiddetli protestolar yükseliyor. Her dış savaşın, önünde sonunda bir iç savaşa neden olduğunu, hükümetlerini alabildiğine yıprattığını ve emekçi halkların öfkeli protestolarını harekete geçirdiğini pekala bilen tekelci sermaye, sertleşen ve neredeyse iç savaşlar eşiğine gelen sınıflar mücadelesinin mevcut dengesinde kıpırdıyamaz hale geldiler. NATO'nun Riga zirvesinde hedef tüm dünya idi. Bükreş'te ise hedef neredeyse sadece Afganistan'a indirgenmişti. Ama tekelci sermaye hükümetlerinin bunu bile omuzlayacak mecalleri yok

HABAŞ-DEMİR ÇELİK FABRİKASI DEĞİL BİR ÖLÜM FABRİKASIDIR

Her gün iş kazalarının en yoğun yaşandığı bu sektörde HABAŞ Demir Çelik, üretim rekorları kırarken, idari personellerine tepsi tepsi baklavalarla kutlama yaparken, iş kazalarında işçiler her gün hayatlarını kaybediyorlar. Bunun, işçinin kendi dikkatsizliğinden kaynaklandığını söylüyor HABAŞ patronları; işçiden zorla imza alınarak, iş kazası olmamış gibi gösteriyorlar. Yaklaşık 2500 işçinin çalıştığı HABAŞ Demir Çelik Fabrikası'nda üçüncü vardiya çalışan işçilerin hiçbir iş güvenliğinden yararlanamadıkları biliniyor. İş ortamının kazalara her an müsait olduğu, patronun sa-

Son NATO zirvesinde belirleyici olan bir başka denge unsuru, kuşkusuz Rusya oldu. Avrupa'nın ihtiyaç duyduğu doğal gaz enerjisinin vanalarını elinde bulunduran Rusya, bu kartını sonuna kadar kullandı. Bununla da yetinmedi. Son aylarda ABD'ye ve AB'ye karşı giderek sertleşen bir üslup'a dış siyaset yürüttü. AKKA (Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Antlaşması) sürecinden çekildiğini açıkladı. Yani, Avrupa'ya karşı, askeri üstünlüğünü de diplomasi masasına sunmuş oldu. Kosova'nın bağımsızlığı konusunda, "güç kullanabiliriz" tehdidinde bulundu. Bütün bunlar Avrupa emperyalizmi ile ABD arasındaki ilişkilere, bir kara kedi gibi Rusya'nın girmesi anlamını taşıyordu. Güç gösterisi Rusya'nın işine yaradı. Son NATO Zirvesinin tek gerçek kazananı oldu.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz. Emperyalist-kapitalist sistem, giderek yaygınlaşan küresel iç savaşta acizdir; stratejiden ve bu savaşı tek bir merkezden yönetecek karargâhtan yoksundur. Tüm dünyaya yayılan ekonomik kriz ve emekçi kitlelerin çığ gibi büyüyen hoşnutsuzluğu, sermaye dünyasını da güçten düşürüyor, aralarındaki çıkar farklılıklarını derinleştiriyor ve bir araya gelmelerini önüyor.

Emperyalist-kapitalist dünyanın en tepedeki kurumları, işte böyle, iç çatlıklar ve kavgalar yüzünden işlemez hale gelirken, küresel devrimci durumu da olgunlaştırıyor.

Dipnot: NATO'nun en sadık müttefiki olan Türkiye'nin, Afganistan'a asker gönderme konusunda verdiği şu cevap, sermaye dünyasının iç-savaşlarla nasıl felç olduğunu anlatıyor: Ne diyordu Büyükanıt; "Terörle mücadelemez sürerken, başka bir ülkeye muharip asker gönderemeyiz."□

dece günlük ürettiği demirin tonunun ne kadar olduğuna kafa yorduğu, yöneticilerinin bir tarikat, bir çete gibi çalıştığı fabrikada tüm işçiler baskı altında çalışmaktadır.

Geçen hafta Mehmet Küpeli adlı işçi hayatını kaybetmiştir. Çelikhanne bölümünde çalışan Küpeli vincin sıkıştırması sonucu can vermiş, gerek işveren gerekse faşist sendika Türk Metal Sendikası kazanın işçinin dikkatsizliği sonucu olduğu ve kendi hatası sonucu yaşamını yitirdiğini söyleyecek denli aşağılık bir tavır sergiliyor; faşist sendikanın faşist patronla kol kola yürümesi garipsenmemelidir. İşçi sınıfı bunların karşısında kendi öz örgütlülükleri olan işyeri komitelerini örgütleyip sınıf mücadelesinde daha diri, daha güçlü, daha ileri gitme vaktidir.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

İzmir DİK

ÇOCUK EMEĞİNİN SÖMÜRÜLMESİNE KARŞI MÜCADELE

Türkiye'de halen 958 bin çocuğun çalıştığı, en kötü koşullarda sokakta çalışan çocukların sayısı ise hala bilinmiyor. Gelir dağılımındaki uçurum, kapitalizmin daha fazla kar hırsı, düşük ücret politikaları, işsizlik, sendikasılaştırma, esnek çalışma koşulları, çocuk işçiliğini artıran koşulların başında geliyor. Bir avuç asalak daha çok zenginleşirken milyonlarca emekçi açlığın yokluğun ve yoksulluğun pençesinde yaşam kavgası veriyor. Onurlu bir gelecek, onurlu bir yaşam, "geceleri çocukların aç yatmadığı, gündüzleri sömürülmediği" bir dünya kurmak kendi ellerimizdedir. Gelin bu elleri birleştirelim. Gelin kenetlenelim. Gelin kapitalist sömürücü sisteme karşı emek güçlerinin mücadele birliğini sağlayalım. Gelin sosyalizmi kurmaya giden yolda birlikte olalım.

İZMİR DEVRİMCI İŞÇİ KOMİTELERİ (DİK)

Sibelimizi ölümsüzlüğe uğurlamamızın 7. yılında anmak için bir araya geldik. Ailesi, yoldaşları, dostları, kısacası onu seven herkes, onu bir defa daha anmak için, 20 Nisan Pazar günü İkitelli Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde buluştu. Ayışığımız o gün Sibelimize layık bir şekilde düzenlenmişti. Duvarlarda onun gülümsemesi ve şiirleri vardı.

Sibelimiz için hazırlanan program, önce saygı duruşuyla başladı. Hemen ardından Sibel Sürücü'nün küçüklük fotoğraflarının bulunduğu, yaşamını anlatan ve devrimci tutsaklar için yapılan eylem görüntülerinin bulunduğu bir slayt gösterimi yapıldı. Slayt gösterimi esnasında duygulu ve coşkulu anlar yaşandı. Slaytın bir yerinde Sibel yoldaşın cenaze ve eylem görüntüleri gösteriliyordu. Bu esnada okunan

“Yuvarlanıyor iri sıcak damlalar / Bakır yanaklarımızdan! / Yuvarlanıyor iri sıcak damlalar kalbimize / Kalbimiz artık dar geliyor bize / Koparak kanlı sargıları yaramızdan / Sokaklarda haykırmadayız / hep bir ağızdan! / Dişi bir kaplanız ki biz / Kara saplı bir hançer / deldi yavrularımızın göğsünü! / Dişi bir kaplanız ki biz / Dişlerimizde taşıyoruz altın başlı / yavrularımızın ölüsünü. / Kinin kızıl gözlü sarı alnına / Sardık sevginin beyaz çiçekli örgüsünü / Kan geliyor kainatın rengi bize / Yuvarlanıyor iri sıcak damlalar / Bakır yanaklarımızdan kalbimize / Burjuvazi katletti içimizden ikimizi / Bu iki ölü ölmeyen iki ölümsüzdür! / Burjuvazi kavgaya davet etti bizi / Davetleri kabulümüzdür / Biz nasıl bilirsek hep bir ağızdan gülmesini / Biliriz öylece yaşamasını / ölmesini / hepimiz birimiz için / birimiz hepimiz için” dizeleri uzun bir sürü ayakta alkışlandı. Slayt gösterimin ardından müzik eşliğinde “Dört Ateşten Gün Dört Ölümden Gece” şiiri okundu. Şiirin seslendirilmesi esnasında söylenen kısa ezgiler hep bir ağızdan söylendi. Bu coşku Sibel yoldaşın günlüğünden bölümler okunmasıyla devam etti. “Acının bağrında inan bir çelik gibi fıskaran öfke / Dünyayı değiştirecektir mutlaka / Yani hayat, kendini yeniden yaratacaktır / Ona sahip çıkan ellerde / Ve bu yüzden öfke / Sevda gibidir kimilerinde...” Ardından sözü kızkardeşine ve annesine, Zuhal ve Sakine yoldaşlara bıraktık. Sakine ana “Şimdi Sibel'i daha iyi anlıyorum bir emekçi olarak. O-

SİBEL SÜRÜCÜ ÖLÜMSÜZDÜR

nun ailesi olduğum için gururluyum” dedi. Annesinin söylediklerine katıldığını söyleyen Zuhal Sürücü ise, Sibel yoldaşın hep mücadeleyi bir bütün olarak ele aldığını ve yaşamın anlamını sorguladığını belirtti ve “Sibel yoldaş yaşamın anlamını Leninist olmakta buldu” dedi.

Sibel yoldaşın ailesinin ardından (DİK) Devrimci İşçi Komiteleri adına bir işçi konuşma yaptı. Konuşmasında ölümsüzleşen yoldaşlara bağlılığın onlardan aldığımız bayrağı zafere taşımak olduğunu ve ertelenemez görevin kendini geliştirmek, bilinçlenmek ve örgütlenmek olduğunu söyledi. Konuşmasını 1 Mayıs'ta Taksim'e, 4 Mayıs'ta Kadıköy'e Denizleri anma mitingine çağrı yaparak tamamladı.

Son derece duygusal yapılan konuşmalarda, kürsüde ardarda Sibelimizin sevenleri yerini aldı. Herkesin ona dair söyleyecek sözü vardı. Son mektubu, sevdiği şiirler, anılar... Ve bir işçi yoldaşımızın sözü: “Sibelimiz, işçi olmadığı halde kendisini işçi sınıfının mücadelesine adanmış, bu uğurda ölümsüzleşmiş bir devrimci, biz işçileri onun kavgasına sahip çıkmalıyız...” Konuşmalar, herkesin gözlerini doldurmuştu kısa süre içinde. Taniyanlar, onun gibi bir yoldaş kaybettikleri için, tanımayanlarsa onunla tanışma imkanını kaçırdıkları için duygulanmıştı... Etkinlik Ayışığı Müzik Topluluğunun dinletisinin ardından sona erdi.

Etkinliğin ardından ellerimizde kızıl bayraklar yola koyulduk, Sibelimizi, Ayazma'da bulunan mezarında anmak için. “Sibel Yoldaş Ölümsüzdür”, “Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür”, “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara”, “18. Yılında Leninist Saflara” sloganlarıyla, “Halkların Yüreğinde ve Bilincinde Kazanılan Zafer, Mücadele Birliği Platformu” pankartı açarak yürüdük Sibelimizin ölümsüzlük yatağındaki başucuna. Orada yaptığımız saygı duruşu, kısa konuşmalar ve hep bir ağızdan söylediğimiz Komsomol Marsı'nın ardından mezar anmamızı sona erdirdik.

Sibel Sürücü Ölümsüzdür!
Devrim Savaşçıları Onurumuzdur!
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!

GÜNEŞİMİZ SİBEL SÜRÜCÜ YOLDAŞI İZMİR AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ'NDE ANDIK

Devrim mücadelesi uzun soluklu, zor ama bir o kadar da onurlu bir mücadeledir. Zordur çünkü; çürümüş, can çekişen sistemin eseri olan yozlaşmış egemen kültürün yarattığı insan tipinden sıyrılıp devrimcileşmek büyük bir irade ister. Onurludur çünkü; insan yılların getirdiği bu alışkanlıkları üzerinden atabilmek iradesini gösterip yaşayan ölü olmaktan çıkar. “Yeni İnsan” olur özüne döner.

20 Nisan Pazar günü İzmir Ayışığı'nda “Yeni İnsan”ımız güneşimiz Sibel Sürücü yoldaşımızı ölümsüzlüğe uğurlanmasının 7. yıldönümünde hazırladığımız bir etkinlikle andık.

Anmamıza Mavi Atlasa Kızıl Şeritler Çektik adlı şiir kitabımızın giriş bölümünden yaptığımız alıntıyla başladık... “Bizim sevdamızın mayasıydı hasret. Çünkü biz nasırlı ama narin ellerimizle, buğulu ama kinli gözlerimizle, yaşayanlarımızla, ölülerimizle mavi atlasa kızıl şeritler çektik...” Açılış konuşmasının ardından Ölüm Orucu eyleminin 119. gününde güneşe uğurladığımız Sibel yoldaşımızın şahsında ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları adına yaptığımız saygı duruşuyla devam ettik anmamıza: “Ölenler dövüşerek öldüler güneşe gömüldüler, vaktimiz yok onların matemini tutmaya. Akın var güneşe akın güneşi zaptedeceğiz, güneşin zaptı yakın”.

Saygı duruşunun ardından açılış konuşmasını yapmak üzere bir yoldaşımız sahnede yerini aldı. 80 öncesi Türkiye'nin içinde bulunduğu durum, darbeyle birlikte gelen faşist uygulamalar, yıllardır cezaevlerine doldurulan komünistler... Ve onlardan biri olan yoldaşımız Sibel Sürücü... Yoldaşımızı anlatan kısa bir yazı okundu. Mücadeleyle tanışması, nerelerde görev aldığı, tutsak düşüşü... Ölüm orucu eyleminin ilk gönüllülerinden biri oluşu ve ölümsüzleşmesi...

Sibel yoldaşın günlüğünden bir yazı okundu ve bu anda yürekler hüznle doldu, duygulu anlar yaşandı...

Sıra DENİZ yoldaşları anlatan slayt gösterimine geldi. Slaytın içerisinde 6 Mayıs 2006'da Ankara Karşıyaka'daki yoldaşların mezarları başındaki anmamızdan bazı görüntüler de vardı. Denizlerin yoldaşları

olarak 6 Mayıs'ın yaklaştığı bu günlerde bu gösterimin yapılmasını uygun gördük... Denizlerin militan mücadelesini anlatan slaytın bitiminde alkışlar etkinlik salonunda yankılandı.

Ardından Ayışığı Ekinci Şiir Topluluğu sahneyi aldı ve seçtikleri şiirlerle Güneşimizi anlattılar biz yoldaşlarına. Ve şiirleri dinlerken Komünist önder Fidel Castro'nun söylediği bir cümle geçti bilincimizden: “Ben yaşarken ölümsüzleşen yoldaşlarımızın yerine yaşadığımı düşünerek yaşıyorum.” Şiir grubundan sonra Ayışığı tiyatro işçi atölyesi sahne aldı. “Dört Ateşten Gün Dört Ölümden Gece” adlı şiir kitabından 19 Aralık katliamını ve Sibel yoldaş anlatan bölümü dramatize ederek bize sundular ve oyunun sonunda hep bir ağızdan haykırdılar: “Elli milyon açız biz, elli milyon yoksul, elli milyon insan, elli milyon insan kin dolu... hadi ulan öldür öldürebilirsen bu koca devrimi...”

Ve müzik grubumuz Grup Sıra Neferi'ne geldi sıra. Türkçe ve Kürtçe parçalarla bizleri bazen coşturdular bazen duygulandırdılar... Müzik grubumuz son parçasını tiyatro ve şiir grubuyla birlikte söyledi. “1 Mayıs'ta 1 Mayıs

Alanına Taksim'e” çağrısını yaparak 1 Mayıs marşını hep bir ağızdan okudular.

24 yaşında tereddüt etmeden bedenini açığa yatıran yoldaşımızın söylediği türkü yarım kalmadı, kalmayacak... Ölümsüzleşen tüm yoldaşlarımızın yüzlerindeki tebessüm, yüreklerindeki cesaret, bilinçlerindeki aydınlık mücadelemize yol gösteriyor... “Dövüşürken güneşe uğurladıklarımız kanlarıyla suladılar toprağı, bu toprakta yeşerecek sevdamızın tohumları...”

**SÖZÜMÜZ SÖZDÜR YOLDAŞLAR,
GÜNDÜZLERİNDE SÖMÜRÜLMEDİĞİMİZ
GECELERİNDE AÇ YATMADIĞIMIZ KOMÜNİST BİR DÜNYA
KURACAĞIZ!**

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ/İZMİR

SİBEL YOLDAŞ YAŞIYOR TKEP/L SAVAŞIYOR

Bundan tam 6 sene önce Yoldaşımız Sibel Sürücü'yü Denizlerin, 13 Mart Savaşçıları'nın yanına güneşe uğurladık. Sibel yoldaş kısa yaşamında biz leninistlere bir genç komünist nasıl olmalı sorusunun cevabını vermeyi başardı. Zindan savaşlarından hemen sonra Ölüm Orucu Savaşının bir neferi olarak ilk ekiple yer alarak zaferimizin kazanılmasında ilk adımı atanlardan oldu.

Sibel yoldaş 13 Mart GKB Komutanı olarak yaşamının her alanında savaştı, tutsak düştü ve 22 nisan 2002 de yolculuğunun 119. gününde adını komsomol bayrağına 13 Mart savaşçıları'nın yanına yazdırdı.

Komutanımızdan öğrendiğimiz yoldaşlarımızın uzun süre çalışma yürüttüğü İkitelli'de Sibel'mizin sesini bir kez daha duyurduk. İkitellinin bir çok duvarına TKEP/L imzalı “Sibel Yoldaş Yaşıyor.”, “Sibel Sürücü Ölümsüzdür”, “Ya Devrim Ya Ölüm” yazılmaları ile TKEP/L ve 13 Mart GKB imzaları attık.

Denizlerden, 13 Mart Savaşçıları'ndan ve Sibel'den öğrendiklerimizle savaşımız sürüyor ve zafere kadar sürecektir. Leninist Partiden aldığımız güçle savaşımızı Sibel'leşerek, Aysunlaşarak Muratlaşarak Agitleşerek Denizleşerek sürdüreceğiz. Tarihin akışını hızlandıracak sınıfsız dünyayı kuracak, yoldaşlarımızın katillerinden mutlak hesap soracağız.

**SİBEL YOLDAŞ YAŞIYOR TKEP/L SAVAŞIYOR!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!**

İkitelli'den Leninistler

NOT: Bu haber elimize e-posta yoluyla ulaşmıştır

SIRA DE

Emek ve sermaye; proletarya ve burjuvazi; devrim ve karşı-devrim... İki sınıf, iki dünya, iki irade... 1 Mayıs'ta, Taksim'de karşı karşıya.

Taksim Meydanı bariyerlerle iç içe üç halka şeklinde çevrilmiş. Tam donanımlı bir polis ordusu, 2000 jandarma... Askeri araçlar... Alana girmek yasak! İstiklal, Sıraselviler, Cihangir, Maçka Parkı, Tarlabası, Şişhane... tüm caddeler tutulmuş. Şişli güzergahı belirli aralıklarla oluşturulan barikatlarla kesilmiş. Elmadağ, Harbiye, Osmanbey ve Şişli... Yürümek imkansız. Geçiş yok. Binlerce polis, çok sayıda panzer, robocop giysili çevik kuvvet... Bir işgal bu. Değil Taksim'e yürümek, işçilerin toplanmasına bile fırsat vermemek üzerine kurulmuş planlar.

Sabah saat 06:30. Sabahın ilk ışıklarıyla, Şişli'de kuşatma altındaki DİSK Genel Merkezi'ne gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırıya geçiyor polis. Bu arada erken saatlerde Bomonti tarafından ara sokaklardan gelen işçiler de saldırıya uğruyor. Ara sokaklar gaz bombaları, işçi önlükleri, bayrak ve pankart sopaları dolu. Yaşanan çatışmaların izleri ancak canlılığıyla çarpıyor göze. Devlet, tüm gücüyle Taksim'i savunacağını daha sabahın ilk ışıklarıyla ortaya koymuş oluyor.

Ama emekçiler yılmıyor. Mecidiyeköy, Okmeydanı, Kağıthane, Dolapdere, Çağlayan, Bomonti, Beşiktaş... Her yer buluşma noktasına ulaşmaya çalışan binlerce ve binlerce insanla dolu. Araçlardan inmiş... Yürüyorlar. Ellerinde bayrakları ve pankartları... Her yerde kesiliyor yolları. Geçiş yok! Ama vazgeçmiyor insanlar. Başka bir sokak, bir başka yokuş... yeni bir yol... Durmaksızın yollarını değiştirerek ulaşmaya çalışıyorlar Şişli'ye. Oradan yürüyecekler çünkü Taksim'e.

Polisin saldırı halkası genişliyor. Cevahir Otel'in önünde toplananlara gazlar ve kurşunlarla saldırıyor. Aynı şekilde Teşvikiye'de de kurşun kullanıyor polis. İşçiler buluşma noktasına yönelirken çatışmalar dış halkalara doğru yayılıyor. İçerde DİSK binasına düzenli gaz ve tazyikli/boyalı suyla saldırırken, ara sokaklarda ve çevre semtlerde tüm araç gereçlerini kullanıyor.

Toplanan işçiler yürüyüşe geçiyor. Gazlar, plastik mermiler, panzerler, coplar... Geçici bir dağılma... Sonra tekrar toparlanma, sloganlar ve yürüyüş. Bir türlü dağıtmıyorlar işçileri. Bir türlü vazgeçmiyor emekçiler. Taksim'in tilsimini çekiyor onları! Saldırı ve çatışmalar giderek sertleşiyor.

Şişli Etfal Hastanesi önünde, Agos ve Cumhuriyet gazetelerinin olduğu sokaklarda gösteriler ve çatışmalar kesintisiz sürüyor. Polis, hastaneye de gaz bombasıyla saldırıyor! Sokaklarda orta sınıftan veya işçilerden... kimi görseniz polisle tartışıyor, bağırıyor.

Saat 11. Sendika yöneticilerinin mülki idare ile yaptıkları pazarlıklar sonuçsuz. DİSK binasında eylemin bitirileceği haberi yayılıyor. Sendikaların yöneticileri kararlılıkta ısrar edemiyorlar. Ölümler olabileceği ve bunun sorumluluğunu alamayacakları ifade ediliyor. 11:30 gibi eylemi bitirme kararı netleşiyor. DİSK önünde yapılan konuşmayla eylemin bitirildiği ilan ediliyor. Bir süre sonra CHP binası önünde de aynı konuşmayı yapıyor sendika yönetimi. Ve sahnenin gerisine çekiliyorlar.

İşçiler Şişli'deki toplanma yerine ulaşmak yerine Taksim'e yöneliyorlar bu defa. Şişli yavaş yavaş boşalırken tüm arka sokaklar, özellikle Dolapdere ve Tarlabası, çatışmaların yoğunlaştığı yerler oluyor. Buralarda yaşayan yoksul Kürtler göstericileri sahipleniyor. 50-100 kişilik gruplar, kimi zaman sayısı bine yaklaşan topluluklar, sloganlarla Taksim'e yürüyor. Yolları sürekli polislerce kesiliyor. Gaz bombaları, plastik mermiler, taşlar, sloganlar... Değiştirilen yollar... Ve istikamet Taksim! Caddenin diğer yakasından yürüyenlerin büyük kısmı Maçka Parkı'nda gözaltına alınıyor. Ve bunların büyük bir kısmı, Taksim'den uzak bir yere götürülerek haklarında hiçbir işlem yapılmadan serbest bırakılıyor. Amaç, Taksim'e ulaşmasını engellemek!

Taksim'i çevreleyen tüm semt ve sokaklarda çatışmalar devam ederken, polis engellerini aşan kalabalık bir grup, İstiklal Caddesi'ne çıkmayı başarıyor. En önde Mücadele Birliği pankartı, "İşte Taksim İşte 1 Mayıs" sloganlarıyla gösteriye başlıyor. Meydanı adeta bir kale gibi koruyan ve tek bir yayanın bile geçişine izin vermeyen devlet, Taksim'de, burnunun dibinde beliren bu kitlesel gösteriyle darbeyi yemiş oluyor. İşçiler, her şeye rağmen Taksim'de gösterilerini yapıyorlar!

İstiklal Caddesi, onun ara sokakları, Sıraselviler, Cihangir'in ara sokakları... Karaköy'e kadar sürekli çatışmalar... En sıkı polisiye önlemler ve en vahşi saldırılar kar etmiyor.

İşçi sınıfı bu zorlu savaşımında gösterdiği inat ve kararlılıkla 1 Mayıs'tan zaferle çıkmıştır.

ALAN FETİŞİZMİ?

Bugüne kadar 1 Mayıs-Taksim ilişkisini basit bir alan sorunu olarak gören-

DEVİRİMDE

ler, veya öyle olduğunu iddia edenler, bu 1 Mayıs'taki durumu izah etmekte zorlanacaklardır. Devletin işçileri Taksim'e çıkarmamak için dünyanın hiçbir yerinde kolay kolay görülemeyecek bir "kararlılık ve inat" sergilemesine anlam veremeyeceklerdir. Bizi "alan fetişizmi" yapmakla ile suçlayanlar, sanırız devletin "fetişistliği" karşısında küçük dillerini yutmuşlardır! Soruna basit bir alan perspektifinden bakıldığında gelişmeleri anlamak ve açıklamak mümkün değildir. "Önemli olan 1 Mayıs'ın içeriğidir, nerede kutlandığı değil" diye genel geçer sözler sarfetmek, bu ülke gerçekliğini, sınıflar savaşımızın tarihini zerre kadar anlamamaktır. Bu 1 Mayıs, her şeyden önce tüm dünyaya bu gerçeği göstermiştir.

Taksim, sadece orada 36 işçi öldürüldüğü için değil, 80 öncesinde sermayenin, yükselen devrime karşı şiddetli saldırısını başlattığı yer olduğu için de önemlidir. 1977 1 Mayıs'ı bir başlangıçtır. Proletaryanın dev gövdesini burjuvaziye gösterdiği; burjuvazinin buna kılıcı çekerek yanıt verdiği gündür. Ve o gün tertiplenen katliamı tüm bir ülkenin terörize edilmesi, Maraş ve Çorum katliamları gibi büyük kıyımlar, kahvehane taramalar... izlemiştir. Sınıflar savaşımız açısından son derece önemli bir simgedir. Devletin, karşı-devrimin bu muazzam inat ve mücadelesi boşuna değil.

78'den beri kendisine yasaklanan bu alanı kazanmak, kendi gücüyle bu alanı ele geçirmek, işçi sınıfı ve devrim için hayati önemde. Hükümet sözcüsü "sorun alan değil başka mülhazalar var" derken işte bu gerçeği kastediyordu. Emekçiler bunu, kendi sınıfsal sezgileriyle hissediyorlar.

12 Eylül'ün etkilerini üzerinden atar atmaz işçiler yeniden alanlara, 1 Mayıs'larda Taksim'e yöneldi. Bu irade savaşı 88-91 arasında kıyasıya sürdü. Ölümler, yaralanmalar, tutuklanmalar parasına Taksim'i zaptetmeye çalıştı emekçiler. Ve 1977 1 Mayıs'ı nasıl bir saldırının işaret fişeği olduysa, devrimin yükselişi karşısında burjuvazinin 1991'te başlattığı iç savaşın ("topyekün savaş") ilk adımlarından biri, işçileri Taksim'den uzaklaştırmak için "yasal 1 Mayıs"lar oldu. Sendikal bürokrasi, ortalama sol, reformizm... tümü ajan Perinçek'in peşine takılarak burjuvazinin bu stratejik adımına ortak oldular. 1 Mayıs-Taksim ilişkisinin önemini kavrayamayanlar, "sorun alan sorunu değil, içeriktir" genel doğrularıyla burjuvazinin değirmenine su taşıdılar.

Burjuvazinin bu oyununu bozan sadece ve sadece Leninistler oldu. İnatla, kararlılıkla, tek başımıza, adeta gerilla vuruşlarıyla Taksim'in muazzam devrimci önemine dikkatleri çektik. Politik baskı kurduk. İşçi sınıfının bilincini sürekli uyardık. Emekçiler, sınıfsal sezgileriyle Taksim'in önemini hep kavradılar. O meydandaki büyük kavgayı, büyük irade savaşını ta yüreklerinde duydular. Başka bir yer değil ama Taksim sözkonusu olduğunda, hiçbir engel tanımadan harekete geçmeleri işte bundan. Son iki yılın 1 Mayıs'ları bunu yeterince kanıtlamış durumda.

SEZGİ BİLİNCE DÖNÜŞMÜŞTÜR

İşçi sınıfının Taksim konusundaki sınıfsal sezgisi artık sınıfsal bilince dönüşmüştür. Geçen yıl Taksim'e kitlesel yöneliş... bu yıl muazzam askeri kuşatmaya, baskı ve saldırılara rağmen işçi-

lerin Taksim'e akması... ve dahası, sendikaların daha şimdiden "2009'da da Taksim'deyiz" açıklaması... 1 Mayıs-Taksim özdeşliğinin sınıfın bilincinde köklü bir şekilde yer ettiğinin açık kanıtıdır. Bu konuda savunma konumunda olan devlettir, sermaye partileridir.

Sermaye cephesinin iç bölünmüşlüğü, 1 Mayıs'ı hükümete karşı kullanma isteği, nihayetinde onlara değil, işçi sınıfına ve devrime yaramıştır. Sorunu sadece AKP hükümetine ve mülki idareye yıkma girişimi, bir anda, sadece AKP'nin değil, son 30 yıldır tüm hükümetlerin aynı politikayı uygulamakta olduğunu, yani bunun bir devlet politikası olduğunu, en sıradan işçiye bile göstermiş durumda. Hükümetler değişir, valiler ve emniyet müdürleri değişir... ama Taksim yasağı değişmez! İşte en sıradan işçi bile bu gerçeği tüm çıplaklığıyla görmüş bulunuyor. Çeşitli sosyalist grupların, bu gerçeğe rağmen, "somut kazanım" adına vali ve emniyet müdürünü, veya hükümeti hedef tahtasına oturtan kampanyaları, sınıfın ulaşmış olduğu düzeyin gerisine düşmek demektir.

Artık Taksim'i korumak için devletin elinde çıplak zordan başka hiçbir araç kalmadı. Ve o zor araçları da, görüldüğü üzere, hiçbir işe yaramıyor. Bu muazzam akışı durduramıyor. Bu aşamadan sonra sermaye, işçilere, fiili olarak kazandıkları Taksim'i resmi olarak vermekten kurtulamayacaktır. Ama onun devrimci özünü boşaltmak için tüm araçlarını seferber edeceğine kuşku duyulmamalıdır. Devrimci hareketin dikkati şimdiden bu noktaya yoğunlaşmak durumunda. □

KÜBA BÜYÜKELÇİSİ ABASCAL: “BUNLARA ANCAK GÜLEBİLİYORUM”

Küba Büyükelçisi Ernesto Gomez Abascal Sol.org.tr'ye verdiği mülakatta ekonomik gelişmeleri ve sosyalist Ada'ya dönük karalama girişimlerinin ardındaki gerçekleri anlattı

Küba, Devlet Başkan Yardımcısı Carlos Lage'nin de geçenlerde açıkladığı gibi bir yatırım hamlesi içinde ve bu yıl yapılması planlanan kamu yatırımlarının 6 milyar pezonun üzerinde olmasının planlanıyor. Bunun yanı sıra, Küba'nın gündeminde üretim sürecinin şeffaflaştırılması ve işçilerin karar süreçlerine daha fazla dahil edilmesi, devlet işletmelerinin verimliliğinin artırılması, ülkedeki gıda üretiminin artırılması ve özellikle Rusya, Çin ve Venezüella'dan daha fazla yatırım çekmeyi içeren ekonomik reform paketi var. Sizden Küba'nın bu dönemdeki ekonomik hamlelerinin ve söz konusu reform paketinin içeriğini ve amacını öğrenebilir miyiz?

Ernesto Gomez Abascal: Aslında bu soruyu cevaplamak için 26 Temmuz'da Raul Castro'nun Camaguey'de yaptığı açıklamayı göz önünde bulundurmak lazım. O dönemde toplumun da dahil olduğu kritik bir tartışma sürecinden geçiliyordu, Devletin ekonomideki etkinliğinin artırılması, sosyal ve siyasi görevlerin geliştirilmesi, üretimin artırılması üzerine tartışmalar yürüyordu. Gerçek bir demokrasiye sahip olduğu için Küba başından beri tüm karar süreçlerinde önce halkın öneri ve görüşleri alıyor. Mahallelerde, okullarda, fabrikalarda, işyerlerinde on binlerce toplantı yapıldı. Ekonomik, sosyal, siyasi, kültürel pek çok başlıkta halkın fikirleri toplandı. Tüm görüşler hükümet ve parti yetkililerince incelendi. Parlamentodaki komisyonlarda da bu fikirler değerlendirildi. Meclis'in ilk oturumunda da gündem yapıldı.

Özellikle de bu eylem planları içerisinde en çok tartışılan tarımla ilgili öneriler ve kararlardı. Tarımsal ürün ithalatı için çok ciddi bir kaynak ayrılıyor, Küba'nın kendine yeten bir ülke haline gelmesi üzerine alınacak önlemler konuşuldu. Bilindiği gibi tarımsal ürün fiyatlarında ciddi bir artış yaşandı dünyada. Tarımsal üretimi artırabilmek için bir dizi karar alındı hızlı bir şekilde. Şu anda konuşulan en önemli konulardan biri bu.

İkinci önemli başlık Kübalı şirketlerle ortaklık kurularak yabancı yatırımların etkinliğinin artırılması. Burada da belirlenmiş, öncelik ve ağırlık verilen sektörler var, enerji var. Özellikle de petrol ve doğalgaz arama çalışmaları. Çünkü petrol fiyatları artık dayanılabilecek düzeyde değil, sürekli de artış seyrinde. Kendi kuyularımızdan çıkan petrolle ülkemizin tüketiminin yüzde 50'sini karşılayabiliyoruz. Deniz altında büyük petrol yatakları bulunuyor, bu da büyük yatırımlar anlamına geliyor. Bu arama ve yatırım çekme faaliyetlerine büyük öncelik veriliyor. Bu iki konu, yapılmakta olanların en önemlisi.

Üçüncü başlık da bu yatırımların etkin olabilmesi için alınan bazı kararlar oldu. Geçen yıl ekonomi yüzde 7,5'lük bir büyüme kaydetti, önceki yıl da yüzde 12 idi. Bu ekonomik büyümeler neticesinde biz kendimize yatırım yapabilecek düzeye geldiğimizi düşünüyoruz. Sadece yabancı yatırıma bağımlı olmadığımızı düşünüyoruz. Kendi yatırımlarımızı gerçekleştirebilecek bir kaynağımız

var. Küba'nın en önemli ihracat kalemlerinden biri nikel. Emtia fiyatlarındaki artışa paralel olarak nikel fiyatlarının artması ve bu alanda üretimin artırılması için yapılan çalışmalarla ekonomimiz güçlendirildi. Ve turizm de hala en önemli gelir kaynaklarından biri. Yine ilaç üretimi ve biyoteknoloji ürünlerinin ihracatı var. Kübalı doktorların sundukları tıbbi hizmetler de önemli bir yere sahip. Tabii genele baktığımız zaman bu hizmet çoğu yerde ücretsiz ama az da olsa ücretli çalıştıkları yerler de var. Büyük kaynakları olan ülkelerde, örneğin Körfez ülkelerinde, Güney Afrika'da çalışan doktorlar. Venezüella'ya verilen doktorluk hizmetlerinin bir bölümü de farklı yollarla karşılanıyor. Bu duruma gelmiş olmamız kendi yatırım planlarımızı yapabilecek duruma geldiğimizi gösteriyor. Lage'nin yaptığı açıklama da bundan ibarettir. Ekonomik açıdan baktığımız zaman esas budur. Öyle reform paketi gibi bir şey yok. Küba'nın ekonomik sisteminin değişmesi gibi bir durum yok. Ekonomimiz bir gelişim, büyüme sürecinden geçiyor. Ve bu bağlamda bazı alanlara, sektörlere öncelik veriyoruz. Daha önceden böyle bir lüksümüz yoktu.

Bu süreçte ekonominin daha etkin olabilmesini sağlamak için bazı değişimler oluyor. Ama alınan karar ve önlemlerin hiçbiri Küba ekonomisinin sosyalist karakterini etkileyebilecek düzeyde değildir.

Küba'daki bu iktisadi gelişmeler Türk basınında da yansımaları buldu. Yansıyan haberlerde Kübalıların artık mikrodalga fırın, dvd player, laptop ve cep telefonu sahibi olabilecekleri söyleniyor. Kübalılar için otellerde konaklama imkânı da başka bir öne çıkan unsur. Bunların gerçekliği nedir? Eleştirilirse Küba'nın düşük kişi başı geliri ile bunların hayata geçemeyeceği, bu adımların göstermelik olduğu noktasında yoğunlaşıyor. Bu konu hakkında neler söyleyebilirsiniz? Bu kısıtlamaların ardında ne vardı ve neden şimdi bu kısıtlamalar kaldırılıyor? Bu noktada akla gelen bir diğer soru da Küba'da bunun bir toplumsal adaletsizlik yaratıp yaratmayacağı. Bu konuda da görüşlerinizi öğrenmek isteriz.

Ernesto Gomez Abascal: Bu haberlerin bir kısmı tamamen yanlış, bazıları kısmen doğru diyebiliriz. Biz her zaman ne diyoruz: Bu bir fikirler mücadelesi. Bunları da bunun parçası olarak düşünmek gerekir. Bugün belki de silahlarla yapılan savaşlardan daha önemli bir savaş veriliyor. Sizler de çok iyi biliyorsunuz ki büyük basın kuruluşları hep emperyalist ülkelerin ve onların müttefiklerinin elinde. Küba ya da başka ülkeler hakkında bu tür yayınlar yapılıyor. Örneğin Irak'a demokrasi götürüldüğünü söylüyorlar vb. Bilgi, haber için verilen mücadele, savaş büyük önem kazanmış durumda. Çok etkin mücadele etmek gerekiyor. Bizler de basını bilgilendirme, haber verme büyük önem veriyoruz. Türkiye'de de bu anlamda başarılı olduğumuzu düşünüyoruz. Türkiye halkının genel eğilimine baktığımızda Küba dostluğunun güçlü olduğunu görüyoruz. Bu ka-

dar karalayıcı, çirkin bir makalenin Türk basınında yer alabilmesi çok şaşırtıcı. Ama bu Türkiye halkının Küba'nın yanında olduğunu gösteriyor, ki bunu değiştirmeye çalışıyorlar. Buradaki Amerikan ajanları Türk halkının Küba'ya beslediği olumlu duyguları değiştirmeye çalışıyorlar. Buna benzer makalelerin Miami'de ya da Batı Avrupa'da çıkması çok olağan. O nedenle yadırgamadık ama Türkiye'de yayınlanmasına şaşırdık tabii. Çok ağır hakaretler içeren bir makale. Kendilerine bir cevap da yazdım.

Haberlerden birinde Küba'da televizyon satışları serbest bırakıldı deniyordu. Sanki Küba'da daha önce televizyon yokmuş gibi. Oysa ki Küba'da her evde televizyon vardı, en dağlık yerlerde bile. Tabii ki serbest bırakılan televizyon ithalati. Çok elektrik harcayan elektrikli eşyaların kullanımını sınırlanmıştı. Bir dönem enerji sıkıntısı vardı biliyorsunuz. Birkaç yıldır bir enerji devrimi yapıyoruz. Bu süreçte pek çok yeni elektrik üretim santrali yaptık. Yüksek kapasiteli. Bir yandan da bir enerji tasarrufu programı yürütülüyor. Çok elektrik tüketen ampuller yerini enerji tasarrufu sağlayan ampullerle değiştiriliyor. Bu tüm elektrikli aletler için, buzdolabı, vantilatör vs geçerli. Hem yeni elektrik santralleri ile artan üretim kapasitesi hem de çok elektrik sarfeden aletler yerine elektrik tasarruf eden aletlerin alması ile dışarıdan yeni elektrikli aletler alabilir duruma geldik.

Bir de bilgisayar ve internet kullanımı var. Bilgisayar satışı herkese açık değildi. En çok ihtiyacı olan insanlara öncelik vererek bilgisayar temin ediliyordu. Düşünsel faaliyetlerle uğraşan akademisyen, yazar, gazeteciler gibi kişilerle işyerleri ve okullar gibi alanlar öncelikliydi. Her okulda mutlaka bir bilgisayar bulunuyor. Bu dünyanın hiçbir yerinde rastlanan bir durum değil. Çocuklar ilkokuldan itibaren bilgisayar eğitimi almaya başlıyor. Son kararlar ekonomik durumumuzdaki iyileşme neticesinde bilgisayar ithalatına izin verildi.

Internet bağlantısı sıkıntılı. Çünkü geniş bant bağlantıya erişimimiz yok. Internet kullanımı yasak diyorlar, bu bir yalan. Geniş banta erişimimiz olmadığı için kullanamıyoruz. Tam Küba sahillerinin önünden geniş bant kabloları geçiyor ama bunlar ABD'ye ait ve onlar yasakladığı için yararlanamıyoruz. Biz de bağlantıyı uydu aracılığıyla yapmak zorundayız, hem kapasitesi düşük oluyor hem de daha pahalı. Şimdi Venezüella ile yürütmekte olduğumuz bir çalışma neticesinde geniş banda erişebileceğiz. Bunlar açıklanmıyor, olayın küçük bir bölümünü gösterip aslında yalan söylemiş oluyorlar.

Küba'daki gelir dağılımına gelince başka bir açıklama yapmam gerekecek. Bunu birçok kez açıklama çalıştım. Konferanslara çağırılıyorum. Mesela doktorların olduğu yerlerde ama Küba'da meslektaşlarının 20 dolar maaş aldığı duyduklarını söyleyip soruyorlar. Kendimden örnek vereyim. Üç yetişkin insanız, üçümüz de çalışıyoruz, üniversite mezunuyuz. Üç çocuğum var. Hepsini üniversite mezunu, eğitimleri için tek bir sent ödemedim. Evim bana ait, kira ödemedim. Evde çalışan üç kişi maaşlarımızı topladığımız zaman 80 dolar civarında oluyor, üç kişi. Kira ödemiyoruz. Arabam için belli bir miktar benzini ücretsiz alıyorum. Kira ödemem gerekseydi 500 dolar verecektim. Bir kalp ameliyatı geçirdim yine tek kuruş ö-

demedim. Her ay gıda yardımı almaktayız. Telefon vb hizmetler de ücretsiz. Ben tüm bunlar için para ödemek durumunda olsaydım çocuklarımı okutamazdım. Otellerde konaklama için de Dışişleri Bakanlığı benim her yıl bir hafta bir otelde tatil yapmama olanak sağlıyor. Kübalıların giremez dediği otellerde bütün işçiler işyerlerinin teşviği olarak ücretsiz ya da çok cüz'ü ücret karşılığı tatil yapabiliyor. Çiftçiler toprakları için para ödemiyorlar. Böyle bir sistemde eşitlik, sosyal adalet sağlanabiliyor.

Mükemmel diyemem, sistem içinde elbette eksiklikler var. Mesela turizmin sektöründe, bir otelin barında çalışan biri, aldığı bahşişler neticesinde bir bilim adamından daha fazla gelir sağlamış oluyor. Bu tabii ki bir eşitsizlik yaratıyor. Bundan memnun değiliz, çözümlenmek istiyoruz. 1990'lı yıllarda turizm sektörüne yaslanmak zorunda kaldık. Diğer sektörleri geliştirip bu eşitsizlikleri ortadan kaldırmaya çalışıyoruz. Diğer bir sorun da ülkede çift para kullanılıyor olması. Bir Küba pezosu var bir de konvertibl olan biliyorsunuz. Bunun ortadan kaldırılması hedef ama hemen mümkün görünmüyor. Ekonomimizin güçlenmesine paralel olarak Küba pezosu da konvertibl peyoya yakın bir değere ulaşabilir. Basında yer alan çirkin haberlerin arkasında başka bir şey saklanıyor. 50 yıldır biz Amerikan ablukasını altında yaşıyoruz. Bu 50 yılda, hesaplamalarımıza göre, ablukadan ötürü Küba'nın 90 milyar dolarlık bir kaybı oldu.

Ama böyle bir ablukaya rağmen Küba halkının yaşam standardı Küba ile karşılaştırılabilecek ülkelere nazaran çok daha iyi durumda. İşsizlik yok, sokakta terk edilmiş çocuklar yok, üçüncü dünya ülkeleri arasında en fazla üniversite mezununa sahip, kişi başına doktor ve öğretmen sayısında en yüksek rakamlar, halk sağlık hizmeti ücretsiz ve herkese eşit koşullarda sağlanmakta, halk sağlığında edindiğimiz başarıları BM, UNDP, WHO gibi örgütler tarafından da tanınıyor. Mesela UNDP'nin insani gelişim endeksinde Küba 51. sırada yer alıyor. BM'nin tüm dünyaya sunduğu bir bilgi bu. Bu da insan hayatının kalitesini gösteriyor. Türkiye, Küba'nın gerisinde yer alıyor bu sıralamada, 84. sırada. Küba yüksek gelişim grubunda, Türkiye orta gelişim. Küba halkının kültür seviyesi de oldukça yüksek. Küba'nın içinde bulunduğu durumla diğer üçüncü dünya ülkelerini karşılaştırınca Küba gerçekten çok ileri durumda. Elbette sorunlarımız, çözmemiz gereken yetersizlikler var.

Söz konusu yazılarda ortak olarak tekrarlanan bir unsur var. O da Batista diktatörlüğü döneminde Küba'nın daha zengin, daha eşitlikçi ve daha modern bir ülke olduğu yönündeki bir değerlendirme. Gerçekten böyle miydi? Küba'nın o dönemi konusunda, politik ve iktisadi koşulları konusunda bizi bilgilendirebilir misiniz?

Ernesto Gomez Abascal: Ben buna ancak gülüyorum. 1959'dan önce yaşıyordum, hayattaydım ve çalışmaya başlamıştım. Fakir bir ailenin çocuğuydum. Üniversite okuyabildim, devrim oldu da okuyabildim. Yoksa ailemin beni okutabilecek durumu yoktu. Benim sınıftaki insanlar için üniversite okumak bir hayaldi. Toplumun yüzde 90'ı böyleydi. Olur da ortaokulu bitirebilerseniz büyük başarıydı. En fazla 6-7. sınıfa kadar okunabiliyordu. Yüzde 8-9'luk

bir elit kesim dışında okumak imkansız yakındı. İşsizlik çok fazlaydı. Kadınlar ne okumayı ne de çalışmayı düşünebiliyordu. Tamamen ayrımcılığa maruz kalıyorlardı. Kadınların mecliste olması gülünecek bir şeydi, ama bugün baktığımızda meclisin yüzde 43'ünü kadınlar oluşturuyor. O dönemde kadın üç konumda yer alabilirdi, ev işlerine bakmak, başkalarının hizmetçisi olarak çalışmak ya da fahişelik yapmak. Tarlalarda çalışan insanlar için de çok ağır sömürü koşulları geçerliydi. Yılın üç ayı şeker kamışı tarlalarında çalışıp karınlarını doyuruyorlardı, kalan aylarda açlıkla başbaşa kalıyorlardı. Havana'nın merkezi bir vitrindi. Zenginler çok iyi yaşıyordu. Arabaları, evleri. Gösterişli oteller. Mafyanın kontrol ettiği, fahişe ve kumar mahalleleri vardı. Uyuşturucu kaçakçılığı vardı mafyanın yönettiği. Siyasilerin hepsi rüşvet peşindeydi. Siyasete ceplerini doldurmak, milyoner olmak için giriyorlardı. Çok baskıcı bir polis vardı. İnsanlar azıcık bir şeyler söylemeye başladığı zaman alıp götürüyorlardı. Küba o zamanlar tamamen ABD'nin sömürgesi halindeydi. Ülkenin bütün ekonomik kaynaklarını ellerinde tutuyorlardı. Şirket isimleri bile İngilizce idi, İspanyolca değildi. Hepsinin sonunda "company" vardı. Hiçbir şekilde bağımsızlık, egemenlikten söz etmek mümkün değildi. ABD'ye karşı çıkabilecek onurlu hükümetler yoktu. Kültürel gelişim çok sınırlıydı. Spor alanında hiçbir başarı elde edilememişti. Devrim sonrasında özellikle spor alanında çok ciddi başarılar kaydedildi. Bugün Olimpiyat oyunlarında sergilenen başarılar çok gurur verici.

Yani bu aptal gazetecilerin yazdıklarını nereden çıkardıklarını hiç bilemiyorum. Hatta cevaben yazdığım mektupta Fidel'in sakallının kılı bile olamazsınız dedim.

Bir diğer ortak tema ise Küba'da çok yaygın biçimde yapıldığı izlenimi uyandırılmaya çalışılan fuhuş. Bu tartışmalarda ilginç olan ise Türkiye bir genelev işletmecisinin vergi rekortmeni olabildiği bir ülke olması. Başta ABD olmak üzere diğer kapitalist ülkelerde bu "sektör" iktisadi yapının doğal, önemli ve yasal bir bileşeni. Elbette Küba'nın bunu mazur göstermeye çalışmadığını ve bu mesele ile mücadele ettiğini biliyoruz. Küba'da fuhuşa karşı mücadele nasıl yürütülüyor? Sonuçta bunun yalnızca polisiye önlemlerle çözülemeyecek bir toplumsal sorun olduğu Küba'da da kabul edilen bir yaklaşım.

Fuhuş gibi bir sorunumuz yoktu, devrimin ardından. 1990'lı yıllarda ekonomik sıkıntılarımız nedeniyle turizmin gelişimine paralel böyle bir sorunla karşı karşıya kaldık. Bazı genç kızlarımız daha kolay yoldan para kazanmayı tercih ettikleri için bunu meslek edindiler. Evet Havana'nın belli kesimlerinde görebiliyorsunuz. Bazı büyük turizm merkezlerinde, turistik yerlerde var. Ama bazı Latin Amerika ülkeleriyle karşılaştığımız zaman kıyas götürmeyecek kadar düşük olduğunu görüyoruz. Evet vardır ama "bu Küba'da niye vardır" sorusuna takılmıyoruz. Bunun yerine bununla eğitim yoluyla mücadele ediyoruz. Polisiye kontrol mekanizmaları olmakla birlikte baskı uygulayan bir düzeyde değil. Bir mafya ağı yok. Yani pek çok kapitalist ülkedeki gibi bir sektör değil. Bir sosyal takip sistemimiz var. Sosyal hizmet uzmanlarımız mahallelerde dolaşıp görüşmeler yapıyor. Eğer eğitimlerini tamamlamamışlarsa bu konuda yardımcı olunuyor ya da tamamlamışsa başka bir iş bulması konusunda yardımcı olunuyor. Daha da güçlendirilmesi gereken bir program bu. Ciddi bir eğitim süreci ve kültür seviyesinin geliştirilmesi ile çözülebilir. Şu günlerde Küba Ulusal Yazarlar ve Sanatçılar Birliği'nin kongresi gerçekleştirilmekte ve orada ele alınan konulardan bir tanesi de bu. Bu sadece fuhuşla alakalı değil bütün suç alanlarıyla ilgiliydi. Mesela biz üniversiteleri artık hapishanelere götürü-

yoruz. Sadece temel eğitim değil, mahkumların üniversite eğitiminden de yararlanmasını sağlıyoruz. Yapılan çalışmalar mahkumların ailelerinin eğitim düzeylerinin çok yüksek olmadığını gösteriyor. Bir günde aşılabilecek bir durum değil, kuşaktan kuşağa değişebilecek bir tablo bu, ama yoğun bir çalışma yürütmek gerekiyor. Küba gazetelerinden öğreniyorum, sanatçılardan oluşturulan bir tugay var, müzisyenler, tiyatrocular, ressamı, gittikleri hapishanelerde oyunlarına sergiliyorlar, atölyeler yapıyorlar. Küba'nın en tanınmış sanatçılarından oluşuyor bu tugaylar. Mesela Silviyo Rodrigues, şu anda bir hapishane turnesi yapıyor. Dünyanın hangi ülkesinde böyle şeyler yapılır diye ben de kendi kendime soruyorum.

Esasen ortaya çıkarılmaya çalışılan hava devlet başkanlığındaki isim değişikliğinin Küba'nın sosyalizmdeki ısrarı konusunda da yansımaları bulacağı yönünde. Gerçekten isimlerin değişimi Küba sosyalizminin kaderini derinden etkileyebilir mi? Küba sosyalizmi bu denli korunaksız mı?

Ernesto Gomez Abascal: Kendi fikirleriyle gerçekleri karıştırıyorlar. Onlar arzularını söylüyorlar, sonra bunları geçmiş gibi yazıyorlar. Sosyalizmden dönmemize yol açacak herhangi bir değişim yok. İnsanlarımız bu sistemin iyiliklerini çok iyi biliyor. Gözü kapitalizmde olan bir azınlık vardır, ABD'ye göç etmek isteyen, oraya gittiklerinde bir hafta içinde milyoner olacağını zanneden bir grup insan. Florida'dan Küba karşıtı yayımlar var sürekli. Farklı yollardan ABD propagandası yine sürmekte. Kuvvetli bir karşı karşıya gelişi. Biz bunun üstesinden gelebilecek güce sahibiz. Küba'da belki bazı insanların kafası karıştırılabilir ama bunların azınlıktır. Küba'da Ekim'de yapılan son seçimler bir referandumdu aslında. Bizde oy kullanma işlemi zorunlu değil. Halkın yüzde 90'ı sosyalist programlara oy kullandı. Halkımızın yüzde 90'ının sosyalizmi desteklediğini gösteriyor bu. Sosyalist programa oy vermeyen ya da geçersiz oy kullananlar en fazla yüzde 4 civarındadır. Şöyle baktığımız zaman Küba halkının yüzde 90'dan fazlası sosyalizm için oy verdi. Oy verme işleminin tamamen özgür irade ile olduğunu da belirtmek isterim.

Sayın Büyükelçi bir mektup kaleme aldınız. Keza Jose Marti Küba Dostluk Derneği de tüm basına gönderdiği iki mektubun yanı sıra Basın Konseyi'ne başvuru başta olmak üzere bir dizi girişimde bulunmayı planlıyor. Elçiliğin bir yasal girişimi olacak mı?

Ernesto Gomez Abascal: Türkiye'deki tüm dostlarımızın bu başlıkta şu ana kadar yapmış olduklarına çok teşekkür ediyorum. Türkiye'deki o kadar çok dostumuz var ki, tüm dostlarımıza hakaretleri bu makale. Eminim Hürriyet'i mektup bombardımanına tutmuşlardır. Ben bir mektup yazarak cevap verdim. Bunun yeterli olduğunu düşünüyorum. Bizim yöneticilerimize yönelik saygısızlığa Türkiye halkı da yanıt verecektir. Kendi mektubumda da dedim ki: "Ben bu gazeteciyi şu ana kadar Türkiye basınında Küba hakkında yazılmış en çirkin makaleyi yazma 'başarısı' ile tanıyorum." Bizim arkamızda Türkiye halkı var. Ama tabii ki o gazetecilerin arkasında da birileri vardır. ABD biliyorsunuz bu tür makalelerin yayınlanması için her yıl bütçe ayırmakta.

NOT: Sol.org.tr isimli web sitesinden alınarak yayımlanmıştır

4 MAYIS'TA KADIKÖY'DE “HALKIN DENİZİ DENİZLEŞEN HALKLA” MİTINGİNDE BULUŞALIM

1972'de idam edilen Türkiye devriminin önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan bu yıl Kadıköy'de 4 Mayıs'ta yapılacak bir mitingle anılacaklar. Yapılacak olan mitingi Mücadele Birliği Platformu'nun bir bileşeni olan Ayışığı Sanat Merkezi düzenliyor.

Konuyla ilgili olarak 11 Nisan'da Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması yapıldı.

Saat 14:00'da üzerlerinde Deniz Gezmiş tişörtleri ve ellerinde Deniz posterleri ve Deniz silüetli kızıl bayraklarla toplanan Ayışığı Sanat Merkezi üyeleri basın açıklamasına müzik grubu eşliğinde “Şarkışla” türküsünü söyleyerek başladı. Şarkışla türküsünün hemen ardından basın açıklaması yapıldı. Yapılan basın açıklamasında şöyle denildi:

“Toplumlar tarihi sınıf savaşımı tarihidir. Sınıf savaşımıysa tarihin her döneminde kendi kurtuluşları için savaşan önderler çıkarmıştır. Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan ise gerek yaşamları gerekse idam sehpalarındaki tavırlarıyla bu topraklarda yaşayan işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluş umudu ve simgesi olmuşlardır.

Türkiye devriminin önderleri Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan 6 Mayıs 1972'de idam edildiler. Devrimci Öğrenci Birliği ile öğrenci gençlik içindeki mücadelelerini, devrim ve sosyalizm anlayışıyla büyüterek işçiler, emekçiler ve ezilen halkların gönlünde eşsiz bir yere sahip olmuşlardır. Emperyalizme, kapitalizme karşı savaşan Denizler sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadele ettiler.

Denizlerin uğruna ölüme gittikleri kavga yenilmezdir. Ne Denizleri idam etmeleri onları yok edebilmiştir, ne de onları ve verdikleri mücadelenin içini boşaltma çabaları sonuç vermiştir. Denizleri anlamak onların yolundan gitmektir. Denizlerin bayrağı şimdi işçilerin, emekçilerin ve ezilen tüm halkların elinde dalgalanmaktadır.

Denizlerin bizlere bıraktığı bu bayrağı onurla taşıyoruz. Bu devrimci mirası yaşatmak amacıyla da 4 Mayıs Pazar günü Kadıköy'de bir miting düzenleyeceğiz. “Halkın Denizi Denizleşen Halkla Buluşuyor” mitingimiz 4 Mayıs Pazar günü saat 13.00'da Numune Hastanesi'nden yürüyüşle başlayacak, saat 14.00'da konuk sanatçılarla Kadıköy İskele Meydanı'nda yapılacaktır. “Halkın Denizi Denizleşen Halkla Buluşuyor” mitingimize tüm halkımız davetlidir.”

Basın açıklaması “Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam” sloganlarıyla sona erdi. □

SON SÖZ

Evet sınıflar mücadelesinde son sözü söyleyecek olan işçi sınıfıdır ve onun politik örgütlülüğüdür. Denizlerin, Hüseyinlerin Yusufların sisteme karşı uzlaşmaz tavırları, devrimci gelenekleri, bugün kendisini daha çok hissettiriyor. Onlar, halkların kurtuluşu yolundaki eylemde ölümü kucakladılar. Bizlere bıraktıkları değerler bugün yolumuzu aydınlatıyor. Yaktıkları devrim ateşi, Zafere Kadar Daima şiarıyla yanmaya devam edecektir. Onun için Deniz olunmalı, Onun için Denizler gibi ileri atılmalı, onun için Denizlerin yolunda leninist saflarda yer alınmalıdır. 12 Eylül faşist diktatörlüğüne karşı üç komünist işçi İbrahim, Seyit ve Necati yoldaşlar hem işçi sınıfı mücadelesine, hem de partilerine olan bağlılıklarıyla onurlu kavgacı tavırlarını darağaçlarında göstermişlerdir.

Yoldaşlarından almış oldukları kavga bayrağını Agitler, Ayşınlar, Muratlar, Sibeller dalgalandırmıştır, bugün leninistlerce devam ettirilmektedir.

Bugün, sınıflar mücadelesi eskiye göre daha diri, daha ileri boyutta kendisini gösteriyor.

Sıçramalı bunalımın sıçramalı bir devrime yol açacağı günler yakındır. Sermayenin merkezileşmesi beraberinde yozlaşma, çürüme, manevi çöküş, bıkkınlık ve hayattan bezginliği de beraberinde getiriyor.

Tüm bu gelişmeler isyanları, ayaklanmaları, başkaldırıları yaratıyor. Yokluğun, açlığın, sefaletin, baskı ve terörün artarak devam etmesi, devrimci dalgalanmaları güçlendiriyor. Bu durum, işçi sınıfının her yönüyle ortaya çıkmasını kaçınılmaz kılmıştır. Çalışanlar, yarınlardan emin değiller, Son SSGSS ve Newroz eylemlikleri kitleleri sokağa dökmüş, yığınlar ayaklanmanın provalarını yapmışlardır

Devrimler kendisini oluşturan tarihsel koşullardan ayrı gelişmez. Sınıflı toplumların evriminin belirli bir aşamasında kaçınılmaz bir sonudur. Bu sonda SON SÖZ'ü söyleyecek olan, işçi sınıfının ta kendisidir. Çağımız devrimci dönüşüm çağıdır; bu çağı yaratan proletarya, SON SÖZ'ünü söylüyor. Bizler, her zamankinden daha hazır, uyanık, diri ve savaşkan bir ruha, örgütlülüğe ve eylemliliklere hazırız. Kürdistan'a yönelik soykırım ve katliamlar kapışmayı kaçınılmaz kılmıştır, SON SÖZ'ümüzdür: İşçi sınıfı ve komünistlerin ayağa kalkma zamanı gelmiştir, sürece müdahale zamanıdır. 1MAYIS TAKSİM, bunun sınavını verecektir. Bu süreç, her zamankinden daha fazla örgütlenmeye ihtiyaç duyurmaktadır. DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ sınıf örgütlerini yaratarak o büyük güne hazırlanmalıdır, bu bakış açısı doğrultusunda güçlerimizi birleştirelimiz. Tüm donanımlarımızla devrimci eylemliklere hazır olmalıyız

Bu tarihsel sürece önderlik edecek olanlar, sınıf savaşımının gerçek kurmayları ve müfrezeleri olacaklardır, böylece tarih sayfasındaki yerlerini alacaklardır.

Bunun için SON SÖZ'ümüz şudur: hayatın ve üretimin her alanında emekçilerin içinden geçenleri okuyacak bir güç haline geliyoruz, baş kaldırmak için bir kıvılcım yetiyor. Önemli olan, “KIVILCIMIN BOZKIRIN BÜTÜNÜNÜ SARMASI”dır. Birleşik devrimi örnek ve zaferle taçlandırmak için, komünist örgütlülüğü sağlamak zorundayız .

**DÜNYA EMEĞİN OLACAK
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ
ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK
İZMİR (DİK)
DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ**

GENEL SAĞLIK SİGORTASINA KARŞI ANTEP'TE İŞ BIRAKMA EYLEMİ

Genel Sağlık Sigortası'nın geri çekilmesi amacıyla, bütün illerde olduğu gibi Antep emekçileri de iş bırakarak alanlara çıktı. 1 Nisan günü farklı noktalarda toplanarak Adliye önüne gelen bini aşkın işçi ve emekçi, yasaya karşı öfkesini haykırdı.

Mücadele Birliği Platformu olarak destek verdiğimiz eylemde sık sık, "İşçi Memur Elele Genel Greve", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz" sloganları atıldı.

Basın açıklanmasında "Bu yasa gündeme geldiğinden bu yana, bizler bu yasanın IMF ve DB'nin dayatmasıyla hazırlandığını dile getirdik. IMF ve DB dayattığı tüm yasalarda olduğu gibi, bu yasanın temel önceliği halkın değil, uluslararası sermayenin çıkarlarıdır.

Emekçilerin böylesi karanlık bir zihniyetle uzlaşması mümkün değildir! Onlar bu ülkenin geleceğini IMF kredilerine satmış olabilirler. Ama bizler, çocuklarımızın geleceğini satılığa çıkarmalarına izin vermeyeceğiz. Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız!.." diyerek yasanın yürürlüğe girmesine asla izin vermeyeceklerini, eylemlerin daha kitlesel olarak sürdüreceğini belirttiler "Biliyoruz ki biz karşı çıkarsak yapamazlar".

Bizler de eylem sırasında, "Yasayı Yırtarız Ankara'yı Yıkıyoruz", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak" sloganlarını attık. Sloganlarımıza emekçiler de destek verip alkışladılar.

Uluslararası tekellerin bir yaptırımı olan bu yasa, emekçi sınıflar için tam bir yıkım yasasıdır. Bu yasa, sermaye açısından ne kadar önemliyse, emekçiler için de kat kat önemlidir. Eğer yasanın geri çekilmesini istiyorsak, kararlı ve sonuç alıcı eylemlere girişmekten başka bir yolumuz yok!

Emekçi sınıflara yönelik topyekün saldırıyı püskürtecek ve çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacak gücümüz var. Yeter ki buna inanalım, birlikte mücadeleyi yükseltelim.

**YASAYI YIRTARIZ
ANKARA'YI YIKARIZ
YAŞASIN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ**

ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

AMED'DE SSGSS'YE KARŞI MİTİNG

13 Nisan günü Eğitim-Sen tarafından SSGSS'ye karşı protesto mitingi düzenlendi Amed'de. Şırnak, Tunceli, Batman, Urfa Eğitim-Sen şubelerinin de yer aldığı mitingte yaklaşık 3000 civarında insan vardı. "Savaşa Değil Eğitime Bütçe", "Eğitim Hakkı Satılmaz", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek", "AKP Yasası Al Basına Çal", "AKP Sağlığa Zararlıdır", "Mezarda Emekli Olmayacağız", "Sözleşmeli Köle Olmayacağız" sloganlarının atıldığı mitingde "Eşit İşe Eşit Ücret", "Herkes Eşit Kamusal Nitelikli Eğitim", "Yaşasın Eşit-Özgür-Demokratik Türkiye Mücadelemiz" yazılı pankartlar dikkati çekiyordu.

Mitingte genel olarak şunlar dile getirildi: "AKP hükümetinin önümüze koyduğu gerici, liberal uygulamalar canımıza tak etti. SSGSS ile sağlık ve emeklilik hakkımızı piyasalaştırıyorlar. Buna sessiz mi kalacağız. Biz emekçiler kuşatmanın direnişle yıkılacağını iyi biliyoruz. AKP'yi de yıkacağız. Bize git evinde otur, en az 3 çocuk doğur denmektedir. Bu zihniyet doğuracağımız çocuklarımızı savaşlarda öldüren zihniyettir. AKP zihniyeti yasaklayıcı zihniyettir.. Bu iktidar halkımıza operasyonlar düzenlemektedir. Toplumsal barışı sağlamak her kesimin şiarı olmalıdır. Ötekileştirmek, bastırmak, yoksaltmakla toplumsal barışı sağlayamazsınız. Kol kırmakla iç barışı sağlayamazsınız, operasyonlarla sağlayamazsınız."

Son olarak mitingde Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer ise şunları söyledi: "22 Martta Hakkari'de, Yüksekova'da ve Van'da Newroz'da yaşamını kaybedenlerin önünde saygıyla eğiliyorum. Çocukları öldürerek, gençleri öldürerek, çocukların kolunu, kafasını vahşice kırarak bu sorunu çözemezsiniz. Başbakan diyor ki: 'AKP'nin kapatılması milli iradeye müdahaledir.' DTP'nin kapatılması değil midir? Biz sadece ve sadece anadilde eğitimi tüzüğümüzden bir süreliğine çıkardık, beynimizden çıkarmadık, çıkarmayacağız... Susurluk'ta, Şemdinli'de, Yüksekova'da sonuna kadar üzerine gidilmeyen çeteleşme büyümüştür. Ergenekon olarak önümüze çıkmıştır. Jitem gibi kontra örgütlenmelerin olduğu bir ülkede çeteleşmenin önüne geçilme çabaları boşunadır.. Toplumda büyük kutuplaşma, kamplaşma yaratılıyor. Ülkemizde ırkçılık ve şovenizm körükleniyor, savaş naraları atılıyor. Şimdi safları sıklaştırma zamanı. Bu kavga ekmek kavgasıdır, faşizme karşı özgürlük kavgasıdır. Ölümlere inat, öldürenlere inat taraf tutuyoruz, yaşamın tarafını tutuyoruz." Dicle Fırat Kültür Merkezi Müzik grubunun dinletisinden sonra miting son buldu.

Amed'den Bir Leninist

FİLİSTİN HALKIYLA DAYANIŞMA ETKİNLİĞİ

Filistin; sokakta top oynayan çocukların değil ellerinde taşlarla tanklara karşı savaşan çocukların, onların çocuklarına bakmanın dışında düşmanın karşısında dimdik durduğu, erkeklerinse evine ekme getirmenin yerine savaşın ortasında çatıştığı, aslında ismini bile söylediğimizde artık çocuk, kadın, erkek tüm halkın özgürlük mücadelesi yürüttüğü kanla sulanmış bir ülkedir.

Bunun bilincinde olan bizler yüreğimizde Filistin halkının özgürlük mücadelesi Ayıışığı'mızda "Filistin Halkıyla Dayanışma Etkinliği" düzenledik. Etkinlik Filistin halkının yaşadıklarının küçük bir bölümünü gösteren slaytla başladı, Filistin'li bir şairin orada yaşananları anlatan şiirlerinin Ekinsu Şiir Topluluğu tarafından okunduğu şiir dinletisinden sonra Grup Sıra Neferi'nin hazırladığı Arapça, Kürtçe ve Türkçe parçalar dinletildi. Bu halk türkülerinde faşizmin, siyonizmin çocuk, kadın demeden insanları nasıl katlettiği anlatılıyor. Birinde Filistin'de sokakta uçurtma uçurmak isteyen çocukların İsrail uçakları tarafından nasıl bombalandığı; diğerinde öğretmenle öğrencileri arasında geçen diyalogu, öğrencilerin korktuğu canavarı (ki bu kapitalizm) anlatıyor. Öğretmen ne yapılması gerektiğini, canavarı yani kapitalizmi ancak barutla yenebileceklerini anlatıyor. Ve son türkü de sevgilinin şahsında gelecek güzel mutlu günlere olan umudu anlatmaktadır. Son olarak Filistin'le ilgili söyleşi gerçekleştirildi. Bu söyleşide Filistin'deki olayları birebir yaşayan bir aile, Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği Amsterdam temsilciliğinden iki arkadaşa da aramızdaydı. İlk önce Filistin'in tarihçesini, bugünkü mücadelesini anlatmak için Ayıışığı'ndan iki arkadaş sözü aldı. Arkadaşımız: "Bu konuda ne kadar anlatsak da bunları birebir yaşayanlar kadar iyi anlatamayız. Onun için sözü Filistin'li arkadaşına bırakmak istiyorum" dedi. Ardından Filistin'li arkadaş sözü aldı ve Filistin'de yaşadıklarından bazılarını bizimle paylaştı: "Filistin'de yaşayan her insanda bir hatıra görüyorsunuz. İsrailileri ilk yerleştirmeye başladıklarında onlar için kamplar kurdular. En güzel topraklara Yahudileri yerleştirdiler. Onları gündüz bu kamplara getirip geceleri götürüyorlardı, güvenliklerini sağlamak için. Önceden sınıra Mısır askeri yerleştirmek yasaktı, ama şimdi İsrail'in güvenliğini sağlamak için sınıra asker konuldu. Mesela ev yapacaksın sınırdan 500 m uzak olmak zorunda yoksa izin verilmiyor. Bu 500 m'lik insansız bölgelerde kulz sesi bile çıksa silahlar kendiliğinden patlıyor. Filistin'deki su kaynaklarından su çekiliyor, su çekilince orada sadece tuzlu su kalıyor ve bu da çocuklarda a-nemi hastalığı yapıyor. Çünkü kalan suyun nitrat oranı çok fazla, kalan suyun tuz oranı 2000 mg, bu sudan ağaçları sulayınca ağaçlar bile ölüyor. Bunun dışında yağmur suyunun normalde dağlardan Gazze'ye akması gerekiyor. Ama İsraililer yağmur suyunun önüne kayıyolar açıp suyu kendileri kullanıyor. Bir şehirden başka bir şehrine geçiş pasaportlarını kullandığı bu ülkede son haberlere göre bir kaç gün içinde ne elektrik kalacak ne doğal gaz verilecek. Şu anda Filistin'de hiçbir şey yok sabun yok, ilaç yok, ameliyathalar narkozsuz gerçekleştiriliyor. Türkiye'ye ilk geldiğimde yaşadığım ve unutamadığım bir anımı sizinle paylaşmak istiyorum. Gece uyurken birden kapı vurulmaya başlıyor. Korkuyla uyanıyoruz hepimiz. Ben önce siyonistlerin geldiğini ve kapıları vurduğunu zannediyordum. Ama kapıyı çalan arkadaşım. Uzun süre bu psikolojiyi üzerimden atamadım. Çoktandır kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Bu etkinliği düzenlediğiniz için size teşekkür ediyorum." Daha sonra Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği'nden arkadaşımız sözü aldı: "Geçen haftalardaki İsrail saldırısından sonra bir yardım kuruluşu tarafından 59 yaralı İstanbul'a getirildi. Bize bu yaralılardan en hafif yaralı olanları gösterildi. Ağır yaralı olanları görmememizin bizim için daha iyi, daha sağlıklı olacağını söylediler. 59 kişiden sadece 6'sı hafif yaralıydı. Hastalar değişik semtlerde 12 farklı hastanede yatıyordu. Gelen yaralılar arasında beni çok etkileyen bir kadın vardı. 8 aylık hamile olan bu kadın evinde çamaşır sererken baldırına uğruyor ve bacakları kopuyor; bir başka yaralının durumu da beni çok üzüyor: bu yaralı 7 arkadaşıyla birlikte dolaşırken onlara saldırılıyor ve 7 arkadaş gözlerinin önünde hayatını kaybediyor, kendi de ya-

ralanıyor. Bu arkadaşı psikolojik olarak yaşama döndürmenin çok zor olacağını söyledi doktorlar".

Filistin'de yaşanan bu insanlık dışı muameleleri burada ne kadar anlatmaya çalışsak da yetmeyeceğini biliyoruz. Artık Filistin için bir şeyler söylemenin değil çok şey yapmanın vaktidir. Tüm dünyanın gözleri önünde yaşanan bu katliamlar sona ermediği sürece insanlık özgürlük yolunda yeterli adımlar atamayacaktır. Bugünkü teknolojik gelişmeler göz önüne alındığında ve dünyanın bir çok yerinde yaşanan bu katliamlar göz ardı edildiğinde aradaki uçurum daha net bir şekilde görülmektedir. Buradan haykırıyoruz: Devrim yolunda ilerleyen, özgürlük uğrunda ölüme giden Filistin halkının acısı acımız, kavgası kavgamız, mücadelesi mücadelemizdir...

**SAVRA SAVRA HATTA NASR!
FİLİSTİN HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!**

İzmir'den Bir Leninist...

DICLE ÜNİVERSİTESİNDE AÇLIK GREVİ

Selam hewaller,

14 Nisan günü Dicle Üniversitesi Öğrenci Derneği Başkanlığı'nda öğrenciler, açlık grevini başlatmak için toplandılar. Davul, zurna ve halaylarla başlayan grev, Eğitim Fakültesi önünde yapıldı. Fakültenin önüne kurulan çadırın üstüne, "Bu Üniversitede Açlık Grevi Var" pankartı asıldı. Öğrencilerin ellerindeki pankartlarda ise "Ateşkes İstedim Yargılandım", "Yönetim Rektörlük mü Yoksa Polis mi?", "Zafer İşareti Yaptım Yargılandım", "Dem Dema Azadiye'ye", "Fidan Diktim Yargılandım", "Gazete Okudum Tehdit Edildim", "Öğrencileri Değil Çeteleri Soruşturun", "Özgürlük İstedim Özgürlüğümden Oldum", "Barış İstedim Soruşturuldu", "Tarihime Sahip Çıktım Yaralandım", "Cemaat Stand Açtı, Ardından Keyif Çattı; DÜ ÖDER Stand Açtı Zindanlara Atıldı", "Yaşasın Özgür-Demokratik-Bağımsız Üniversite", "Baba Beni Okuldan Atıyorlar", "Kürtçe Şarkı Söyledim Darp Edildim" yazılıydı. Eğitim Fakültesi'ndeki bir hocanın çıkıp "Ders varken ses yapmak suçtur" demesi üzerine öğrenciler, "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganını hep bir ağızdan attılar. Ve bir öğrencinin "Asıl üniversiteye polislerin girmesine izin vermeniz suçtur" sözü, öğrencilerden oldukça alkış aldı.

Açlık grevine girecek 10 kişilik ilk grup, çadıra yerini aldı. Grev gelen Barış Anneleri de oldukça ilgiliydi. Ama geleceğini söyleyen birçok dernek ve grup yoktu. Sonrasında milletvekili Sabahat Tuncer gelip öğrencilere desteğini belirtti. Eğitim Fakültesi Dekanının sözcü gönderilmesini istemesi üzerine İHD, Demokrasi Platformu ve öğrencilerden oluşan bir grup, dekana isteklerini bildirdi. İstekler; okula polislerin girmemesi, okuldan uzaklaştırılan hakkında soruşturma açılan öğrencilerin geri alınmasıydı. Ve Dekan bu istekleri kabul ettiklerini (dekan rektörün temsilcisi konumundaydı) söyledi. Ama soruşturması Ankara'ya giden öğrenciler hakkında bir şey yapamayacağını söyledi. Bu sonuç üzerine grev çadırı kurulduğu gün kaldırıldı ve çadırı veren belediyeye teslim edildi. Belediye, öğrencilerin aynı gün çadırı getirdiklerini görünce "neden bu kadar erken pes ettiniz" sözüne karşılık öğrenciler "Biz değil, onlar hemen pes etti" dediler.

AMED'DEN LENİNİSTLER

DEVİRİM ANTEP'İN İLİKLERİNDE ASLA SÖKÜP KOPARAMAZSINIZ

Karşılaştığımız bütün zorluklara rağmen Antep'te emeğin kavga bayrağını dalgalandırmaya hiç yılmadan devam ediyoruz. Antep bilindiği üzere sanayisinin gelişkin, işçisinin ve sömürüsünün yoğun olduğu illerimizden birisi. Devrimci tarihi ve geleneği ise Emeğin Birliği, Genç Emekçiler Birliği ve İplik-İş Sendikası başta olmak üzere onlarca iş kolu derneği ile anılır halde. Eğer Antep'in bugün hala güçlü bir devrimci potansiyel varsa bunun, işte bu gelenek sayesinde yaratıldığını söylemek hiç de abartı değildir. 12 Eylül faşizmi ise bu geleneği yok etmek için aynı zamanda işçi ve emekçileri yaratılan bu devrimci geleneğin peşinden gitmemeleri için her türlü baskıyı, işkenceyi, terörü insanlarımızı layık gördü. İşçi ve emekçileri verdikleri mücadeleden ötürü pişman etmek için elinden geleni yaptı. 12 Eylül sonrası saldırılar sistematik hale getirilerek süreklileştirildi. Sermaye sınıfı geçmişine bakarak adeta "bir daha asla" diyor. Antep emekçisini uyandıracak her faaliyet yasadışı, bu faaliyeti yürütenler ise terörist ilan ediliyor. Bunun sonucunda ise devrimci faaliyet baskı ve terörle yok edilme isteniyor.

Sermaye bütün araç ve yöntemlerini buna seferber ediyor. Yasal kurumlar yasa dışıymış gibi saldırılara maruz kalıyor.

Antep'te devrimci geleneği yaşatma ve daha da ileri götürme gibi amaçları olan Ayışığı Sanat Merkezi ve Genç Emekçiler Birliği dernekleri bu yüzden sermaye tarafından hedef tahtası haline getirildi.

Kurumlarda yapılan bir çok etkinlik polis ablukası altında yapıldı. Etkinlik hazırlıkları yüksek miktarlarda para cezaları kesilerek aksatılmaya çalışıldı. Kurumlardan çıkan bir çok insan kimlik kontrollerinden geçirildi, kimisi tehdit edildi, kimisi gözaltına alındı, kimisi tutuklandı. Ailelere gidilerek çocuklarını buralara göndermemeleri tembihlendi. Terörle Mücadele polisleri liselere giderek öğrencilere seminerler verdiler. Bu seminerlerde Ayışığı ve GEB'in adı verilerek buraların yasadışı, giden insanların ise terörist olduğu, buralardan uzak durmaları gerektiği, hatta kendi telefon numaralarını vererek buralara giden arkadaşları olursa onları bu numarayı arayarak kendilerine bildirmeleri gerektiği söylendi. Yine liselerde bu kurumlara giden öğrencilere idare ve faşistler aracılığıyla baskılar yapıldı. Ve daha da uzatılabilecek bir çok benzer baskı ve saldırıyla, geniş işçi, emekçi, öğrenci kitleleriyle aramızda kurulacak bağ zayıflatılmaya çalışıldı. Fakat her türlü baskının ardından egemen güçler hayal kırıklığı yaşadılar. Kazdıkları kuyuya kendileri düştüler. Çünkü her baskı, beraberinde kitlelerle bütünleşmeyi, kitlelerin daha da politikleşmesini ve de daha güçlü bir çıkışı beraberinde getirdi.

Bu kurumlara yönelik her türlü anti-propaganda artık inanılmazlığını yitirdi. Antep halkı artık bizleri çok daha yakından tanıyor. Antep halkı artık Ayışığı Sanat Merkezi ve Genç Emek-

çiler Birliği'nin ne olduğunu çok iyi biliyor.

Ayışığı ve GEB yaratılmak istenen örgütsüz, bencil, çıkarıcı bir topluma ve sermayenin yoz kültürüne karşı emeğin mücadeleye bayraklarıdır. Buralarda hiçbir şekilde çıkarıcılık bulamazsınız. İnsanın aşağılanması asla yoktur. Buralarda insanlar adeta yaşadığının farkına varır. Bu şekilde düşünen ve yaşayan insanların yeryüzünde hala var olduğu görülür buralarda. Çıkarıcı paylaşımın ne demek olduğu öğrenilir. İnsanlar kötü alışkanlıklarından arınır, bilim, felsefe ekonomi, politika, kültür, sanat alanlarında geliştirirler kendilerini. İnsan nedir, sevgi nedir, kültür nedir soruları sorgulanır buralarda. İnsanın sosyal bir varlık olduğu bilince çıkarılır çok yönlü gelişim yönünde adımlar atılır.

Evet insanı her gün aşağılayan ve adeta küfür eden ve insanı insanlıktan çıkaran, soysuzlaştıran, bilincini körelten, beyinlerini tembelleştiren, köleleştiren kapitalist sisteme ve para babalarına karşı bütün bu faaliyetleri yürütmek, gerçekleri su yüzüne çıkarmak yasa dışıdır ve bunları yapanlar da haliyle "terörist"tir.

Sistemin bütün bu yaygaraları demagoji ve yalandan ibaret. Yalan onların iliklerine işlemiştir. Toplumda bütün bu sefaletin, açlığın tek sebebi bu sistemin ta kendisidir. Para babalarının saltanatını sürdürebilmek için her türlü yol mubahdır bu sistem için. Sürekli çıkardıkları yasalar halkı yıkıma uğratmanın yollarıdır. Güya işçiyi koruyan iş yasaları ise tam bir aldatmacadan ibarettir. Uygulamada tamamen sermayenin yazısız kanunları işlemektedir. Demokrasi yalanıyla uyutulmaya çalışılan insanlar açlık ölümleriyle kitlesel kıyımlarla yıkımlarla karşı karşıya kalmakta, sırf para babaları sırça köşklerinde rahat uyuyabilsinler, saltanatlarını sürdürebilsinler diye.

Antep'te Ayışığı ve GEB'e yönelik bütün bu baskı ve anti-propaganda çalışması sermayenin işte bu çıkışsızlığından ötürüdür. Fakat Antep işçi ve emekçileri bütün bu baskılardan yılmadı, yılmayacak. Artık Antep halkı makineye kaptırdıkları bedenleri için, bir kader olarak gösterilmeye çalışılan işsizliği için, işçileri, ortaçağı aratmayacak kölelik koşullarında 14-15 saat çalıştırıldığı için, zeytin ekmeğe muhtaç bir şekilde kuyruklarda yiyecek, kömür beklediği için, dilenci konumuna düşürüldüğü için, sağlıksız yaşam koşullarına mahkum edildiği için, sermayeden hesap sorma gününe hazırlıyor kendini. Artık Antep halkı işçisiyle öğrencisiyle, kadınıyla erkeğiyle, yaşlısıyla genciyle uyanıyor ve başkaldırıyor. Geleceğini kurtarmak için bir yol arıyor. Antep işçi ve emekçilerinin bu uyanışını hiçbir güç engelleyemeyecek. Artık Antep halkı geleneğine sahip çıkıyor, çıkacak.

Artık hiçbir güç yıkılmakta olan sınıfı kaçınılmaz "kaderinden" kurtaramayacak. □

DENİZLERİ ANMAK DEMEK ONLAR GİBİ SAVAŞMAK DEMEKTİR

Bundan 36 yıl önce, Türkiye ve Kürdistan halklarının kurtuluş yolunu gösteren ve 6 Mayıs 1972'de idam edilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan yoldaşları 4 Mayıs'ta Kadıköy'de andıktan sonra 6 Mayıs'ta da mezarları başında andık.

Denizlerin yaktığı devrim ateşiyle Türkiye ve Kürdistan'ın her yerini tutuşturduklarını görmenin ve bunu yaşamanın, onların gösterdiği yoldan yürümenin verdiği coşkuyla 5 Mayıs gecesi otobüsümüze bindik. Aramızda çoğumuz Denizlerin mezarı başına ilk defa gidecek olduğu için ayrı bir heyecan yaşıyordu. Otobüs'te marşlarımızı söyledik, hep birlikte türküler seslendirdik ve yoldaşlarımız için şiirler okuduk... Denizler bundan tam 36 yıl önce burjuvaziye karşı açtıkları savaş bayrağının yoldaşlarımızı daha da yükseltilere çekileceğinin güveniyle idam sehpasına yürümüşlerdi ve kendi sehpalarına kendileri tekme vurmuşlardı. Onlar bu denli ölümlü küçümsüyor bu denli yoldaşlarına güveniyorlardı. Çünkü onlar sağlam bir yapı bırakmışlardı, sağlam bir savaş geleneği bırakmışlardı bizlere... Saat gece 01:35'e geldiğinde bir yoldaşımız kısa bir konuşma yaparak otobüste ki tüm yoldaşları Denizler nezdinde ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için saygı duruşuna davet etti. "Kalmasa da yüreklerimizden başka namıya sürecektek bir kurşunumuz yine devrim yangınının yılmaz savaşçıları DENİZLERİN başağmayen yoldaşları olacaktır"

Saygı duruşunun ardından yolculuk boyunca türkülerimizi ve marşlarımızı okuduk.

Sabah erken saatlerde Ankara / Karşıyaka mezarlığına varmıştık. Ardından üzerinde bir tarafta Aysun, Sibel, Murat'ın diğer tarafta 13 Mart savaşçıların ve ortada Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşların resimlerinin bulunduğu "Denizleşenlerimizle yürüyoruz / Mücadele Birliği Platformu", "Yaşasın Kürt – Türk Halklarının Mücadelesi / Devrimci İşçi Komiteleri" ve DÖB pankartımızı açarak yoldaşlarımızın yanına kadar yürüdük. Gittiğimiz de bizden başka kimse yoktu. Zaman geçtikçe yavaş yavaş insanlar gelmeye başlıyordu. Hepimiz Deniz Gezmiş yoldaşın resminin bulunduğu tişörtlerden giymiştik ve elimizdeki üzerinde yine Deniz Gezmiş yoldaşın resminin bulunduğu kızıl bayraklarımız vardı. Mezarlığa her gelen hemen yanımıza geliyordu.

Saat 10:00'a doğru yoldaşlarımız için hazırladığımız asıl anmamızı daha sonra yapmak üzere kısa bir anma gerçekleştirdik. İlk olarak saygı duruşunda bulduk ve hemen ardından bir işçi yoldaşımız konuşma yaptı. Konuşmasında; "Türkiye ve Kürdistan devriminin, zora dayalı devrimin, silahlı mücadelenin ve illegal örgütlenmenin temel taşı olan Deniz Gezmiş ve onun mücadele yoldaşları, bize olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan halklarına da nasıl baskıdan sömürden ve nasıl emperyalizmin boyunduruğundan kurtulacağını yolunu göstermişti. Biz bu yoldan yürümeye onların bedenleriyle açtıkları ışıklı yoldan yürümeye devam ediyoruz. Biz Türkiye ve Kürdistan halklarının uzlaşmaz sınıf savaşımını sürdüren, zora dayalı devrim anlayışını temel alan ve Türkiye'de ilk kez bir gerilla ordusunun çekirdeğini atan, ve THKO'yu kuran Deniz Gezmişlerin o bize bıraktığı değerli mirası sahiplenen ve onun taşıyıcı, sürdürücüsü olan yoldaşlarıyız. (...) Biz buradan haykırıyoruz, ve söylüyoruz; hiç kimse Deniz'i masum göstermeye çalışmasın, hiç kimse 'Deniz elini silaha sürülemediği' demesin. Çünkü Deniz, Türkiye devriminde belki de ilk kez burjuvaziye silah çekmişti. Burjuvaziyle yıllar önce uzlaşmazlık temelinde sınıf savaşımını sürdürürken idam sehpasında kendi sandalyesini kendisi tekmelerken o, 'Yaşasın Marksizm-Leninizm' diyordu, 'Yaşasın Türkiye ve Kürdistan Halklarının Mücadelesi' diyordu. Onun için şimdi, yaşasaydı 'bizim gibi burjuva sınırlar içinde yaşardı, burjuvaziyle uzlaşırdı, parlamenter ahmaklık yapardı' diyenler ahmak olanlardır. Deniz'in yarattığı devrimci kıvılcımı hiç bir zaman göremeyenler, onun devrimci ruhunu hiç bir zaman anlayamayanlardır. Onlar ancak burjuvaziyle işbirliği içinde kapitalist düzenin sonsuza kadar sürmesini isteyenlerdir. Yoldaşlar biz Deniz'in bayrağını devraldık ve şimdi genç yeni yoldaşlarımıza teslim ediyoruz. Son sözlerimizi de şöyle tamamlıyoruz. Denizlerin yolunda zafere kadar daima." dedi. Ardından bir yoldaşımız "Güneşin İçenlerin Türküsü" şiirini okudu. Ardından Denizler için bir şeyler söylemek isteyenler için serbest kürsü oluşturuldu. Burada konuşan gençler, genç leninistler konuşmalarında Denizlerin yaktığı devrim ateşini zafere ulaştıracaklarının sözünü verdiler. Yine konuşma yapmak için çıkan genç bir leninist şöyle dedi: "Bizler denizlerin yoldaşları olarak onlardan onur duyuyoruz. Yine Denizlerin yoldaşları olarak, onlara layık olmaya çalışarak şunu söyleyebiliriz. 1 Mayıs'ta Kızıl Meydanı bizler her sene Denizlerin ruhuyla

fethettik. Bizler her sene Taksim'deyken, 1 Mayıs'ta Kızıl Meydan'ı zaptederken yanımızda Denizler de vardı, 13 Mart Savaşçıları da vardı, Agitler de vardı, Sibeller de vardı... Biz her bir taşı atarken o yoldaşlarımız da bizimle birlikte bir taş attı. Biz gözaltına alınırken yoldaşlarımız bizim yanımızdaydı. Biz onlarla geldik, onlarla birlikte bu mücadeleyi sürdüreceğiz ve bir gün şanlı kızıl bayrağımızı burjuvazinin burçlarına dikeceğiz. Bu da bizim yoldaşlarımıza andımız" dedi. Ardından konuşmalar devam etti. Diğer illerden gelen yoldaşlarımız da birer konuşma yaptılar. Daha sonra müzik grubundan yoldaşlarımız Denizler için besteledikleri bir marşı okudular.

Tüm yoldaşlarımızın heyecanı coşkusu görülmeye değerdi. Bunu sadece biz değil mezarlığa gelen herkes farkettiler. Kısa süre içerisinde çevremiz insanlarla doldu. Onlarla tanıştık, Denizleri ve mücadelesini anlattık. Özellikle öğrenci arkadaşlar yoğunlukta. Hepsine devrim için DÖB'lü olmanın zorunluluğunu anlattık. Hep birlikte sloganlarımızı attık; "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Denizler Olmak Onlar Gibi Savaşmaktır", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Deniz Gezmiş, Yaşiyor; Yusuf Aslan, Yaşiyor; Hüseyin İnan, Yaşiyor; Leninistler, Savaşıyor; Leninistler, Savaşıyor; Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam"... Sonra yol boyu karşılıklı kızıl bayraklarla yanyana dizildik. Yoldaşlarımızı anmaya gelenler Denizlerin bayrağı arasından geçip öyle anmalarını yaptılar. Bu sırada sık sık 13 Mart Marşımızı okuduk hep bir ağızdan, yine hep bir ağızdan marşlar okuduk.

Aramıza yeni katılan arkadaşlar da bizlere hemen uyum sağladılar. Onlar da Denizleri, devrimi hissetmenin heyecanıyla yürekleri yettiğince sloganlarımıza katılıyor belki de onların yolundan ayrılmayacaklarının sözünü veriyorlardı içlerinden. İstanbul'dan giderken yanımıza bol miktarda Deniz tişörtleri almıştık orada dağıtmak için. Ama o kadar genç aramızda katıldı ki getirdiğimiz tişörtler yetmedi tüm yoldaşlarımız üzerindeki çıkarıp gelen gençlere hediye ettiler. Bir çok yoldaşımız verdikleri tişörtlerle 1 Mayıs'a katıldıklarını, o tişörtle Taksim'i fethettiklerini anlatarak verdiler tişörtlerini. Anma boyunca gördük ki çoğunluğu liseli gençliğin çoğu Denizlere hayran ve onları, onların verdikleri mücadeleyi merak ediyorlar. Onların yoldaşlarıyla, leninistlerle tanışmanın heyecanı içinde. Bizler de tüm anma boyunca onlarla birlikte kah sohbet ettik, kah Denizleri, devrimi, sosyalizmi konuştuk, kah hep bir ağızdan sloganlar attık, halaylar çektik. Özellikle Deniz Gezmiş resminin olduğu pankartımızı sürekli döndürümlü olarak gençler tuttular.

Ardından saat 11:30 olmasıyla anmamız başladı. Anma da Mücadele Birliği Platformu adına bir yoldaşımız konuşma yaptı. Yapılan konuşmada; "Bizler bugün burada onları anmanın büyük gururunu ve onurunu yaşıyoruz. Denizlerin mücadelesi Leninistlerin elinde yükseliyor. Leninist Parti Denizlere sahip çıkıyor. Denizlere sahip çıkmak onlar gibi savaşmaktır. Denizler gibi savaşmadan, Denizler gibi her an her gün her saat devrimi düşünmeden Denizlere sahip çıkmaz. Sadece Denizlerin adına sahip çıkmak, sadece Denizlerin bayrağını dalgalandırmak yetmez. Denizlerin mücadeleyi anlayışını, devrim ve iktidar anlayışını da anlamak gerekir" denildi. Konuşmanın ardından uzun süre "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganı atıldı. Daha sonra DİK'li bir yoldaşımız söz aldı ve Denizler'in aynı zamanda işçi sınıfına önderlik ettiklerini, onlara devrimin yolunun nereden geçtiğini gösterdiğini söyledi. Konuşması biter bitmez sloganlar alanı kapladı. Anmada DÖB adına bir öğrenci konuşma yaparak: "Bugün tekrardan Denizlerin mezarı başındayız. Bir daha faşizme karşı, kapitalizme karşı, emperyalizme karşı vereceğimiz mücadele için yoldaşlarımızın mezarı başında and içiyoruz. Bizler Denizlerin gerçek yoldaşlarıyız. Onların açtığı yoldan bugün onların bayrağını en yükseklerde dalgalandırarak yürütüyoruz. Devrimci Öğrenci Birliği Denizlerin açtığı yoldan yürümeye devam ediyor. Onlar bir kıvılcım yaktılar bizler bir yangın olacak ve burjuvazinin küllerini rüzgarda savuracağız. Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm" dedi ve uzun süre "Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği", "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganları atıldı.

Ardından anmamız sona erdi Denizlerin mezarına gelen yolun başına kadar çekildik. Orada pankartlarımızı açarak gelenleri adeta selamladık, ağırladık. Burada da aramızda çok sayıda yeni insan katıldı. Burada yine sloganlarımızla, marşlarımızla, halaylarımızla belli bir süre bekledikten sonra Mahir Çayan ve Ulaş Bardakçı'yı mezarları başında andık.

Günün sonunda 1 Mayıs, 4 Mayıs Kadıköy eylemi ve 6 Mayıs mezar anmasının üzerimizde bıraktığı yorgunluk vardı. Ama yorgunluğumuz yeni tanıştığımız insanların sevinci kadar değildi. Bu yorgunluk bizleri çelikleştirilen bir yorgunluktu. İçerimiz Denizlere layık birer yoldaş olabilmemizin huzuruyla kaplıydı. Yine bu duygularımızla Denizlerin mezarından ayrııldık.. Ama Devrim sözü vererek...

**DENİZLER OLMAK ONLAR GİBİ SAVAŞMAKTIR!
DENİZLERİN YOLUNDA ZAFERE KADAR DAİMA!**

HALKIN DENİZİ DENİZLEŞEN HALKLA MİTINGİNE YASAK

Faşizmin idam sehpalarında devrimi haykıran yoldaşlarımız Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ı anmak için haftalar öncesinden hazırlıklarımıza başladık.

Yoldaşlarımızı onlara yakışır şekilde sokaklarda, alanlarda anmaktı isteğimiz. 2006 senesinde, Ankara'da Denizleri mezarları başındaydık. Anmanın ardından, Sıhhiye Meydanı'nda düzenlediğimiz ve coşkuyla geçen "Halkın Denizi Denizleşen Halkla Mitingi"nde haykırık sloganlarımızı. Ankara'nın ardından sıra İstanbul'daydı. Kadıköy Meydanı'nda düzenlemek istediğimiz "Halkın Denizi Denizleşen Halkla" mitingine, "Suçu ve Suçlu Övme Suçu" gerekçesiyle izin vermeyen emniyet müdürlüğüne rağmen, mitingimizi basın açıklaması ve müzik dinletisi şeklinde bir sokak etkinliğiyle gerçekleştirmiştik. Bu sene de aynı gerekçe ile mitingimize izin vermedi Emniyet Müdürlüğü. Ama biz, yine Kadıköy Meydanı'ndaydık Denizleri anmak için.

Toplanacağımızı duyurduğumuz Carrefour önüne gelen ve katılımcıları Kadıköy Meydanı'na yönlendiren Tertip komitesi, bölgeye yığınak yapmış polisler tarafından engellendi. Üstlerine Deniz Gezmiş baskılı tişörtleri giymiş olan Tertip Komitesinden arkadaşlarımız, polislerle bir süre tartıştıktan sonra gözaltına alınarak Kadıköy Merkez Karakolu'na götürüldü.

Saat 13.00'da İskele Meydanı'nda hız kesmeden yağın yağmura rağmen, Deniz bayraklarımız, tişörtlerimiz ve Deniz resimleri olan dövizlerimizle toplanmaya başladık. Saat 13.30'a

gelirken de hazırlanmış olan platformumuzun önünde pankartlarımızı açarak düzenli bir şekilde yerimizi aldık.

2 metrelik Deniz posterimiz, üzerinde Üçler'imiz Deniz, Yusuf, Hüseyin - 13 Mart Savaşçıları - Murat, Sibel, Aysun'umuzun resimlerinin yer aldığı Mücadele Birliği Platformu imzalı "Denizleşenlerimizle Yürüyoruz", Devrimci İşçi Komiteleri imzalı "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadelesi", Devrimci Öğrenci Birliği imzalı "Denizleri Anmak, Devrim ve Sosyalizm Mücadelesini Yükseltmek Demektir" ve Ayıışıği Sanat Merkezi imzalı pankartlarımızı da alanda yerini önünde almıştı.

"Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganı yankılanmaya başladı Kadıköy'de. Ve ardından "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Halkın Denizi Denizleşen Halkla Yürüyor İktidara", "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganları yankılandı meydana.

Ardından programa başlandı. Öncelikle Nurrettin Güleç gelerek bizlere Çavbella'yı söyledi. Ardından Ayıışıği Sanat Merkezi'nden Emeğe Ezgi gelerek marşların söylediler. Antep Ayıışıği Sanat Merkezi'nden gelen Denize Ezgi ise, "Yıkacağız bu düzeni, kuracağız sosyalizmi, Söz veriyoruz yoldaşlar" dediler ve bunun için tüm kitleye söz verdirdiler. Saatler 14.00'e gelirken, Ayıışıği Sanat Merkezi adına bir arkadaşımız Nazım Hikmet'in "Vatan Haini" şiirini okudu ve ardından söz alan tertip komitesi, kitleye hoşgeldin dedikten sonra saygı duruşuna davet etti. Ardından "Onlar; 1972 yılı 6 Mayıs sabahı, burjuvaziye karşı açtıkları savaş bayrağının daha da yükseklere çekileceğini bilmenin güveniyle yürüdüler cellatlarının üzerine. (...) Onlar; kısa yaşamlarına büyük bir devrimi sığdırdılar. Denizlerin yoldaşları THKO/Mücadele Birlik'ten bugüne onların mücadelesini sürdürüyor, Denizler gibi cüretli devrimi gerçekleştirme iddiasıyla yürümeye devam ediyorlar" denildi."

Bu esnada eylem öncesinde gözaltına alınmış olan tertip komitesinden arkadaşlarımız da serbest bırakılıp gelmişti ve ard arda "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Ve okunan basın açıklaması metninde, "6 Mayıs 1972'de idam edilen Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN, Hüseyin İNAN için yapmak istediğimiz Mitinge İstanbul Emniyet Müdürlüğü tarafından "suçu ve suçlu övme fiili"ne girdiği iddiasıyla izin verilmedi. Bizler, bugün burada İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün bu uygulamasını protesto etmek ve darağacında üç fidanımız Deniz, Yusuf, İnan'ı anmak için toplandık. Hiçbir yasa, halkın yüreğinde ve bilincinde yer etmiş olan devrim önderlerinin tarihsel haklılığın-

dan daha güçlü değildir. Hiçbir yasa, onların işçi sınıfı ve emekçi halkların gözünde sahip olduğu yeri değiştiremez. Onlar; halkın Denizi, halkın Yusufu ve halkın Hüseyini olarak yaşamaya devam ediyorlar" ve "Bugün biz burada, onların açtığı yoldan yürüyor olmanın coşkusu ve gururuyla doluyuz. Denizleri övmek suçsa, biz hepimiz bu suçu işliyoruz" denildi.

Basın açıklaması sonlanırken, kitleye yaklaşan polisler, bunun izinsiz bir gösteri olduğu, ve dağılmadığı takdirde zor kullanacaklarını anons etmeye çalıştılar. Bu arada kitlenin kendiliğinden sloganları gelmeye başladı. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz".

Basın açıklamasının sona erdiğini duyurup, pankartları ve bayrakları topladığımızı anons ettiğimiz sırada kitle hala sloganlarını atmaya devam ediyordu. Otobüs duraklarına kadar olan yaklaşık 200 metrelik mesafeyi yumruklar havada, alkış ve ıslıklarla "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarıyla yürüyen kitle, duraklara geldiği zaman dağılarak araçlarına doğru yöneldi. Bu esnada yeniden tertip komitesinin yolunu kesen polisler, "Kürdistan" kelimesinin suç unsuru olduğu gerekçesiyle Tertip Komitesinden Züleyha Düzdaban'ı gözaltına aldı. Düzdaban ertesi gün çıkarıldığı savcılık tarafından serbest bırakıldı.

**BASKILAR BİZİ YILDIRILMAZ!
İDAMLAR BİZİ YILDIRILMAZ!
DENİZ YUSUF İNAN SAVAŞA DEVAM!**

Düzeltilme: Yeni Evrede Mücadele Birliği dergimizin 115. sayıs 3. sayfasında yer alan "...bunun sonuçlarına el koyma eksik kaldığından..." cümlesi, "...bunun sonuçlarına el koyma eski kaldığından..." olacaktır. Düzeltilir, okurlarımız ve yazarımızdan özür dileriz.

DÖVÜŞENLER ANLATIYOR

GAZİ'DE

1 MAYIS ÇALIŞMALARI

Mart ayının serhıldan coşkusuyla girdik 1 Mayıs dönemine. Newroz serhıldanının hemen ertesinde “31. Yılında 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na” afişlerimizi yaparak başladık çalışmalarımıza. Afişlerimiz çok dikkat çekiciydi ve 2007 1 Mayıs'ının da etkisiyle gündemin merkezine 1 Mayıs geçmişti.

Bizler Gazi Mahallesi Mücadele Birliği Platformu olarak bir dizi plan çıkardık. Aşağıda yazılanlar bu plan dahilinde bölgemizde yapılan çalışmalaradır.

İlk olarak çevremizdeki insanları da bu çalışmalara katabilmek için bir toplantı düzenledik. Herkesin bu çalışmaya katacağı bir şeylerin olduğunu ve tüm gücümüzle 1 Mayıs'a hazırlanmak gerektiğini konuşup çalışmalara başla-

dık.

7 Nisan:

Yaptığımız afişlele çalışmamızdan sonra bölgemizin aldığı kararla yerel bir bildiri ve küçük boy bir afiş çıkarıp çalışmalarımıza hızla devam ettik. Çalışmalarımızın her evresinde işçi ve emekçilerin gündeminde 1 Mayıs'ın ve Taksim'in olduğunu gördük. Bu, Leninistlerin yıllarca sürdürdüğü ısrarlı çabanın verdiği bir sonuçtu. Sınıf artık kendi kanıyla kızışmış olan alanını sahipleniyor ve onun için dövüşüyordu. Taksim devrimdi ve sınıf bunu anlıyordu. Bunu sabahları işçiler işe giderken dağıttığımız bildirilere işçilerin gösterdiği ilgiden ve Taksim'den bahsedince aldığımız ilk cevabın “Orada olacağız”, “İzin vermezler ama biz yine de gideceğiz” olmasından da anlıyorduk. Ve bu bilgi çok daha mutlu ediyordu. Politikalarımız ha-

yat buluyordu. Devrimi çok daha içten hissedebiliyorduk ve görebiliyorduk.

13 Nisan:

1 Mayıs'a yaklaştıkça çalışmalarımız hızlanıyor ve heyecanımız katlanıyordu. Devrimi örgütlediğimizi biliyorduk. 13 Nisan'da Gazi A-yışığı Ekin Sanat Merkezi'nde “1 Mayıs ve Taksim” konulu bir panel düzenledik. Panelde Mücadele Birliği Platformu adına ve DÖB adına birer kişi konuştu. Platform adına konuşan arkadaşımız 1 Mayıs'ın tarihinden, Türkiye'de 1 Mayıs'ın tarihinden bahsetti ve Leninistlerin 15 yıl boyunca tek başlarına Taksim'de devrim bayrağını yükseltmesini anlatıp herkesi Leninistlerin bayrağı altında 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırdı. DÖB adına konuşan arkadaşımız ise; 1 Mayıs'ın örgütlenmesinden, 1 Mayıs'a güçlü hazırlanmak gerektiğinden bahsedip işçilerin

fabrikada ya da atölyede, öğrencilerin okulda hazırlık komiteleri oluşturabileceğinden yada propaganda ajitasyon komitelerinin oluşturulabileceğinden bahsetti. Daha sonra ise örgütlenme ile ilgili sorulan sorular üzerine etkinlik canlı bir şekilde devam etti. Herkes 1 Mayıs'ta Taksim'de olması gerektiği konusunda hemfikir olarak etkinlikten ayrıldı.

Etkinlikten sonra sanat merkezimizin oturma bölümünde toplanıp şiirler ve türküler söyledik. Güzel sohbetler yaşandı. Sonrasında ise Genç Yoldaş Dergisi'nin gündem yazısını okuyarak, politik bir çalışma yaptık. Herkes mutlu ve huzurlu bir şekilde sanat merkezimizden ayrıldı. Etkili ve güzel bir çalışmaydı.

13-19 Nisan:

Bu tarihler arasında yeni çıkan bildirimlerimizi sabahları işçilere dağıtmaya devam ettik. İnsanlar artık bizi çok daha iyi tanıyor ve "Siz hiç uyumuyor musunuz?" diyorlardı. Çünkü onlarla beraber sabahın ilk ışıklarında dışardaki havayı soluyor ve akşam işçiler evlerine giderken yine bizi görüyorlardı. Öncü ile sınıfın bağı güçleniyordu. Ve bizi ilgiyle gözlüyorlardı. Bu çalışmalar sırasında bazı problemlerle karşılaştık elbette. Afiş yapan genç arkadaşlarımıza müdahale etmek isteyen bir grup serseri, nasıl bir belaya bulaştığımızı bilmiyordu. Arkadaşlarımız bu serseri gruba müdahale edip cezalandırdı. Serserilerden ikisi dövüldü sonrasında da zaten gelip özür dilediler. Yine bildirimlerimizi yırtıp atmak isteyen kişiler sert bir şekilde uyarıldı. Özür dilemeleri üzerine bir şey yapılmadı. Bunu yanı sıra yeni çıkan "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanında Devrim İçin İleri / Mücadele Birliği Platformu" ve "Bütün İşçiler Birleşin / 1 Mayıs'ta Taksim'e Devrim'e / DİK" afişleri her yere yapıldı. Yine çıkardığımız şablonlar "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına Taksim'e / Mücadele Birliği" duvarlara yaptık.

BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ

1 Mayıs öncesinde çalışmalarımız, (afiş, pullama, kuşlama, bildiri) İzmir sokaklarında, caddelerinde, mahallelerinde yoğun olarak sürmekte. Buna bağlı olarak faşist devletin polisinden de "1 Mayıs'ta Taksim'e" afişlerine karşı tahammülsüzlüklerini yazmadan geçemeyeceğiz.

26 Nisan 2008 Cumartesi günü DTP binasının yakınında afişleme yaparken Mücadele Birliği okuru 2 kişiye terörle mücadele ekipleri tarafından müdahale edildi. Daha sonra Basmane karakoluna götürülerek gözaltına alındılar. Kararlı tutumumuz karşısında polisler normalde çevreyi kirlettiğimiz için(!) 60 ytl ceza yazması gerekirken bize özel bir ceza yazdı. (her birimize 500 ytl). Ceza yazılan tutanağa ne imza atıldı ne de sorulan sorulara cevap verildi. Ve ertesi gün tekrar afişlemeye çıktık.

Leninistleri devrim ve iktidar mücadelesinden hiçbir şey vazgeçiremeyecektir.

1 MAYIS'TA TAKSİME DEVRİME!

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ OKURLARI

19 Nisan:

Gazi Ayışığı Sanat Merkezi'nde "Çark" adlı işçi filminin gösterimini yaptık. Film gelenler tarafından ilgiyle izlendi ve beğenildi.

25 Nisan:

Bu defa Eğitim-Sen'in 1 Mayıs etkinliğindeydik. Etkinlikte 4 Mayıs'ta Kadıköy'de yapacağımız mitingin broşürünü dağıttık, stant açtık. 4 Mayıs mitingi ile ilgili çıkardığımız broşür etkinlikte okundu. Mücadele Birliği Platformu ve Ayışığı Sanat Merkezi adına mesajlar okundu ve 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrı yapıldı.

27 Nisan:

27 Nisan'da yapacağımız etkinlik 1 Mayıs çalışmalarımızla ilgili planımızın son aşamasıydı. Gazi Ayışığı'nda bir konser verdik. Grup Emmeğe Ezgi, Grup Berf, Bektaş ve arkadaşları, Cengiz Sağlam konserde yer alan sanatçı ve gruplardı. Etkinlik çok coşkulu geçti ve sanat merkezi dolup taşı. Etkinlikte Yılmaz Ekşi bir konuşma yaptı. "Artık devrimin kalbi ve beyni Leninistler olmuştur" diyen Ekşi şiddetli bir alkışla karşılık buldu. Kitle salonun içinde "1 Mayıs'ta Taksim'e Devrim'e" şeklinde sloganlar attı gençler ve kitle bu sloganlara katıldı. Yaptığımız bu son etkinlikle 1 Mayıs'la ilgili çok yoğun bir süreci geride bırakmıştık. Ve tatlı yorgunluğumuzla 1 Mayıs'a Taksim'e gitmek için son hazırlıklarımızı tamamladık.

1 Mayıs:

1 Mayıs akşamı ise Gazi'ye dönerken otobüste insanlara 1 Mayıs'ta Taksim'de neler olduğunu, devletin işçi ve emekçilere nasıl saldırdığını anlattık. Sonrasında ise "Yaşasın 1 Mayıs" diyerek otobüsten indik.

Gazi Mahallesi'nden Mücadele Birliği Okurları

1 Mayıs İşçi Sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma Gününe Yaklaştığımız Bu Süreçte Faşist Devlet de Baskılarını Yoğunlaştırmaktadır

1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününe yaklaştığımız bu süreçte faşist devlet de baskılarını yoğunlaştırmaktadır. 22 Nisan Salı günü Güzeltepe'de afişleme yaparken "yasak bir alana afiş yapıyorsunuz" gerekçesiyle 6 yunus polisi tarafından engellendik. Daha sonra Güzeltepe karakoluna götürülmek üzere yolun ortasında 40 dakika keyfi olarak bekletildik. Keyfi olarak bekletilmeyi bir yunusun "nerede kaldı bu ekip arabası?" sorusuna karşılık diğer bir yunusun "gelmiyorlarsa vardır bildikleri" cevabından anladık. Bekletildikten sonra bizi Güzeltepe karakoluna götürmek üzere gelen ekip arabasına bindirildik. Giderken de bindiğimiz ekip arabasının dışında bir ekip arabası ve 3 motorlu yunus daha vardı arkamızda. Resmen mahallede gövde gösterisi yapmaya çalışıyorlardı. Karakola vardığımız zaman içeri girer girmez arkadaşımızın üstünü aramaya başladılar. Karakol içindeki resmi polisler, TMS ekibinden 2 kişi ve 6 yunus, yani yaklaşık 20-25 kişi bizi alıkoydular. Orada da bizi 40 dakika bekletildikten sonra iki sivil polis ve tekrar yunuslar tarafından Çiğli merkez karakoluna götürüldük. Tabi ki yunuslar sadece yolda değil karakollarda da bizi hiç yalnız bırakmadılar! Çiğli merkez karakolunda da son kez "afişleri kontrol" etmelerinden ve tutanak-tan sonra serbest bırakıldık.

İzmir'den Mücadele Birliği okurları

“Üretim ve Paylaşımı, Başkaları İçin Emek Harcamanın Güzelliğini Yine Emek Ve Paylaşma Yoluyla Yaşamak”

27 Nisan günü Ayışığı Sanat Merkezi dostlarıyla beraber olacağı bir piknik organize etti. Amacımız dostlarımızla birlikte “1 Mayıs ve Neden Taksim” konusunu işlemek ve etkinliğe katılan arkadaşlarımızla beraber kolektif üretim ve paylaşımı, başkaları için emek harcamanın güzelliğini yine emek ve paylaşma yoluyla yaşamaktı.

1 Mayıs'ta neden Taksim'de olunması gerektiğiyle ilgili konuştu. Konuşmasında “İşçi sınıfının tarihsel görevi olan devrimi, burjuvazi bir soluk gibi ensesinde hissettiği 1977 1 Mayıs'ında 37 işçiyi katlederek bastırmaya çalıştı. 77 1 Mayıs'ında işçi ve emekçilerin kanyula Taksim kızullaştır ve o tarihten sonra Taksim

27 Nisan 2008 tarihli pikniğimiz Ayışığı Sanat Merkezi'nin organize ettiği 5. piknikti. Bu piknik Yamanlar'da kurulmuş olan Toprak-Der tarafından da desteklendi. “Bahar buluşması” olarak adlandırdığımız pikniğe hazırlık haftalar öncesinden başladı. Saat 9:30 civarında Yamanlar piknik alanına doğru çıktık yola. Türkülerimiz ve marşlarımızla oraya vardıkdan sonra standımızı kurduk ve kahvaltının hazırlanmasına başlandı. Kahvaltıdan sonra halaylar çekilmeye başlandı. Çekilen halaylardan sonra bir arkadaşımız Ayışığı adına hoş geldiniz konuşmasını yaptı ve bize destek sunan Toprak-Der'e teşekkür etti. Sonra sözü açılış konuşmasını yapacak olan arkadaşımıza bıraktı. Açılış konuşmasında işçi sınıfı ve emekçi halkların mücadelesinden ve hayatı yaratıyor olmasından bahsetti. Bizim her zaman işçi sınıfı ve emekçi halkların kurtuluşu yolunda onların yanında olacağımızı ve mücadele edeceğimizi söyledi. Daha sonra iki arkadaşımız devrimin ne olduğuna, insanlara neler hissettirdiğine yönelik diyalog tarzında bir yazı okudular. Bunu ardından Ekinsu Şiir Topluluğu ve bazı arkadaşlar çeşitli şiirler okudular. Yükselen devrim karşısında burjuvazinin işçi ve emekçilerin öncüleri olan devrimci tutsaklar üzerindeki baskı ve katliamlarını arttıracığını ama hiçbir şekilde devrimci tutsakların iradesinin teslim alınamayacağını, katliamların burjuvazinin sonunu getireceğini anlatan 19 Aralık katliamıyla ilgili bir şiir dramatisasyonundan hazırlanan tiyatro, Ayışığı İşçi Atölyesi Tiyatro Grubu tarafından sahnelendi. Daha sonra dostlarla birlikte yemeği hazırlamak için verilen arada yağmur yağmaya başladı. Kimi arkadaşlar yemekle ilgilenirken kimi top oynuyordu kimi de halay çekmeye başladı. Yağmurun daha da hızlanmasıyla yağmura inat halaya yoğunluk verildi. Yağmur şiddetini kesmeyince eşyalarımızı toplayıp arabaya yükledik. Ama bu pikniğimizin sona erdiği anlamına gelmiyor. Yamanlar'a geçip Toprak-Der'de tekrardan buluşup öğle yemeğini hazırlamaya devam ettik. yemeğin yenmesin ardından sıcak çaylarımızın eşliğinde “ Devrimci 1 Mayıs ve Neden Taksim” sohbetine başladık. Ayışığı Sanat Merkezi adına söz alan arkadaşımız kısaca 1 Mayıs'ın tarihçesine değindikten sonra

Meydanı Kızıl Meydan olarak anılmaya başlandı. Taksim Meydanı işçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki kavganın bir simgesi oldu. Burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki uzlaşmaz çelişkilerin ortaya çıktığı irade savaşımına dönüştü” dedi. 77 1 Mayıs'ında bulunan bir Ana da 77 1 Mayıs öncesindeki hazırlıklardan, o zamanki coşkudan bahsetti, katliamın neler hissettirdiğini anlatırken, gözleri dolan Ana devrimin gerçekleşeceğine olan inancını anlattı. Daha sonra söz alan arkadaşımız başbakan Erdoğan'ın işçi sınıfı ve emekçi halklara “ayak takımı” dediğini ve burjuvazinin işçi ve emekçi yönetimini asla kabul edemeyeceğini, bunun için işçilerin savaşıacağını ve bir gün halk iktidarını kuracağını anlattı. Söz alan başka bir arkadaşımız da devrimin zorunluluğundan bahsederek herkesi Taksim'e çağırdı. Sohbetin sona erdirilmesinden sonra eşyalarımızı toplayarak üzerimizdeki tatlı yorgunlukla Ayışığımıza geri döndük. Ve bir etkinlik daha biraz daha mutlu, biraz daha heyecanlı ve biraz daha umutlu sona erdi.

**UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!**

İzmir'den Mücadele Birliği Okuru

Merhaba Mücadele Birliği okurları

Öncelikle yaklaşan 1 Mayıs'ın, işçilerin isyan günü olması nedeniyle, çalıştığım inşaat firmasının yemekhanesinde, öğle yemeğinde afiş çalışması yaptım. Emekçi arkadaşlarım yemekhaneye geldiklerinde afişleri gördüler. Şaşkınlıkla uzunca bir süre afişlere baktılar. İzlemelerinin ardından bana sorular sormaya başladılar. Ben de, bildiğim kadarıyla onları aydınlatmaya çalıştım. Taksim'in anlam ve öneminden bahsettim. Karşılıklı konuştuk ve tartışmanın ardından orada bulunan arkadaşlara Taksim'de olmaları için çağrıda bulundum.

Eskişehir'den Bir İnşaat İşçisi

ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİNDE 1 MAYIS ÖNCESİ POLİS TERÖRÜ

28 Nisan Pazartesi günü DÖB olarak Çukurova Üniversitesinde yapacağımız "Fotoğraflarla 1 Mayıs-Taksim" etkinliği için sabah erken saatlerinde üniversiteye geldiğimizde polislerin Ekim Gençliğinin masasına saldırdığını ve bir kişiyi gözaltına aldığını öğrendik. Dersliklerin önünde bu saldırıya karşılık olarak Ekim Gençliğinden arkadaşlar kendi afişlerini astılar. Bizler de Mücadele Birliği imzalı afişlerimizi astık.

Üniversiteyi ablukaya alan sivil ve çevik polisler, afişlerin olduğu yere geldiler ve afişlere müdahale etmeye çalıştık. Bunun üzerine bizler ve diğer siyasetlerden arkadaşlar polislerin bu girişimini engellemeye çalıştık. Engellemeyle daha da azgınlaşan polisler, bizleri güç bela gözaltına aldı. Ve üniversite içindeki polis karakoluna götürdüler. Bizlerin ardından yine dersliğe gelen Ayıışığı Ekin Sanat Merkezi müzik grubundan bir arkadaşımız, müzik grubunun enstrümanlarıyla beraber, biber ga-

zı sıkılarak ve darp edilerek zorla gözaltına alındı. Bu gözaltıyla beraber 3'ü Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)'den olmak üzere gözaltı sayısı 12'ye yükseldi. Bir gece polis karakolunda kaldıktan sonra bizleri parmak izi almak için il emniyet müdürlüğüne götürdüler. Parmak izi vermeyeceğimizi söylediğimizde bizlere saldıran polis işkence yaparak parmak izlemimizi zorla aldı. Bunun ardından adliye çıkartıldıktan sonra serbest bırakıldık.

Bizler DÖB'lü öğrenciler olarak çok iyi biliyoruz ki; faşist devlet ve onun bekçileri bizleri devrim yolundan hiçbir şekilde döndüremeyeceklerdir.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ
TAKSİM DEVRİMDİR ONURDUR.**

ADANA / DÖB

BİZ KAZANDIK DEVİRİM KAZANDI!

Kitlelerin gün geçtikçe devrimcileştiği bir sürece girdik. Bunun en belirgin kanıtlarından biri olan Hrant Dink eylemi ve sonrasında gelişen SS-GSS'ye karşı eylemler ve Newrozda alanları dolduran Kürt halkı, kitlelerin gün geçtikçe faşist devlete karşı duydukları öfkenin bir kanıtı oldu. Bu öfkenin büyüdüğünü ve kendini 1 Mayıs'ta "İşçi ve emekçilerin kapitalizme karşı savaş gününde" iyiden iyiye açığa çıkardı. 77 kanlı 1 Mayıs'ın ardından, yasaklanmasına rağmen, işçi sınıfının da sendikaları zorlamasıyla 1 Mayıs 2008 günü Taksim Meydanı'na çıkabilmek için, İstanbul sokakları Leninistlerle birlikte zaptedildi. Faşist düzenin polisi, işçi sınıfına panzerleriyle, coplarıyla saldırdı. Bu, burjuvazinin artık işçi sınıfını yönetemediğini ve onların öfkelerini saldırganlıkla bastırmaya çalıştığını gösterdi. Dolayısıyla faşist düzenin tüm baskılara rağmen işçi sınıfı 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksime çıkmak için mücadele etti.

Sabahın erken saatlerinde toplanma alanına yakın yerlerde toplanmaya başlayan kitle, buluşma saati yaklaştığında DİSK binasının yanına gitmeye başladı. Ancak emniyet hem çevik kuvvetiyle hem de panzerleriyle kitlelerin toplanmasına izin vermedi. Sermayenin bekçileri DİSK binasının yanına gelen kitleye gaz bombalarıyla saldırdı. Bu saldırılar karşısında sendikalar her dönemde yaptıkları gibi yarı yoldan dönmeyen çabalarına girdi ve sendika binasının önünde ortak bir basın açıklamasıyla alana çıkmayacaklarını açıkladı. İşçiler sendikalarının kendilerini yarı yolda bırakmasına rağmen Taksim'e çıkan tüm sokaklarda faşist düzene karşı savaştıkları alanı zorladı.

Tüm bu olanlar işçi sınıfının karşısına somut bir politika – somut hedef – gösterildiğinde neler yapabileceğini gösterdi. 2007 1 Mayıs'ına kadar alan fetişizmi yapmakla suçlanan Leninistler, son iki yıldır haklılığını ispatladı. Bu ispatın yanı sıra işçi sınıfına olan öncülük gücünü de göstermiş oldu. Sınıfın yanında olmak demek işçi sınıfını iktidar için örgütlemek ve onları kendi kavga alanına bu şiarla çağırarak demektir. Sınıfı reformist taleplere boğan kişi ve kurumlar sistem gibi dilediklerini alamadılar.

Bir Mücadele Birliği Okuru

2008 1 MAYIS'I DEVİRİMİ BÜYÜTTÜ

Dünya işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü 1 Mayıs, tüm dünyada kutlandı.

Tüm dünyada emperyalist-kapitalist sisteme karşı sınıf mücadelesinin yükseltildiği bir gün olan 1 Mayıs, Türkiye ve K. Kürdistan'da da işbirlikçi tekeli sermayenin egemenlik aracı faşist devlete karşı ulusal ve sınıfsal kuruluş mücadelesinin yükseltilmesiyle karşılandı...

Leninist Parti'nin geçen yıl yoğunlaşarak bir kampanya olarak sürdürdüğü "30. Yılında da 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na, Taksim'e, Devrime, Özgürleşmeye" politikası, işçi sınıfımız, emekçi kitleler ve diğer devrim güçlerince sahiplenilmiş, geniş kitleler Taksim'e, yani devrime akmişti.

Bu yıl Leninist Parti'nin uzun yıllar tek başına sürdürdüğü doğru devrimci politika, geniş kitleler tarafından sahiplenildi; ete kemiğe büründü. Faşist devletin, "ayakların baş olduğu yerde kıyamet kopar" demagojisiyle ve tam bir savunma stratejisiyle 30bin kişilik askeri bir güçle işgal ettiği Taksim'de, "Devrim ve Sosyalizm İçin İleri, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na Taksim'e" politikasıyla somut bir hedef için harekete geçen yığınların tek bir noktaya vuruşuyla sarsıldı. Sermayenin iç savaş hükümeti, stratejik önemde gördüğü Taksim Meydanı'nın emekçi kitlelerce kuşatıldığını görünce, çılgına döndü ve ne yapacağını bilemez bir şekilde "kadın, çocuk dinlemeden", hastane, postane, kafe dinlemeden her yere saldırdı. Sabahın erken saatlerinde başlayan helikopter uçuşlarıyla yürüttüğü savaşı, gaz bombalarıyla, plas-

tik mermilerle, panzerlerden sıkılan boyalı-tazyikli suyla, yani akla gelebilecek tüm saldırı yöntemleriyle sürdürdü. Taksim'i elinde tutma çabasını gece 24.00'e kadar korudu. İşte sermaye sınıfının içinde bulunduğu ruh hali bu.

İşçiler, Emekçiler, Gençler,

Burjuva egemenlik aracı faşist devlet, emekçi yığınların devrimci vuruşlarıyla sarsılıyor. Burjuva sınıfın kendi içindeki çelişki derinleşiyor. Yaşanan tam bir yönetememe krizidir. Ekonomik ve siyasi krizin artması sonucu yönetenler eski tarzda yönetemiyor, yönetilenler eski tarzda yönetilmek istemiyor ve bunu eylemleriyle ortaya koyuyorlar. Özcesi devrimci durum olunlaşıyor.

Leninist Parti'nin "Devrim ve Sosyalizm İçin İleri" politikası, kitleler tarafından sahipleniliyor ve kitleler Leninist Parti'nin gösterdiği yoldan devrim ve iktidar yolundan yürüyor. Bu, Leninist Parti'nin öncü, devrimci parti rolünü pekiştiriyor.

Burjuva parti ve sendikaların, son tahlilde sermayenin egemenlik aracı olan faşist devletin çıkarları için yapamayacakları ihanet ve aldatmaca yoktur. Bu nedenle artık işçiler, emekçiler komiteler ve konseyler biçiminde örgütlenerek, kendi gelecekleleriyle ilgili tüm söz ve karar hakkını kendi ellerine almalı, kendi geleceklelerini Leninist Parti'nin yol göstericiliğinde kendileri belirlemelidir.

YAŞASIN 1 MAYIS!

BIJİ YEK GULAN!

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR

HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

(DİK) DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ

ANTEP'TE 1 MAYIS

Günler öncesinden başladığımız 1 Mayıs çalışmalarını sürekli engellenmeye çalışıldı. 1 Mayıs afişi yapan üç arkadaşımız sokak ortasından zorla müdahale edilerek gözaltına alındılar. Haklarında gösteri yürüyüş yasasına muhalefet, izinsiz afiş asmak, polise mukavemet ve polis yaralamak suçlarından soruşturma açıldı. Binbir bahaneyle açılan soruşturmadan da belliydi ki çalışmalarımızı engellenmek ve gözdağı verilmek isteniyordu. Komik bir bahaneyle TMSH polisinden aldığı doktor raporu ve arkadaşımızın cebinden çıkan anahtarı suç delili olarak gösterilmesi ne kadar çıksız kaldıklarının göstergesidir. Artık anahtar da suç aleti olarak mühürlenip savcılığa sunuluyor. Gözaltına alınan 3 kişi çıkarıldıkları savcılık tarafından ifadeleri alınarak serbest bırakıldılar.

Uzun zamandır Antep'te Leninistlere yönelik baskı ve tehditler 1 Mayıs günü de devam etti. 1 Mayıs günü geldiğinde tüm hazırlıklarımız tamamlanmıştı aynı şekilde Antep polisi de bizlere yönelik hazırlıklarını tamamlamıştı. Genç Emekçiler Birliği'nden çıkıp çarşı merkezindeki Balıklı Parkı'na giden GEB'lilerin sivil polis araçlarıyla yolları kesildi. TMSH polisleri kimlik kontrolü sırasında aranması olduğu gerekçesiyle bir arkadaşımızı zorla gözaltına aldı. Gözaltı sürecinde sürekli baskı ve şiddete maruz kalan arkadaşımız akşam saat 17.00 civarında savcılığa çıkarıldıktan sonra serbest bırakıldı. Bu gözaltının başka bir gün değil de 1 Mayıs günü olmasının nedeni çok açık; moral bozukluğu yaşatmak ve 1 Mayıs çalışmalarımızı engellemek. Fakat her saldırıda olduğu gibi yine yanılmışlardı. Sermayenin polisine karşı kortejimizde daha bir coşku daha bir öfke vardı.

Yapılan tüm baskılara ve gözaltılara rağmen saat:11:00 da şehir merkezindeki Balıklı Parkı'nda Deniz Gezmiş resimli bayraklarımız ve "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" yazılı "Mücadele Birliği" imzalı pankartımızı açarak "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Dünya Emegin Olacak", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Kürt-Türk Halkının Mücadele Birliği" sloganlarımızı atmaya başladık. Balıklı parkından başladığımız yürüyüş sırasında sürekli sloganlarımızla ve Deniz bayraklarımızla çevredekilerin ilgisi ve alkışlarıyla karşılandık. İstasyon meydanında yapılacak mitinge kadar çevredekiler kortejimize gelerek bayrak isteyip onlar da sloganlarımıza eşlik ettiler. Kararlı ve disiplinli kortejimizi görüp katılan insanlar "biz de sizleri bekliyorduk ve aradığımızı bulduk" dercesine sloganlarımıza eşlik etmeye başladılar. Alana geldiğimizde arama noktasından sonra tekrar pankartımızı açarak kortejimizi oluşturup sloganlarımızı güür bir şekilde haykırdık. Alanda da bizi karşılayan ve kortejimize katılanlar oldu. Yaklaşık 1.500 kişinin katıldığı alanda yarımizi aldık. Miting sırasında "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş", "Savaşa Savaşa Kazanacağız", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganlarımızı haykırdık. Alanda da sürekli çevremizde telsiz sesini açarak baskı kurmaya çalışan polisler etrafımızda dolaşıyor ve kameralara çekmeye çalışıyorlardı. Kamera çekimine izin vermiyorduk ve "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarımızla ablukayı dağıttık.

Saygı duruşu ile başlayan miting sendika temsilcilerin konuşmaları ile devam etti. Ardından faşist İşçi Partisinin ısrarlarıyla istiklal marşı okunacağı duyuruldu. Ve tartışmalar başladı. Basının karşısında tepki almamak istemeyen sendika başkanları istiklal marşını okuma yanlısı olmaya başladı. Buna karşı çıkan devrimci-demokrat işçiler "buraya 1 mayısı kutlamaya geldik, faşist işçi partililerin söylemlerini duymaya gelmedik" diyerek durumu protesto etmeye başlanıldı. Bizler de sloganlarımızla durumu protesto ettik. Ardından sloganlarımızla alanı terk ederek devrimci tavrımızı gösterdik. Tüm devrimciler ve partiler alanı terk ederek durumu protesto ettiler. Arama noktasına gelene kadar kortejimizi bozmayarak sloganlarımıza devam ettik. Yol boyunca Grup Denize Ezgi'nin marşı olan ".....işte geldik alanlara / alanlarda kavgalara / yarınları kurtarmaya / yıkacağız bu düzeni kuracağız sosyalizmi / söz veriyoruz yoldaşlar...." Söylemeye baş-

ladık yol boyunca takip eden polisler ne yapacaklarını şaşırıyorlar.

Ayışığı Sanat Merkezi'ne geldiğimizde öncelikle değerlendirme olarak herkes düşüncelerini anlattı ve herkesin coşkusu gözlerinden okunuyordu. Değerlendirmenin ardından Ekin Şiir Atölyesi şiir dinletisi başladı. Şiir dinletisinin sonrasında grup Denize Ezgi marşlarıyla ve ezgileriyle etkinliğe dönüştürdü. Saat 17:00'da gözaltındaki arkadaşımızı geldiğinde alkışlarla ve Baskılar Bizi Yıldırılmaz sloganlarıyla karşılandı. Baskıların bizleri yıldırılmayacağı bir kez daha gösterdik. Gün boyunca terör estiren Antep polisi sanat merkezinden çıkanlara kimlik uygulamasına devam etti. Bir kez daha anlamış olduk ki ne yaparlarsa yapsınlar kararlı duruşumuzdan asla taviz vermeyeceğiz.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK**

ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ

Antep'te 1 Mayıs Afişi Asan 3 Kişi Sermayenin Bekçilerinin Saldırısı Sonucu Gözaltına Alındı

BASKILAR GÖZALTILAR BİZİ YILDIRAMAZ

Antep emniyetinin leninistlere yönelik baskı ve sindirme politikası hız kesmeden devam ediyor. Kısa bir süre önce 5 arkadaşımızı tutuklayarak bizleri engelleyeceklerini düşünen sermaye yanlısı kısa bir süre içinde anladı. Hız kesmeden çalışmalarına devam eden ve artık çımban başı olarak görülen Leninistler yine sermayenin ve onun kolluk güçlerinin hedefi halinde.

Son olarak 25 Nisan Cuma günü Mücadele Birliği ve Devrimci İşçi Komitelerinin 1 Mayıs'a dair çıkmış oldukları afişleri Çıksortu Mahallesi'nde asan 3 işçi arkadaşımız, sabah saatlerinde durduruldu. Kimlik kontrolünden geçirilerek bir süre bekletilen arkadaşlarımız serbest bırakılarak yine çalışmalarına devam etti. Yine durdurulan arkadaşlarımız bu sefer polisin saldırısına uğradı. Saldırıya karşı "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganı ve fiili karşılık verilmesi ile arbede son buldu. Bir yoldaşımız çevrede toplanan insanlara seslenerek "İşçiler, emekçiler bizler 1 Mayıs işçi sınıfının birlik ve mücadele günü için, sizler için duyuru afişleri asıyoruz, ama devletin polisleri buna karşı bizlere saldırıyor" dedi. Çevrede toplanan insanlar ise "bizler biliyoruz, sizler bizim için çalışıyorsunuz" diyerek destek verdi. Bunu hazmedemeyen polisler ise, takviye ekipler çağırarak yardım istediler. 3'ü terörle mücadele olmak üzere 5 aracın gelmesiyle bir süre bekledikten sonra arkadaşlarımız yeniden saldırıya uğrayarak gözaltına alındı. Gözaltına alınma sırasında "Baskılar, Gözaltılar Bizleri Yıldırılmaz" sloganı atıldı. Akşam saatlerinde "2911 toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanununa muhalefet" ve "polise mukavemet" suçlamaları ile savcılığa çıkarıldılar. 2'si savcılıkta serbest bırakılırken 1'i tutuklanma talebiyle hakime sevk edildi. 3 arkadaşımız da akşam saat 20.00 civarında serbest bırakıldılar.

Antep emniyetinin özel olarak bizlere yönelik bu saldırılarını sonuçsuz bırakacağız. Bizi yıldıracaklarını sandılar fakat yanıldılar. Bizler çalışmalarımıza hız kesmeden devam ediyoruz. Hiç bir baskı bizleri yolumuzdan alıkoymayacak. Sermayenin burçlarına kızıl bayrağı dikene dek kavga sürecektir.

**BASKILAR GÖZALTILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

ANTEP / MÜCADELE BİRLİĞİ

TAKSİM'İ ZAPT ETTİK SIRA SİYASİ İKTİDARDA

Burjuvazi egemenliğini devam ettirebilmek için emekçi sınıflara karşı sömürsünü her gün biraz daha yoğunlaştırırken açlığa yoksulluğa mahkum ettiği insanlığın başkaldırmaması için baskı ve terörünü de elden bırakmıyor. Bir yandan her türlü baskı ve teröre, bir yandan ağır sömürü koşullarıyla karşı karşıya kalan emekçi sınıflar mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi zamanının geldiği bilinciyle gecelerinde aç gündüzlerinde işsiz gezmeyecekleri bir dünya için her fırsatta eyleme geçiyor. Tüm yerküre nasırlı elleri ve ağır adımlarıyla sosyalizme doğru yürüten emekçilerin isyan sesleriyle sarsılıyor. Amerika'dan Afrika'ya Ortadoğu'ya egemen sömürücü sınıflar dolaşan komünizm hayaletinin korkusuyla adeta titriyorlar.

Kuşkusuz emekçi sınıfların yeni bir dünya için harekete geçtiği yerlerin başında Türkiye ve Kürdistan geliyor. Mart ayıyla birlikte sokağa akan milyonlarca emekçinin eylemleri 1 Mayıs ve taksimin kızılıyla doruğa ulaştı. Yıllarca burjuvaziye karşı verdiğimiz göğüs göğüse bir savaştan sonra nihayet 2007 yılında işçi sınıfı leninistlerin "Taksim'de ısrar devrimde ısrardır" çağrısına kulak vererek kararlı bir şekilde kızıl meydana akmıştı. Bu yıl 2008 1 Mayıs'ına da 2007'de kazandığımız zaferin coşkusıyla girdik 1 Mayıs'tan çok önce valisinden emniyet müdürüne faşizmin bütün çanak yalayıcıları tehditler savurmaya başladılar. Sermayenin bekçileri tehditler savururken Leninistler de kızıl meydanı zapt etmek için son hazırlıklarını yapıyorlardı. Tüm hazırlıklarımızı bitirdikten sonra gece yarısı kalacağımız bölgelere dağıldık. Sabah 07.00 sıralarında bulunduğumuz bölgeden ayrılarak buluşma noktasına doğru yöneldik. Bu sırada çevik kuvvetin çok geniş bir bölgeyi abluka altına aldığını gördük yarım saatlik bir yürüyüşten sonra toplanma yerine ulaştık. Ve kısa bir süre sonra bölgelerden ve il dışından yoldaşlarımız gelmeye başladı. Son beklenen yoldaşlarımızın da gelmesiyle DİSK'in önünden yürüyüşün başlayacağı saat olan 10:00'a kadar mevzilenmek için belirlediğimiz yerde gruplar halinde dağıldık. Saat 09.00 sıralarında bulunduğumuz bölgeye doğru küçük bir grubun geri çekildiğini arkasından çevik kuvvetin gaz bombalarıyla saldırdığını gördük. Bu sırada hazırlıksız yakalanmamak için belirlediğimiz saatten önce pankartımız ve bayraklarımızı açarak eylemi başlattık ve Şişli'ye doğru yürümeye başladık. Pankartımızı açtıktan sonra "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganları atılmaya başlandı. 150 metre yürüdüktan sonra Cevahir Otel'in önüne geldik. Ve DİSK Merkezinin önünden yoldaşlarımızdan gelecek haberi beklemeye başladık. Bu sırada çatışma hazırlıkları yapılırken sık sık "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganları atıldı yaklaşık yarım saat sonra DİSK bölgesinden yoldaşlarımızdan aldığımız haber doğrultusunda o bölgeye doğru yürümeye başladık. Yürüyüş esnasında "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "2,3 Daha Fazla Vietnam Ernestoya Bin Selam", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganları atıldı. DİSK binasının arka sokağına geldiğimizde polis barikatlarıyla karşılaştık. Burada çatışmalar başladı. DİSK bölgesine gitme saatimiz gelmediği için bulunduğumuz bölgede konumlanarak yoldaşlardan gelecek haberi beklemeye başladık. Bu sırada dörtüolu arabalardan çöp konteynırlarından vs. kurduğumuz barikatlarla kapattık. 1,5 saat boyunca burada çatışarak zamanın gelmesini bekledik. Burada sık sık "Faşizme Karşı Silah Başına", "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganları atıldı. Burada süren çatışmalarda bir çok yoldaşımızın ilk deneyimi olmasına rağmen gösterdikleri kararlı ve militan tutum görülmeye değerdi. Leninistlerin buradaki çatışmalarına tanık olan örgütsüz ve başka çevrelerden olanlar kişi bizimle çatışmalara katılmak için yanımıza geldiler. Çatışmalar sırasında bizler barikat kurarken kendisini devrimci olarak niteleyen bazı çevreler barikatlara destek vereceği yerde arabalara zarar vermeyelim yolları kapatmayalım gibi pasifist tu-

tumlarıyla nasıl bir ruh hali içinde olduklarını gösterdiler. Onlara şu an bir çatışmanın içinde olduğumuzu yoldaşlarımızın üzerine panzerlerle gazlarla silahlarla saldırırken bu tarz yaklaşımların saçma olduğunu "eğer çatışacaksanız bizimle kalın yoksa gidin" dedik. Ve onlar da süren tartışmalardan sonra bulunduğumuz bölgeyi terkettiler. Bu sırada leninistlere dışardan katılımlar devam ediyordu. Buradaki çatışmalar sırasında bir leninist, Belçika'dan getirildiği söylenen bayıltıcı tüfeklerden açılan ateş sonucu bayıldı. Bazı yoldaşlarımız ise vücutlarına isabet eden gaz bombalarıyla çeşitli yerlerinde

yaralandı. Yaralı yoldaşlarımız güvenli bir bölgeye çekildikten sonra çatışmaya devam ettik. DİSK binası önünde kitlenin toplanmaya başladığı bilgisini alınca sloganlarla yürümeye başladık. Yaklaşık 3 dakika yürüdüktan sonra sendikaların eylemi sonlandırma kararını aldıklarını duyduk. Daha önce böyle bir olasılığı tartışmış böyle bir durumda kendimizin tak-sime yönelmesi kararını almıştık. Bir kaç bayrağımızı barikalara asıp, pankartımızı açarak ara sokaklardan yürüyerek Taksim'e yöneldik. Pankartımızın arkasında yaklaşık 400 kişilik bir kitleyle yaklaşık 1,5 saat boyunca çatışarak Taksim'e doğru yürüdük. Bu sırada bütün "İktidar Emegin Olacak", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Faşist TC Ordusu Kürdistan'dan Defol", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Hedef Taksim, Hedef Taksim", "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı", "Taksim Faşizme Mezar Olacak" sloganlarımızı attık. Yürüyüş sırasında İstiklal Caddesi'nde konumlanan yoldaşların iki pankartımızla İstiklal Caddesi'nde toplanan kitleyi de arkasına alarak Taksim Meydanı'na yöneldiğini ve İstiklal Caddesi'nde meydana bakan en yüksek binanın çatısından büyük boyutlar da "Bütün İktidar Emegin Olacak" pankartını astıklarını haberrini aldık. Uzun bir yürüyüşten sonra Tarlabası civarına vardık. Burada yaygın bir biçimde "İnanç İrade Zafer Taksim'i Kazandı Sıra Devrimde "TKEP/L", "TKEP/L" yazılımaları yapıldı. Tüm bölge panzerler ve çevik kuvvet polisleriyle ablukaya alınmıştı. Burada yaklaşık 1 saat süren çatışmalar yaşandı. Burada belli siyasi çevreler "uzaktan geldikleri bahanesiyle" alanı terk ederek gittiler. Bu sırada İstiklal Caddesi'nde pankart açan bir grup yoldaşımızın çatışarak bize doğru geldiğini gördük. Yoldaşlarla birlikte bir süre çatıştıktan sonra güvenli bir bölgeye çekilerek durum değerlendirme yaptık. Taksim'e yönelen ve daha sonra bulduğumuz yoldaşlardan hemde o an İstiklal Caddesi'nde bulunan yoldaşlarımızdan aldığımız bilgileri aldık. Bundan sonra aldığımız kararla çatışmada yaralanan yoldaşlarında aralarında bulunduğu bir grup yoldaşımızı güvenli şekilde bölgeden uzaklaştırdıktan sonra yoldaşlarla polis barikatlarını birerli ikişerli aşarak İstiklal Caddesine ulaştık. Burada diğer yoldaşlarla buluşarak yeni bir değerlendirme yaptık. Yaptığımız değerlendirme de gün boyu gerek İstiklal'de gerek Şişli'de gerek Pangaltı, Kurtuluş, Dolapdere ve Tarlabası'nda gerekse de Cihangir'de yaşanan çatışmalar ve yapılan eylemlerden sonra İstiklal Caddesi'ne çıkmanın sönük kalacağını, bölgede konumlanarak Taksim Meydanı'na çıkmanın uygun anını bekledik. Bu sırada valiliğin açıklamasıyla Taksim Meydanı'nın gece yarısına kadar abluka altında tutulacağı haberi geldi. Leninistlerin her sene olduğu gibi bu yılda Taksim Meydanı'na çıkacağı korkusuyla Taksim Meydanı'nı demir bariyerlerle halka halka çevik kuvvetlerle abluka altına alan faşizm binlerce işçi ve emekçinin Taksim Meydanı'na ulaşmak için saatlerce çatışmasıyla zaten yenilmiş oldu. Leninist Parti'nin zaten ispatlanmış olan politik öncülüğü bu yıl yaşanan çatışmalarda da pratik öncülükle perçinlenmiş oldu. Parti dün bizden Taksim'i zaptetmemizi istiyordu ve ettik bugün siyasal iktidarı istiyoruz ve alacağız.

Bir Leninist

1 Mayıs 1977... Bu tarih, Türkiye tarihine en kanlı 1 Mayıs olarak geçti. O gün 36 işçi ve emekçi, Taksim'de katledildi 1976 1 Mayıs'ında 400 bin insan Taksim Alanı'ndaydı ve 1977'de bu alana 500 bin işçi ve emekçi çıkmıştı. İşçi sınıfı giderek bilinçleniyordu, tarihsel nesnel koşulların proletaryaya verdiği tarihsel görev işçi sınıfı tarafından kavranıyor ve kitleler güçlenen bilinçlerinin verdiği cesaretle her gün artarak çıkıyorlardı alanlara. Tekelci burjuvaziyle proletarya arasında hiç bir uzlaşma söz konusu olamaz .Bu sebeple işçi sınıfı emeğine sahip çıkmak için eylemlerle

boykot ve grevlerle sesini yükseltiyordu... Fakat faşist devlet güçleri bu büyük devrim gücünden korktu ve acizliğini işçi ve emekçilere zor kullanarak açıkça gösterdi. Tarihi 1 Mayıs katliamı, işbirlikçi tekellerin ve onun devletinin yaptığı korkunç bir katliamdı. Ama onlar yapılan her zulüm, zorbalık, kıyım ve katliamların karşısına daha kinlenen ve daha da güçlenerek ilerleyen bir proletarya olarak geri döneceğini bilemediler. Bizler, Leninistler olarak daima her 1 Mayıs'ta Taksim'de olduk. 1992'den bu yana 1 Mayıs Alanı'nın Taksim'den başka bir yer olmayacağını, sadece Leninistler savundu ve bu haklılıkla Taksim'i terk etmediler ve 2008 1 Mayıs'ında da Taksim'deydik.

Daha 1 Mayıs öncesinde faşist işbirlikçi hükümet, polis ve ordusuyla her tarafı kuşatmış, adeta kendilerini işçi sınıfından korumak istercesine, her türlü güvenliği almışlardı. Bizler Şişli'den Taksim'e çıkmak için yola çıktık ve Şişli'den başlayarak Tarlabası'na kadar çatışarak ilerledik. Ben de ilk defa böyle çatışmalı bir eyleme katılmanın heyecanını yaşıyordum. Taşlarla, sopalarla kurduğumuz barikatlarla yani elimizde ne varsa, hepsi bizim için silah oldu. Çünkü o arada anlaşılabilir bir şey vardı bu da, gerçekten bir iç savaşın içinde olduğumuzdu. Çevik Kuvvet polisleri korkularından bize daha fazla yaklaşmıyorlar, sık sık gaz bombaları atarak bizi yıldırmaya çalışıyorlardı. Ancak biz, hiç bir yılmılık hissetmeden, 1 Mayıs'ın bizde yarattığı o büyük coşkuyla çatışmaya devam ettik. Leninistler olarak sık sık "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Hedef Taksim, Hedef Taksim, Hedef Taksim", "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak" sloganlarıyla coşkumuzu faşist güçlere karşı dillendiriyorduk. Bulduğumuz bölgede başka devrimci hareketlerle beraberdik, fakat çoğu daha Taksim'e varmadan geri çekildiler. Sendikaların son anda Taksim'den caymalarından olsa gerek, Taksim'de ısrar etmeye gerek kalmadığını düşünmüş olacaktı ki, kitlelerini dağıttılar. Fakat bizler, meydanının faşizme kalmasına izin vermedik ve durmadan üzerimize atılan biber gazları ve saldırılara rağmen, cesaretimizden geri adım atmadık. Sokaklarda esnaf ve ailelerin de bizlere çok desteği oldu. Çünkü onlara yapılan

LENİNİSTLER TAKSİM'DEYDİ

bu engellemelere tepkiliydiler ve mahallelerdeki bir çok insan, su ve ekmek vererek bizi sahiplendiğini gösteriyorlardı. Diğer taraftan İstiklal Caddesi'nde bulunan Leninistler, Mücadele Birliği logosunu, "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak" pankartını açmış ve yüksek bir binanın tepesinden "Bütün İktidar Emeğin Olacak" pankartımızı sarkıtmışlardı. Onlar da büyük bir inatla Taksim Meydanı'nı İstiklal Caddesi üzerinden zorladılar.

Her şeye rağmen, büyük bir mücadele vererek, 1 Mayıs'ta Tak-

sim'de olmanın gururunu ve onurunu taşıdık. Faşizmin emekçi kitlelere karşı uyguladığı baskı ve zor, tüm insanların tepkisini topladı. 2008 1 Mayıs'ında sendikalar Taksim'e çıkma kararı almışlardı. Fakat son anda bu karardan vazgeçtiler. Buna da, "her yer Taksim olmuştur" gibi bir kılıf uydurmuşlardı. Fakat 1 Mayıs Alanı sadece Taksim'dir. Ve gelecek yıl, sendikalar Taksim'e çıkma kararı alırlar mı bilinmez, ama bilinen bir gerçek var ki, artık işçi sınıfı ve emekçi kitleler, bu ısrardan vazgeçmeyecekler ve seneye daha geniş emekçi yığınlarıyla Taksim'de olacağız.

İstanbul'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

Merhaba Mücadele Birliği Okurları.

Ben 18 yaşında genç bir Yenidoğan'dan Mücadele Birliği okuruyum. 1 Mayıs Perşembe günü Taksim'deydik. İstiklal Caddesi'nde ön saf boşken, hiçbir yapı ön tarafı geçmek istemedi, çekindiler. Mücadele Birliği pankartı altında en önde yer aldık. İstiklal Caddesi'nden ara sokaklar, oradan Tarlabası'na ve daha sonra Taksim'in etrafında büyük bir kitle ile Mücadele Birliği öncülüğüyle alanlar kazanıldı... Akşam eve dönerken,, bir kaç arkadaş gördüm. Onlara 4 Mayıs'ta Denizler için yapılacak miting için çağrı yaptım. Onlar ise şaşırıp, bana söylediği sözler şunlar: "Sizleri taktir ediyorum, 2 gün ara ile 3 miting (eylem) yapıyorsunuz" dedi. "1 Mayıs'ta Taksim'de, 4 Mayıs'ta Kadıköy'de, 6 Mayıs'ta Ankara'da, herkes yapamaz" dedi. Benimse cevabım, "biz herkes değiliz, öncü olmak, işçilere emekçilere yol göstermek kolay değil" diye konuştum.

"Taksim Devrimdir, Onurdur!", "Halkın Denizi Denizleşen Halkla Yürüyor İktidara" şiarlarıyla yürüyoruz devrime...

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Yenidoğan'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

İSTİKLAL CADDESİ'NDE...

30 Nisan akşamı Taksim'e giden bir otobüsteyim. Ertesi gün 1 Mayıs. İşçi sınıfının, sermayeye karşı kavga günü. Yol boyunca 1 Mayıs'ı düşündüm. Uzun yıllardır devrimci mücadelenin içindeyim. Birçok eyleme katıldım bu eylemlerin her biri devrimci mücadele açısından çok önemliydi. Ama 1 Mayıs Taksim eylemlerinin benim için ayrı bir önemi olmuştur. Tüm çevrelerin Taksim'den köşe bucak kaçtığı yıllarda Leninistlerin bayrağı altında çıktığım 1 Mayıs eylemleri en çok onur duyduğum eylemler oldu. Çünkü Taksim devrimdi, onurdu.

Ve yine 1 Mayıs, yine Taksim. Ama bu defa yalnız değiliz. Leninistlerin yıllara dayanan Taksim ısrarı sonuç vermişti. Geçen yılın 1 Mayıs'ından sonra, bu yıl alan tartışılmadı bile. İnatçı gerçekler kendini sonunda kabul ettiriyordu. Sendikalar günler öncesinden Taksim'e çıkacaklarını duyurdular. Devletin tüm tehdit ve baskılarına karşın geri adım atılmadı.

Otobüsten indiğimde gördüğüm manzara şu idi: Polis, Taksim Meydanı'nı ve çevresini bir hapishaneye çevirmişti. Bu, devletin işçi sınıfından ne kadar korktuğunu gösteriyordu. Sermaye ve onun devleti mavi tulumların içinde canını alacak azraili görüyor. Ama bütün bu önlemler alınırken birşey unutulmuş: Leninistler! Leninistler daha önceki yıllarda da alınan bütün önlemlere rağmen Taksim Meydanı'nı zaptetmişti. Ve yine Taksim Meydanı'nı zaptetmeye kararlıydılar.

Geceyi Taksim civarında geçirdik. Sabah erkenden uyanık. Gözümüz, kulağımız Şişli'den gelecek haberlerdeydi. Bir mekanda televizyon haberlerini izlemeye başladık. Polisin, 6:30'dan itibaren DİSK önünde toplanan işçilere saldırdığını öğrendik. Şişli'nin birçok cadde ve sokağından çatışma haberleri gelmeye başladı. Düşmana olan sınıf kinimiz arttı. İstiklal Caddesi'nde dolaşmaya başladık. Polis her tarafı kuşatmıştı. Ama nafiye. Saat 12'ye doğru İstiklal Caddesi'nden ilk slogan sesleri yükselmeye başladı. "Yaşasın 1 Mayıs!"

Hemen yanımızda bulunan "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak/ Mücadele Birliği" pankartımızı açtık. Tüm kameralar pankartımıza döndü. Kameralara kısa bir konuşma yaptık. Ardından ikinci pankartımız geldi. Üzerlerimizde Deniz tişörtleri, ellerimizde pankartımız... Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe başladık. Meydana yaklaştığımız sırada polis üzerimize gaz bombaları atmaya ve panzerlerden su sıkmaya başladı. İstiklal Caddesi'nin ara sokaklarına çekildik.

Saat 12:30'da elimizde Mücadele Birliği pankartıyla yeniden harekete geçtik. Yine en öndeydik. Meydana yürümeye başladık. Polis bu defa daha azgınca saldırdı. Çatışmayı ara sokaklara taşıdık. Bir grup arkadaşımız Tarlabası tarafına geçerek buralarda çatışmaya başladı. Bizler İstiklal Caddesi'nin ara sokaklarında kaldık.

Tekrar bir araya gelmemizden korkan polis, Tarlabası tarafında duran tüm ekiplerini İstiklal'in ara sokaklarında saldırı için kullandı. Slo-

ganlarımız burada da sürdü. Saat 16'ya doğru yüzlerce gözaltından sonra eylemler bitti.

2008 1 Mayıs'ı geride önemli dersler bıraktı. İşçi sınıfı ve emekçiler faşist devletten bir iç savaş dersi aldılar. İşçi sınıfı bu dersi unutmayacaktır. İşçiler bu devletin kanlı yüzünü bir kez daha gördü. Devletin sermayenin hizmetinde, işçilerin karşısında olduğunu bir kez daha anladı. Ve artık biliyor ki bu devleti yıkmadan özgürlük kazanılmayacak.

Çıkarılması gereken ikinci ders ise Leninistlerin kazandığı politik zaferdir. Taksim tartışmasının basit bir alan tartışması olmadığı sanırsız anlaşılmalıdır. Taksim Meydanı, emek-sermaye kavgasında irade savaşının verildiği bir alandır. Yalnız Taksim tartışması değil, Leninistlerin daha önceki birçok öngörüsü yaşam tarafından doğrulanmıştır, doğrulanıyor. Leninist Parti devrime önderlik edecek bilinçte, kararlılıkta ve yetenekte olduğunu bir kez daha kanıtladı. Devrim isteyen herkes bilmelidir ki, sendikaların dümen suyunda iden ortalama sol devrime öncülük edemez. Devrimin öncüsü Leninistlerdir.

İşçiler, emekçiler öğrenciler öncü partinin, Leninist Partinin bayrağı altında toplanalım, devrim kavgasını kazanalım.

**YAŞASIN 1 MAYIS!
YA DEVRİM YA ÖLÜM**

İstanbul'dan Bir Leninist

Merhaba. Ben Sarıgazi'den bir ortaokul öğrencisiyim, yaşıım 15. 1 Mayıs'a gitmek için elimden geleni yaptım ve başardım. 1 Mayıs'a gittim, alana girecektik, polis bırakmadı. Biz de bir pastanede buluştuk ve yoldaşlarla toplandık ve bir caddede barikat kurduk. Polisleri sıkıştırdık, bizim elimizde taşlar vardı. Bizler taşları fırlattık, geriye doğru çekilirken polisler gaz bombalarıyla karşılık verdiler. Gazlardan bir tanesi bir yoldaşımızın sırtına geldi, biz beş kişi yoldaşımızı kaldırıp cephemize taşıdık ve gazdan etkilenen yoldaşlarımıza limon getirip yüzlerine sürdük. Biz o kadar yürekliydik, bırakmadık, savaştık. Sonra DİSK binasına yardıma gittik, ama orada olaylar bitmişti. Oradan slogan atarak Taksim Meydanı'na ulaşmaya çalıştık. Tarlabası'na doğru yürümeye başladık ve ara sokağa girdik, polisler karşımıza çıktı ve gaz atmaya başladılar. Biz bir caddeye doğru çıktık, dükkanların camları kırıldı, insanlar kepenk kapattı ve bizi üç taraftan sıkıştırdılar. Bir sokak vardı, oraya çıktık panzerlerle peşimize takıldılar. Biz yukarı çıktık, sapanlı yoldaşlar öne geçti ve çelik bilyeyle polislin birini yaraladı. Polisleri yaklaştırmadık kendimize ve yavaşça dağıldık ve amacımıza ulaştık.

Sarıgazi'den Genç Bir Leninist

MERHABA

Ben Sarıgazi'den 1 Mayıs'a gitmek için elimden geleni yaptım. Gitmeyi çok istedim ve gittim de. 8. sınıf öğrencisiyim, 1 Mayıs'a gidebilmek için mecburen okula gitmedim. 1 Mayıs'a gidebilmek için arkadaşlarımı da çağırdım. 1 Mayıs'a giderken çok heyecanlıydım, hep düşünüyordum gittiğimizde Taksim'e varabilecek miyiz diye. Taksim'e gitme umudum vardı, ama giremediğimiz için çok üzüldüm, ama yine de elimizden geleni yaptık. Taksim'e girmek için yoldaşlarımızla çabaladık ama giremedik.

Çatışma başladığında çok heyecanlıydım, hemen polislerin saldırılarına karşı koymaya başladık. Onlar bizlere gaz bombası atıyorlardı, gaz bombası önümüze düştüğünde ilk önce elimi almaya çalıştım, sıcaklığı nedeniyle yapamadım, mecburen a-

DÖVÜPENLER ANLATIYOR

yakla vurdum. Yolun aşağı tarafına ilerlemeye başladık, orada da çatışma çıktı. Ben hiç bir şey bulamayınca yanımdaki bakkaldan patates çuvalını alıp yere döküp patatesleri atmaya başladım ve 1 Mayıs'ta Taksim'e Kızıl Meydan'a çıkmamızı engellemeye çalışan sermayenin bekçilerine, koyduğu engeli çiğneyebileceğimizi gösterdik. Sınıfsal haklarımızın önünde baskı oluşturan, bizleri daha fazla yoksuluğa hapsedenlere eşitsiz bir yaşamı sömürü layık görenlere karşı, gene bir dahaki 1 Mayıs'ta da Taksim'de olacağım

YAŞASIN 1 MAYIS!

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİ OLACAK!

Sarıgazi'den Genç Bir Leninist

MERHABA

Ben, Sarıgazi'den 1 Mayıs'a gitmek için elimden geleni yaptım, arkadaşlarımı çağırdım. Ben ve arkadaşlarım, Taksim'e çıkmak için elimizden geleni yaptık, ama devletin kolluk güçleri bize izin vermedi. Sanki bizler başka ülkenin insanlarıydık. Bizler, işçi sınıfının haklarını savunan insanlardık ama bizleri yıldırmaya çalışsalar da, şiddet uygulasalar da yılmayacağız. Sonuna kadar mücadele, sonuna kadar devrim. Bizi acayip şekilde sinirlendirdiler, biber gazı atarak, jop kullanarak. Biz de geri çekildik ve arayı biraz açtıktan sonra arabaları barikat yaparak kendimizi savunduk. Barikatlarımızı aşmayı başaramadılar. Bu sefer de sinirlenme sırası onlardaydı ve onlar sinirlenince biz mutlu oluyorduk. Oradan uzaklaştık ve Taksim'e çıkmaya karar verdik. Yola koyulduk, derken bizi Beyoğlu'nda tekrar gaz bombası atan silahlarla çapraz ateşe tuttular, ondan sonra gazın etkisiyle kendimi kaybettim ve merdivenlerden düştüm. Benimle beraber arkadaşlarımı gözaltına aldılar, bize diğerlerinin nereden çıkacağını sordular. Bizler ise onurluyduk, söylemedik, dimdik ayaktaydık. Bir kaç saat tuttuktan sonra bizi serbest

bıraktılar. Bizler de evlerimize dağıldık. Bizleri televizyonlarda terörist diye göstermeye çalışıyorlar ama, herkes gördü ki, bugün terörü uygulayan devletin ta kendisidir. 77 1 Mayıs ruhuyla seneye tekrar Taksim'de olacağız

SARIGAZİ'DEN BİR GENÇ YOLDAŞ OKURU

ADANA'DA 1 MAYIS

Burjuvaziye karşı işçilerin, emekçilerin savaş günü olan 1 Mayıs Adana'da Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu önünde başladı.

Miting alanı olan Uğur Mumcu Meydanı'na yürüyüşe geçilmek üzere saat 16.00 sularında başta sendikalar olmak üzere dernekler, devrimci kurumlar ve partiler kortejlerinde yerlerini aldılar.

Devrimci kurumlar olarak bir ortak pankart açılarak, pankart arkasında kurumlar yer aldı. DTP de çok sayıda kitlesiyle 1 Mayıs kutlamalarına katıldı. Arama noktasına geldiğinde on beş dakikalık bir gerginlik yaşandıktan sonra yürüyüşe devam edildi.

Biz de Mücadele Birliği okurları olarak Eğitim Sen kortejiyle birlikte katıldık. Eğitim-Sen kortejinde Çukurova Üniversitesi öğrencileriyle birlikte "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm", "Çukurova Faşizme Mezar Olacak", "Baskılar Soruşturmalara Bizleri Yıldırılmaz", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Zafer Savaşın Emekçinin Olacak", "Taksim Faşizme Mezar Olacak" şeklinde sloganlar attık. Eğitim-Sen korteji tarafından da benimsemek üzere coşkuyla atıldı. Yürüyüş sırasında 1 ay kapatma alan dergimiz Mücadele Birliği'ni havaya kaldırarak dergimizin propagandasını yapmaya çalıştık.

Miting alanına geldiğinde "Halkın

Denizi Denizleşen Halkla" kuşlamalarını yaptık ve bildirimimizi yoğun bir şekilde dağıttık. 19.00 sularında biten miting, çok coşkulu ve renkli geçmesini hazmedemeyen sermayenin bekçileri, kitlenin çoğunluğun dağıldığını görünce bunu fırsat bilip, halkevlerinin korteji alandan çıkarken arkadan saldırdılar. Devrimcilerin müdahalesiyle kızılgan ortamda bir kadın, polis müdahalesi sırasında baygınlık geçirdi. Polis, uzun bir süre yerde baygın kalan kadının, ambulans kapısını kapatarak hastaneye gitmesine engel oldu. Yarım saatten fazla süren çatışmada çok sayıda kişi yaralandı, 43 kişi ise gözaltına alındı. Gözaltına alınan 43 kişiden bir kısmının durumu ağır olmakla birlikte yaralananlardan 2 kişi ameliyata alındılar.

**YAŞASIN 1 MAYIS!
YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ!
YAŞASIN LENİNİSTLERİN
1 MAYIS POLİTİKASI,
TAKSİM ZAFERİ!**

Adana'dan Mücadele Birliği Okurları

AYIŞIĞI EKİN SANAT MERKEZİ'NDE 1 MAYIS ETKİNLİĞİ

"Tarih Bilinci Ve Sınıfsal Öfkeyle 77'nin 31.Yılında Yine 1 Mayıs Alanı'na Taksim'e Devrime" konulu etkinliğimize 1977 katliamında ve tüm devrim mücadelesi boyunca ölümsüzleşenler adına saygı duruşuyla başladık. Geçmişte yaşanan olayları, olguları ve Leninistlerin 17 yıldır Taksim'i nasıl zapt ettiğini gösteren 1 Mayıs slaydını izledik. İnsanların beğendiği slayt gösterisinden sonra, sunucu arkadaşımız 1 Mayıs Taksim'le ilgili duygu ve düşüncelerini bizimle paylaşmak isteyenleri kürsüye davet etti. Sunucu arkadaşımız, ilk önce kendi duygularını paylaşmak istedi; "1977 1 Mayıs'ında işçilerin açtıkları 'Bu Alan 1 Mayıs Alanı' dövizleriyle ve 37 sınıf kardeşimizin burjuvazi tarafından katledildiği; işçi sınıfının 31 yıldır Leninistlerle birlikte kazanmak istediği, kaybedilmiş güçlü bir devrim mevzisini

kazanmak üzereyiz, bu yılda da 1 Mayıs'ta Taksim'e" dedi. Sonra sözü anamız aldı; "1977'de 37 işçi devlet tarafından katledildi, o günden bugüne Taksim işçilere yasak. Bence Taksim'in 1 Mayıs anlamında farklı bir anlamı var. 1 Mayıs Taksim'de kutlanmalı. Taksim'e 17 yıldır Mücadele Birliği çıkıyor. Taksim Meydanı'na çıktığında polisler tarafından coplanıyorlar, dövülüyor bu duruma çok üzülüyorum... Anaların yüreği yanmasın artık diyorum, gönlüm sizinle olacak". Bir emekçi arkadaşımız söz almak istedi; "yıllardır Taksim alanı işçilere kapalı ama, televizyonlardan bakıyoruz ki futbol eğlenceleri, polis geceleri, topçuların, popçuların eğlenceleri hep Taksim Meydanı'nda kutlanıyor, anlaşılıyor ki işçi sınıfı ile burjuvazi arasında güçlü bir irade savaşı var."

Neden Taksim? Sorusunu kendi aramızda tartışmaya açtık. Herkesin 1 Mayıs Taksim politikamız hakkında iyi düşünmesi bizi sevindirmişti. Kısa bir çay arası verdikten sonra, çalışmalarına yeni başlayan ve ilk defa sahne alacak olan Ayışığı Ekin Sanat Merkezi Müzik Grubu'nun, misafirlerimizden aldığı olumlu tepkiler müzik grubunu sevindirdi. En son çalınan halay parçalarından sonra etkinliğimiz sona erdi.

Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi Emekçileri

ALMANYA'DA 1 MAYIS

İşçi sınıfının ve emekçilerin, birlik dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs, Almanya'da da çeşitli kentlerde yapılan gösteri ve yürüyüşlerle kutlandı. Bu sene, Neo-nazilerin 1 Mayıs'ta yü-

rüyüş yapmak istemesi, Hamburg, Berlin ve Ulm gibi bazı şehirlerde ortamı gerip zaman zaman çatışmalara neden olurken, diğer kentlerde de yoğun güvenlik önlemleri dikkat çekti.

Bizler, Almanya'dan Leninistler olarak, Stuttgart şehrinde Alman Sendikalar Birliği (DGB)'nin düzenlediği mitinge katıldık. Parti pankartımız ve bayraklarımızla katıldığımız yürüyüşte Almanca ve Türkçe olarak sloganlarımızı haykırdık. Yürüyüşün başından sonuna kadar coşkunun yüksek olduğu kortejimizde Taksim heyecanı ve coşkusu hakimdi. Bu coşku ve heyecan sık sık atılan "Taksim'de Israr Devrimde Isrardır" sloganıyla ifadesini buldu.

Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı yürüyüşe, her sene olduğu gibi bu sene de Türkiyeli parti ve örgütler, yoğun olarak katılım gösterdi. Geçen senelerden çok daha fazla güvenlik önleminin alındığının gözlemlendiği yürüyüş öncesi ve sonrasında polis kitleden bir çok insani kimlik kontrolünden geçirdi ve gözaltına aldı.

**YAŞASIN 1 MAYIS!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!**

Almanya'dan Leninistler

NOT: Bu haber elimize e-posta yoluyla ulaşmıştır

"Çok Güzel Hayaller Kurmuştum; Ama Gerçeği Daha Güzeldi"

Almanya'ya çocuk yaşlarda gitmiştim ve yıllar sonra ilk kez Türkiye'ye geldiğimde, bunun anlamlı olması gerekiyordu. Ve olabilecek en anlamlı günde, 1 Mayıs'ta yıllardır hep orada olan yoldaşlarımla birlikte Kızıl Meydandaydım. Üzerimizde Deniz tişörtlerimiz ve ellerimizde pankartlarımızla, İstiklal Caddesi'nden Taksim Meydanı'na yürüyen kitlenin önündeydik. Sloganlarımızı haykırarak ilerlediğimiz o anlar, büyük bir ayaklanmayı andırıyordu sanki. Polisin tazyikli su ve gaz bombası kullanımının ardından, bir süre sonra tekrar toplanıp yürüyüşe geçmek için birbirimizden ayrıldık. Tekrar toplandığımızda, sloganlarımızla hızla kortejin en önüne geçerken orada bulunan herkesin bunu çok doğal karşıladığını ve arkamızda yürüdüğünü gördük. Leninistlerin öncülüğü herkes için anlaşılır bir şeydi.

Polis yeniden yoğun olarak saldırınca, biz arasokaklara dağılan

kitleyi toparlayıp yeniden Taksim'e yönelmeye çalışırken diğer gruplardaki karmaşa ve olay yerinden uzaklaşma çabası görül-meye değer bir tabloydu. Daha sonra ellerimize taşlar alıp üzerimize gaz bombası atan polislere yöneldik. Bizlerin bu tavrını gören polislerin geri çekildiklerini görünce, bizimle birlikte olan kalabalık dağılmamış olsa ne

kadar büyük şeyler yapılabileceğini düşünmeden edemedim. Sadece o gün için, il dışından binlerce polisin getirilmesi dahi iktidarın biz emekçileri ne kadar çok ciddiye aldığını ve bizlerden ne kadar çok korktuğunu göstermeye yetiyordu.

Bu ayaklanma deneyimine dair çok etkilendiğim şeylerden biri de, ara sokaklarda esnafın ve evlerinden çıkan insanların çatışmalar sürerken bizleri nasıl sahiplendiklerini görmemdi. Yaralı yoldaşlarımıza yardım etmeye çalışmalarını, bizlere ne tarafa gideceğimize dair yol göstermeye çalışmalarını, su ve yiyecek göndermeleri... Bunların hepsi bu ülkede bir iç savaş olduğunu kabul etmeyenlere ve devrim günlerinin uzak olduğunu söyleyenlere bir cevaptı.

İnsanlarımız bizleri sahipleniyor. Eğer bizler bilinçli ve kararlı bir şekilde kitlelere yön göstermeye devam edersek, bir dahaki herhangi bir eylemde bugün bizleri sahiplenen insanların yarın ayaklanmaya katılmaları ve bu iç savaşın bir devrime dönüşmemesi için hiçbir sebep yok. Türkiye'de olmanın, böylesi ayaklanma günleri içinde olmanın hayalini çok kurmuştum. Bunlar çok güzel hayallerdi, ama gerçeği daha güzeldi.

Genç Bir Mücadele Birliği Okuru

İZMİR'DE KİTLESEL AMA SÖNÜK GEÇEN 1 MAYIS VE LENİNİSTLER

“Geleceğin güzellikler dünyasını kurmak, dünyanın en özverili işidir. Tarihin gelişim yasalarının zorunlu sonucu, dolayısıyla bir gerçeklik olan bu güzellikler dünyası; Komünizm, acı ve kan üzerinde yükselen insanlığın, acıya ve kana yine acı ve kan dolu son vereceği bir sürecin sonunda doğacaktır.”

Devrimi ve yaşamı bütün karmaşıklığı içinde ele almamız gerekiyor, onun karmaşıklığını, zenginliğini anlamadığımız sürece tarihin bize vermiş olduğu onurlu görevi yerine getirmemiz mümkün değil. Tarihin oluşumu karmaşık bir süreçtir. İnsanlık tarihinin bir parçası olarak üzerinde bulunduğumuz topraklarda bugün, tarihin karmaşık yönünü oluşturan DEVRİM gerçekleşiyor. Bu devrim ideolojik ve politik hattını özümseyen Leninistlerle büyüyor. Bizler kavgada, mücadelede en önde, en ilerde yer almak istiyoruz. Yılgınlar mezarlığında toplananlarla olmak istemiyoruz.

Böylesi bir süreçte 1 Mayıs Dünya İşçi Sınıfının ve Emekçi Halkların Birlik Mücadele ve Kavga günü olarak alanlarda milyonların katılımıyla kutlandı. Yıllardır inatla ve ısrarla Taksim’i 1 Mayıs Alanı olarak gören ve bunun için hep Taksim’de olmayı görev bilen Leninistler, bu yıl da Taksim’de olunması gerektiği konusundaki ısrarları, sokak savaşları şeklinde geçti. Burjuvazinin ağız salyalı güçleri savaş zırhlarıyla konuşlandırıldı. Her türlü terörün ve baskının sonunda gün boyu devletle çatışma devam etti. Sendikalar yine teslimiyetin başrolünü oynayarak sınıfa olan ihanetlerini bir kez daha gösterdiler. Emekçileri yine yalnız bıraktılar. “Bayram”ı kutlamaktan vazgeçtiler.

1977’nin 31. yılında Mücadele Birliği Platformu olarak “Taksim Devrimdir, Onurdur, Ayaklanmadır” şiarımızı İzmir’de de haykırmak için 1 Mayıs günü DÖB, DİK, EKA ve ASM olarak sabah erkenden bir araya geldik. Tertip komitesi tarafından eylem alanı olarak belirlenen Gündoğdu Meydanı’na 3 farklı yürüyüş kolundan gelinmesi kararlaştırılmıştı. İçinde Türk-İş ve TMMOB’un yer aldığı yürüyüş kolu Alsan-

cak’tan, DTP ve kimi siyasi partilerin bulunduğu yürüyüş kolu Basmane’den, ve dergi çevrelerinin bulunduğu yürüyüş kolu da Konak eski Sümerbank önünden eyleme başladı. Biz de Mücadele Birliği Platformu olarak üzerinde “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak” ve Deniz Gezmiş yoldaşın portresinin iki yanında “Yaşasın 1 Mayıs”, “Biji Yek Gulan” ve ortada “Zafere Kadar Daima” yazılı iki pankartımızla saat 13:30’da Konak eski Sümerbank önünde yerimizi aldık. Yaklaşık 70-75 kişiden oluşan

kortejimizde Mücadele Birliği, DİK, EKA ve DÖB yazılı kızıl bayraklar ve dövizler dalgalanıyordu. 17 yıldır olduğu gibi 18. yılında da “Taksim’de Israr, Devrimde Isrardır” diyen Leninistleri ve Taksim’deki devrim savaşçıları “Taksim Devrimdir, Leninistler Taksim’de” sloganıyla selamladık. Saat 14:00 da eylem alanına doğru yürüyüşe geçildi. Tam bu sırada kortejler arasında dolaşan, İstanbul’daki çatışmaların yoğunlaştığına dair haberler üzerine aynı anda bütün kortejlerden “Taksim Faşizme Mezar Olacak” sloganı duyuldu. Ayrıca “Bir, İki, Üç, Daha Fazla Taksim, Daha Fazla Direniş” sloganı atıldı. Biz de aynı sloganı ideolojik ve politik duruşumuza uygun olarak “Bir, İki, Üç, Daha Fazla Taksim, Daha Fazla Savaş” şeklinde attık.

Leninistlere yakışır şekilde kararlı, örgütlü ve disiplinli duruşumuzla, sanki bir pikniğe gidiyormuş edasıyla hareket eden diğer kortejlerden farkımızı ortaya koyduk. Solgun sloganlarla, içi boşaltılmış sözlerle kutlanmak istenen 1 Mayıs’ın aslında kavga ve savaş günü olduğunu, işçi ve emekçilerin ancak savaşarak zafere ulaşacaklarını attığımız sloganlarla bir kez daha ifade ettik. Sloganlar: “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Herşey Emegün Olacak”, “Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam”, “Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek”, “Kürdistan’da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm”, “Zafer Savaşın İşçilerle Gelecek”, “Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük”, “Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek”, “Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm”, “Halkın Denizi, Denizleşen Halkla, Yürüyor İktidara”, “1 Mayıs Alanı Taksim’dir, Leninistler Taksim’de”, “Devrim Yolunda Leninist Saflara”.

Burjuvaziden İstanbul 1 Mayıs’taki faşist saldırıların hesabı er geç sorulacaktır, Taksim zaptedilecektir. Devrimden önce 1 Mayıs asla bayram olamaz. 1 Mayıs, devrim adına, sosyalizm adına mücadele günüdür, eylem günüdür, başkaldırı günüdür.

**MÜCADELE BİRLİĞİ
PLATFORMU-İZMİR**

